



18[®]

март '94

HARLEQUIN[®]

изкушение[®]

ПО ЗАКОНА НА СЪРЦЕТО

ДЖАНИС КАЙЗЪР



ДЖАНИС КАЙЗЪР ПО ЗАКОНА НА СЪРЦЕТО

chitanka.info

Едни смятат Джаред Уайлд за злодей и убиец, избягал вдън гори, за да се скрие от закона. Други го смятат за мъртъв — жертва на трагични обстоятелства. Привлечена от загадъчните истории, разказвани за отшелника, красивата Виктория примамва Джаред да напусне пещерата, в която живее, и рискува всичко, за да рабули неговата тайна и да възстанови честта му.

ПЪРВА ГЛАВА

Виктория Рос беше нетърпелива да пристигне в малкото планинско градче. В продължение на месеци беше проучвала изследванията на професор Уолтър за дивака от Едгър, щата Вашингтон. Детайлите се биха запечатали така силно в съзнанието ѝ, както приказките, разказвани от баба ѝ, когато беше малко момиченце. Историята на този мъж беше истинско предизвикателство за всеки учен. Професорът се интересуваше повече от легендите, които се разказваха за тайнствения дивак, отколкото от самия него. Виктория пък бе силно заинтригувана от личността му.

Отби встрани и спря на пустата главна улица. Слезе от колата и се заслуша във воя на вятъра, който идваше откъм планините, свистеше в клоните на боровите и разнасяше надалеч дима от комините. Въздухът беше пронизващо леден, сякаш слизаше от заснежените планински върхове, а бе едва ноември и оставаха още няколко седмици до началото на зимата.

Тя зиморничаво закопча канадката си до брадичката, прибра кестенявата си коса под шапката и зарея поглед към планините. Потръпна. Някъде там горе той беше сам. Въздъхна, взе куфара от задната седалка, затръшна вратата на колата и се огледа. На улицата се виждаха два джипа, спрели отсреща пред местния бар, а малко по-надолу — раздрънкана бричка.

Икономическото състояние на градчето не беше много добро. Магазините изглеждаха празни, улиците пуси. Спомни си, че професорът ѝ беше разказвал как след изсичането на горите, местните хора преживявали от туристи или от социални помощи.

Професор Уолтър ѝ беше описал толкова подробно града, че всичко наоколо ѝ се струваше познато.

Подмина няколко магазина и спря пред невзрачна сграда, през чиито прозорци се процеждаше слаба светлина. На стъклото се мъдреше надпис „Градски съвет“. През полуспуснатите щори тя

забеляза възрастна жена, седнала зад дървено бюро, която пушеше и четеше вестник.

Виктория влезе, без да се двоуми.

Изненадана от появата на непознато лице, жената веднага остави вестника и се изправи.

— Добър ден.

— Здравейте. Търся Уилърд Джонсън, кмета — по-бърза да обясни Виктория.

Жената беше с посивели коси и носеше размъкната бежова жилетка. Тя се усмихна някак смутено и рече:

— Боя се, че си закъсняла с около три месеца, скъпа. Уилърд си отиде през септември.

— Напуснал е града?!

— Само до гробището. Пиенето го довърши. Аз съм чиновничката в общината и временно изпълнявам задълженията му. Казвам се Анна Нортън. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не зная. Дадох ми само името на господин Джонсън.

Жената си дръпна за последен път от цигарата и я загаси. Погледна към куфара на Виктория и попита:

— По работа ли идваш?

— Не съвсем... Името ми е Виктория Рос. Моят научен ръководител от Калифорнийския университет, професор Уолтър, е правил проучвания в Едгър миналото лято. Тук съм, за да продължа начинанието му.

— А, да, професорът. Спомням си го. Обикаляше целия град и разпитваше всички, като им тикаше под носовете някакъв касетофон.

— Тя погледна подозрително Виктория. — Надявам се, нямаш намерение да правиш същото, млада госпожице.

— Е, не съвсем. Тук съм, защото професорът получи инсулт и не може да продължи работата си. Запозна ме с проучванията си за дивака от Едгър и те ме заинтригуваха. Затова дойдох.

— Страхувам се да не отвориш стари рани...

Виктория замълча, за да обмисли внимателно думите си.

— Професор Уолтър ми даде да разбера, че някои от местните хора отказват да говорят за дивака.

— Дивакът, както го наричаш, някога беше обикновено добро момче. Ала преживя доста неприятни неща. Бяха тъжни дни в

историята на града и местните жители просто не искат да си ги спомнят.

— Но господин Джонсън...

— На Уилърд Джонсън му беше дошла щурата идея да превърне Джаред Уайлд в сензация като Бигфут и по този начин да привлече туристи в града. Смяташе, че професорът ще му помогне да изпълни своя план.

— Но Джаред Уайлд съществува, госпожо Нортън! Той не е легенда като Бигфут.

— Искаш да кажеш, съществуваше. Той е мъртъв от петнайсет години и е грях, че не го оставят да почива в мир. Нали разбираш, не обвинявам теб лично. Вината е изцяло на местните жители, които разпространяват разни истории, довели хора като теб и професора тук. В продължение на години вестниците се занимаваха с него. Сега пък учените са се заели с това.

В стаята бумтеше голяма печка и беше доста топло. Виктория си свали шапката, приглади коса и разкопча канадката.

— Съблечи я, ако искаш да останеш и да поговорим — предложи жената, като посочи стола срещу бюрото си. — Не искам думите ми да прозвучат враждебно, но не ми харесва начинът, по който говорят за Джаред.

Виктория остави чантата си на края на бюрото, свали ръкавиците и канадката и я преметна през облегалката на стола. Жената я наблюдаваше с нескрито любопитство, което беше обичайно за малките градчета като онова в окръг Сискю, където бе израснала самата Виктория. Всъщност Анна Нортън й напомняше собствената ѝ баба.

— Нямам никакво намерение да ви създавам неприятности, госпожо Нортън — рече Виктория и приседна на стола.

— От какво по-точно се интересуваш? — попита жената, като си играеше с кутията цигари.

— Професор Уолтър изследваше феномена как легендите рефлектират върху социалноценностната система. Моите интереси са по-различни. Дойдох в Едгър, защото искам да науча колкото е възможно повече за самия Джаред.

Възрастната жена извади нова цигара и започна да я върти между изкривените си от артрит пръсти.

— Има публикации във вестници и официални документи. Можеш да ги проучиш.

— Благодаря, сигурно ще ми бъдат от полза. Но професор Уолтър спомена, че храни съмнения относно смъртта на Джаред. Някои хора били убедени, че той все още е жив и че няколко инцидента потвърждавали този факт.

Анна запали цигарата и изпусна облаче дим към тавана.

— Признавам, има такива предположения. Някои от местните хора са достатъчно глупави да вярват, че Джаред все още броди из горите като дивак, убива животни с голи ръце, краде храна и ходи на лов за девизи по пълнолуние. — Виктория едва сдържа усмивката си, но замълча и Анна продължи: — Останалите са сигурни, че момчето е мъртво от години.

— Мисля, че се досещам за мнението ви по въпроса — рече Виктория и се облегна на стола.

Предразсъдъците и личните предпочитания винаги влияеха върху индивидуалната интерпретация на фактите и Анна Нортън не правеше изключение. Както и самата Виктория. Емоционалната, или по-скоро романтичната ѝ нагласа, а караше да вярва, че Джаред Уайлд е оцелял през всичките тези години, но като учен тя вярваше единствено на факти и доказателства.

— Разбрах, че Джаред е искал да са укрие от закона — рече Виктория. — Така е, нали?

— Не съвсем — рече Анна и смукна от цигарата. — В края на краищата, областният съдия реши да не предявява иск към него. Но Джаред вече беше офейкал.

— Какво точно е направил? Сведенията на професора не бяха пълни.

— Това е дълга история и предполагам, никому няма да навреди, ако ти я разкажа. Някога Джаред беше мил и почтителен. Петгодишен той изгуби баща си във Виетнам. Майка му се разболя от рак и почина, точно когато бе постъпил в гимназията. Нямаше роднини и, за да не отиде в сиропиталище, Боб Симънс, треньорът по баскетбол, го взе при себе си. Джаред беше звездата на отбора и двамата станаха близки приятели. Той остана при Боб и съпругата му, докато завърши училище. Тогава започнаха неприятностите.

— Какви неприятности?

— С Тод Парнъл. Джаред беше местната знаменитост. Беше много привлекателен и момичетата го боготворяха. Тод беше добър атлет, а и не му отстъпваше по външност. Само че Тод произхождаше от фамилията, която управляваше града, гледаше отвисоко на Джаред и не криеше презрението си към него... Фатален се оказа фактът, че и двамата харесваха едно и също момиче. Тод вече беше излизал с Трейси Емерсън, преди тя да се влюби в Джаред. Каква любов! И въпреки че Джаред възнамеряваше да отиде в колеж, заговори се, че ще се женят. Бащата на Трейси съвсем не беше във възторг от идеята, отчасти заради амбицията да омъжи дъщеря си за Парнъл, отчасти защото искаше тя също да продължи образованието си. Кулминацията настъпи, когато плъзна слух, че Трейси е бременна. Оказа се наистина само слух. Но Тод реши, че щом той не може да има Трейси, то и Джаред никога не ще я притежава. Разказват, че Тод и по-големият му брат, Стив, замислили да застрелят Джаред и вероятно биха го сторили. Чичо им беше шериф и семейство Парнъл си въобразяваха, че стоят над закона. Без съмнение една нощ Тод издебнал Джаред и Трейси, когато двамата били край реката. Имаше една алея, където влюбените, често се разхождаха. И тогава Тод и Джаред се счепкали. Свадата прераснала в кървав бой и Тод издъхнал.

— Но как е станало?

— Тук започват разногласията. Трейси казва, че Тод нападнал пръв и Джаред трябвало да се защитава. Стив твърди, че видял всичко от мястото, където се криел, и че Джаред продължил да удря Тод, дори след като онзи бил паднал. Стив носел пушка и когато разбрал, че брат му лежи бездиханен, започнал да стреля. И Джаред си плюл на петите. Отбил се вкъщи, взел си някои неща, поел към планините и никой повече не го видя.

— Властите го преследваха, нали?

— О, полицията не щади сили тогава! Семейство Парнъл искаха възмездие. Но всички иски бяха оттеглени след показанията на Трейси. Това обаче не възпря хората да застанат на едната или на другата страна. Някои изтъкваха бягството на Джаред като доказателство, че е виновен. Други пък твърдяха, че нямал избор. Семейство Емерсън се погрижиха Трейси да напусне града.

— Каква тъжна история!

— Знам, че звучи мелодраматично като в евтин сериал. Ала тогава градът се раздели на два враждебни лагера. Боб Симънс направи всичко възможно, за да намеря момчето. В продължение на месеци търси Джаред с надеждата да му съобщи, че е безопасно да се завърне, но не намери и следа от него. След година семейство Симънс напуснаха града, защото Боб рискуваше да остане без работа след всичко, което се случи. Цялата история наистина е много тъжна...

— Нали има съобщения, че на няколко пъти са забелязвали Джаред? Защо ги подминавате?

— Най-вече заради източниците — отвърна Анна и изпуска струйка дим. — Братът на Тод твърди, че веднъж повалил Джаред на земята и се сбил с него. Ала много хора не му вярват, защото Стив прекалява с пиенето. И други твърдят, че са виждали Джаред отдалече или в тъмното, но нищо определено, като историята на Стив. Толкова години минаха, но хората вярват в това, в което искат да вярват. Аз лично бих желала да престанат да спекулират с тази история.

Виктория остана малко разочарована. Беше карала като луда до Едгър. Напълно възможно беше ентузиазмът да е замъглил чувството ѝ за реалност и пътуването да се окаже само загуба на време. Ала най-добрият начин да открие истината беше да разговаря с всички, които твърдяха, че са виждали Джаред Уайлд.

— Изглежда, трябва да поговоря със Стив Парнъл — рече Виктория.

Анна изгаси цигарата си.

— Ако си падате по истории за призраци — отговори тя и погледна стенния часовник.

— Мисля, че трябва да вървя. Отнех ви доста време.

— Казах ти всичко, което знам — завърши Анна. — Предполагам, един ден останките на Джаред ще бъдат открити и тогава тази история окончателно ще затихне.

— Може ли да ви задам един последен въпрос? Ако този Стив Парнъл е прав и Джаред наистина е все още жив, как мислите, че изглежда?

— Той е мъртъв, госпожице!

— И все пак, ако приемем, че е жив?

— Тези, които вярват на измишльотините на Стив, мислят, че Джаред се е превърнал във върколак. Никога не бих повярвала.

Убедена съм, че ако беше жив, би имал същото добро сърце, както когато беше малко момче.

Виктория взе куфара си и се запъти към вратата.

— Имате ли някаква представа къде бих могла да намеря Стив?

— Най-вероятно в бара. Нагоре по улицата.

— Е, благодаря за всичко, госпожо Нортън.

— Джаред го няма и ще е най-добре за всички нещата да си останат така.

Виктория огледа пустата улица. Двама мъже излязоха от бара, качиха се в единия джип и потеглиха.

Жителите на града бяха обзети от настроения, непонятни за Виктория — страх, апатия и недоказани подозрения...

Ами ако Джаред наистина беше жив? Никой ли не се трогваше, че е прекарал в самота и мизерия цели петнайсет години? Как ли изглеждаше сега? Срещата с него би била сбъдната мечта за всеки учен.

Виктория беше в състояние да го разбере.

Тя самата произхождаше от малко провинциално градче в подножието на планините Салмън в Северна Калифорния. И тя като Джаред беше загубила родителите си рано. Но животът и не беше взел такъв трагичен обрат. С парите от влога, който ѝ бе открила баба ѝ и с наема от ранчото, тя беше успяла да завърши образование и бе намерила своето място в живота.

Приближи колата и постоя замислена, въпреки пронизващия вятър, докато очите ѝ се насълзиха от студа.

Облаците над планинското било розовееха. Смрачаваше се.

Дали да потърси мотел, или първо да се обади на Стив Парнъл? Барът беше отсреща и тя реши да попита за него.

Не обичаше да посещава съмнителни заведения, но сега смело прекрачи прага. С изненада откри, че барът се казва „Бигфут“.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да привикне с тъмнината. Заведението беше полупразно. Зад бара стоеше едър мъж с рунтава брада. Имаше половин дузина столове, но само един беше зает.

Огледалото зад гърба на бармана просветваше, украсено с лампички, вероятно останали от миналата Коледа. На задната стена висяха няколко фланелки с надпис „Бигфут“. Виктория преброи шест маси и печка срещу бара.

Самотният клиент и барманът я изгледаха с любопитство. Тя приближи, остави куфара и седна на близкия стол.

— Добър ден — поздрави барманът. Беше по-млад, отколкото изглеждаше на пръв поглед, около трийсет годишен.

— Здравейте — отвърна тя и погледна към единствения клиент, петдесетгодишен мъж.

— Какво ще обичате?

— Всъщност търся един човек. Стив Парнъл.

— Беше тук преди малко. Изпуснахте го.

Виктория реши, че трябва да е бил един от мъжете, които видя да се качват в джипа.

— Ама че късмет — промърмори тя.

— Стив сигурно ще се върне след около два часа. Ако искате, можете да го почакате.

— Не, нямам толкова време — поклати глава тя.

— Ще пиете ли нещо?

— Да, една кока-кола.

— Само това ли?

— Да.

— Разбрано, една кока-кола! — След минута той се върна с чаша и бавно ѝ наля. — Заради Стив ли сте в града?

— Не, но разбрах, че той е човекът, с когото трябва да поговоря.

— Сигурен съм, че би бил доволен да го чуе — подсмихна се барманът.

— Чух неговата версия относно съдбата на Джаред Уайлд. Затова искам да се срещна с него.

Барманът погледна към възрастния посетител. Онзи се ухили и отпи от бирата си.

— Джак, според теб Стив има ли някаква версия?

— И още как! — ухили се още по-широко клиентът.

— Много хора могат да ви кажат това-онова за Джаред — рече барманът. — Ако се интересувате, разбира се.

— Познавахте ли Джаред?

Той се почеса по брадата.

— С Джаред сме играли заедно баскетбол в отбора на гимназията цяла година. Да, познавам го доста добре. Беше свястно момче. Харесвах го.

— Как мислите, дали е жив?

Барманът се замисли за момент.

— За разлика от мнозина, аз съм склонен да вярвам на Стив Парнъл. Няма причина да лъже, че е виждал Джаред.

— И Стив е един! Ако може да се вярва на алкохолик... — подхвърли клиентът.

— Той разказва едва и съща история и когато е трезвен, и когато е пиян, Джак.

— Но трезвен ли е бил, когато твърди, че го е виждал?

— Вие не вярвате, така ли? — обърна се Виктория към мъжа.

— След петнайсет години, Джаред със сигурност е опнал петалата. Просто не вярвам, че е жив.

Виктория отпи от кока-колата.

— Все пак мисля, че трябва да поговоря със Стив.

— Ако искане да чуете всичко от първоизточника, значи наистина трябва да го видите — съгласи се барманът. — Стив не си пести думите, особено що се отнася до Джаред.

— Смятате ли, че Джаред е искал да убие Тод Парнъл?

— Не знам. Но Стив е убеден, че е било убийство. В началото смятах, че Стив лъже, ама никак не ми се вярва някой да преследва призрак цели петнайсет години заради някаква измислена история!

— Това са глупости — подхвърли Джак и отпи от бирата си.

— Както виждаш, хората тук са на различни мнения — подсмихна се барманът.

— Очевидно — съгласи се Виктория. — Да предположим, че Джаред живее никъде в пущинака. Мислиш ли, че е озверял?

— Сигурно, щом е трябвало да оцелява. Вероятно съвсем е подивял. Представи си да не говори с друго човешко същество в продължение на петнайсет години! Ако е жив, със сигурност не е с всичкия си.

— Би било интересно да поговоря с него... — рече Виктория.

— Нима ще повярвате на бръщолевенията на Стив Парнъл, госпожице? Е, бих могъл да ви разведа из пущинаците. Евтино ще ви излезе — каза клиентът през смях.

— Имате ли някаква представа къде отиде Стив Парнъл?

— Вероятно вкъщи. Мисля, че Том го откара.

— Къде живее?

— На около миля източно от града. В доста хубава вила. Намира се сред боровата гора отдясно на пътя. Няма начин да я пропуснете.

— Колко ви дължа? — посочи празната си чаша Виктория.

— Един долар.

Виктория остави банкнота от два долара на бара, благодари и се приготви да тръгне.

— Наистина ли възнамерявате да търсите Джаред, госпожице? — попита клиентът.

— Може би. Защо?

— От въпросите, които зададохте, реших, че сте репортер или нещо такова и сте решена на всяка цена да откриете Джаред.

— Не съм репортер, но съм заинтригувана от тази история.

Мъжът заби поглед в чашата си.

— Не казвайте пред Парнъл, че съм ви предупредил, но няма начин той да не спомене каква нужда има Джаред Уайлд от жена... — ухили се мъжът. — Но истината е, че Стив е този, който се нуждае от жена. На ваше място, бих внимавал.

— Не говори така, Джак. Ще уплашиш дамата.

Виктория взе куфара и се усмихна.

— Благодаря, но не се плаша лесно. Все пак няма да забравя предупреждението ви.

Тя се обърна и излезе от бара.

ВТОРА ГЛАВА

Лесно откри вилата на Стив Парнъл по описанието на бармана. Докато караше по алеята към входа, Виктория забеляза, че вече бе започнало да се смрачава. Паркира до джипа отпред. Вътре светеше, значи Стив си беше вкъщи.

Изкачи се по стълбите на верандата, но когато посегна към дръжката на вратата, беше изпреварена от мъж на около трийсет и пет години, който отвори отвътре. Беше висок и добре сложен, с разрошена руса коса и набола неколкодневна брада. Носеше джинси, фланелена риза и беше по чорапи. В ръката си държеше кутия бира. Погледът му похотливо се плъзна по тялото ѝ.

— Господин Парнъл?

— Да, аз съм.

— Казвам се Виктория Рос. Може ли да поговорим?

— За какво?

— За Джаред Уайлд.

На лицето му се изписа изненада, която се превърна в подозрение и накрая той сви иронично устни. Ухили се лениво и продължи да я разсъблича с поглед.

— Е, камък ми падна от сърцето. За миг реших, че вие сте новата ми икономка.

— Боя се, че не съм.

— Ами влезте, ще измръзнете — отстъпи той и ѝ стори път.

Тя се спомни предупреждението на мъжа от бара. Не биваше да изпуска Стив Парнъл от очи. Познаваше дузина типове като него, които се разтапяха, щом видеха жена. Обикновено бяха безобидни, но на този свят нищо не можеше да бъде сигурно.

Огледа оскъдно обзаведената прашина всекидневна — диван, стоя, телевизор, масичка и лампион. Чифт ботуши стояха изхлузени пред стола, а на дивана се валяха вестници и някакъв кожух.

Парнъл затвори вратата. Беше забелязал колко е смутена от бъркотията наоколо и побърза да каже:

— Извинявам се за безредието. Все още се приспособявам към ергенския живот. С жена ми се разделихме преди година.

— Съжалявам, че ви се натрапвам — обърна се Виктория към него и невъзмутимо срещна наглия му поглед.

Баба ѝ казваше, че да си имаш работа с мъж, е все едно да се изправиш срещу мечка — ако я гледаш право в очите, ще отстъпи.

— Няма проблеми — рече Парнъл и отиде да поразчисти дивана. — Свали си палтото и се чувствай като у дома си.

Виктория разкопча канадката си и го изгледа със студен предупредителен поглед.

— Няма да ви отнема много време. Искам само да ви задам няколко въпроса за Джаред Уайлд.

После обясни, че е асистент на професор Уолтър и възнамерява да продължи изследванията му.

— Да, разговарях с него през лятото — кимна Парнъл. — Но според мен той се интересуваше повече от легендите, отколкото от истината за Уайлд.

— Моите интереси са малко по-различни, господин Парнъл.

Той се усмихна многозначително.

— Можеш да ме наричаш Стив... А как каза, че ти е името?

— Виктория.

— А, да, Виктория. Та ако искаш да научиш истината за Джаред, Вики, дошла си точно при когото трябва. Аз съм единственият, който го е виждал отблизо, откакто избяга... Наистина отблизо... Мога да ти разкажа за него повече от всеки друг.

Гласът на Стив Парнъл звучеше искрено — поне така ѝ се стори. Ако беше мошеник, скоро щеше да си проличи.

— Добре, а ще ми разкажеш ли за последната си среща с Джаред?

Той я погледна замислено.

— Е, да, мога, но не е ли по-добре да се поопознаем малко преди това. Ти се появи изневиделица. Дай ми малко време.

— Съжалявам, не исках да бъда нахална.

— Няма нищо. Искаш ли една бира?

— Не благодаря. Не пия.

— Въобще?

— Не и когато работа. А в момента съм тук по работа.

— Хората трябва да се държат по-приятелски, щом искат помощ — усмихна се той лениво.

— Ако предпочитате, можем да се уговорим да дойда друг път. Ще поостана в града.

Стив се засмя.

— Хей, не се надувам. Точно обратното. Опитвам се да те накарам да се отпуснеш. Ако не искаш алкохол, трябва да има нещо друго, което харесваш.

— Може би чаша вода?

— С лед и малко бърбън.

— Само с лед.

— Добре — затътри се Стив към кухнята. — Чаша вода с лед...

Виктория огледа стаята. Явно бившата съпруга на Парнъл беше отмъкнала повечето мебели.

— Значи казваш, че си преподавател, Вики — извика Парнъл от кухнята.

— Асистент — поправи го тя. — Всъщност наскоро се дипломирах и сега работя върху доктората си.

— Приличаш ми повече на учителка, отколкото на университетски преподавател — отвърна Парнъл през смях и се появи с чаша вода в едната ръка и кутийка бира в другата.

Косата му беше мокра, набързо зализана пред огледалото на кухненската мивка. Изглеждаше добре, въпреки че маниерите му бяха отвратителни. Дали наистина бе толкова опасен, колкото бе предположила в началото?

Той ѝ подаде чашата, като се ухили многозначително, уверен в неотразимия си чар. Ясно беше какво му се върти в главата. Лицето на Виктория остана безизразно и тя спокойно отпи от водата. Когато отново го погледна, Парнъл я зяпаше с насмешка.

— Вики — поде той, — няма да клъвна лесно. Не съм от тези, които ще се хванат на въдицата ти.

— Но това е самата истина! Ако не ми вярваш, в колата са изследванията на професор Уолтър... Мога да ти покажа и дипломата си от университета.

Той поклати глава.

— Предполагам, че е така, но съм длъжен да проверя. Приятелчетата ми може да са ми погодили номер.

— Не съм тук заради някаква шега, уверявам те.

— Жалко. Не бих имал нищо против, ако беше някое от онези хубави момичета, които се събличат и пеят „Честит рожден ден“.

— Слушай, пак ти повтарям, ако не съм дошла в подходящо време, можем да го отложим за утре.

— Не, не! Шегувам се.

— Разказаха ми как си повалил Джаред Уайлд и сте се сбили. Сигурен ли си, че е бил той?

— Сигурен съм, по дяволите! Проклетото копеле ме хвана за врата и започна да ме души. Човек запомня лицето на нападателя си, особено когато се бори за живота си — изхили се Парнъл.

— Как изглеждаше?

— Ами, с дълга брада и коса, увит в кожи. Проклетникът изглеждаше като пещерен човек. Скочи отгоре ми, докато се катерех по едни скали. Погледнах го право в очите и веднага го познах.

— Опиши ми подробностите, Стив. Къде се случи всичко това?

Той отпи голяма глътка от бирата си, преди да продължи.

— Търговската камара бе организирала пикник за служителите си край езерото Хейвън. След като се стъмни, някои от двойките тръгнаха до се поразходят на лунна светлина, ако разбираш какво искам да кажа. Един мой приятел, Уили Джордън, и момичето му били в деликатно положение, когато и изведнъж видели Уайлд. Садял на скалата и ги гледал. Бил толкова наблизо, че ги изплашил до смърт. Много от хората, натъквали се на Джаред, са го вземали за мечка, скитник или нещо подобно, но Уили познаваше Уайлд и се кълне, че бил той. На следващия ден отново отидохме при езерото, но този път поведохме и хрътките за лов на мечки на Джейк Коб. Те веднага подушиха миризмата на Джаред и започна лудо преследване. Дирите криволичеха. Беше се движил като човек, който знае, че ще пуснат по петите му кучета. Минахме по места, където не бе стъпвал човешки крак. Скоро другите двама се отказаха, но аз бях твърдо решен да продължа. Стигнах до стръмна отвесна скала. Кучетата бяха отишли толкова напред, че вече не ги чувах. А може би Уайлд ги беше убил, защото повече не ги видяхме. Та значи бях сам там горе, а бързо се смрачаваше. Подвоумих се дали да се върна, но продължих. Когато стигнах до ръба, заобиколих каменния блок и... го съгледах. Стоеше като вкаменен.

Сърцето на Виктория биеше лудо, докато слушаше разказа. Стив Парнъл умееше да разказва. Но странно, тя изобщо не му съчувстваше. Напротив, мислеше си за Джаред Уайлд — онзи нещастник, преследван с кучета като опасен престъпник.

— И какво се случи после?

— С един скок като пума Уайлд се хвърли отгоре ми и не разбрах как ме стисна за гърлото. Спомням си, че го погледнах в очите и се ужасих — стори ми се като див звяр с онази брада и коса. Изплаши ме доста, това ще ти кажа.

— Мислиш ли, че е искал да те нарани?

— Със сигурност не ме канеше на танц. Всичко се разви светкавично и имам само откъслечни впечатления. Бум, и изскача от нищото. Бум, хваща ме, и следващото нещо, което си спомням, е как се свличам по някаква скала.

— Скала?

— Всъщност се приземих на скална тераса. Изглежда, ударът е бил достатъчно силен, за да загубя съзнание. Не знам дали Уайлд е разбрал, че съм бил на косъм от смъртта. Във всеки случай, когато се съвзех, беше среднощ. Лежах точно на ръба на скалата на стотина метра височина и се страхувах да помръдна. Беше най-ужасната нощ в живота ми. За щастие, гръбнакът ми не беше счупен, иначе щях да си умра там. Вероятно на това е разчитал и той. Но, слава Богу, имах само мозъчно сътресение и няколко натъртвания. Трябваша ми два дни, за да се измъкна от онзи затънтен пущинак.

— А повярваха ли ти?

— Повярваха ми тези, които бяха сигурни, че Уайлд е там някъде жив, за разлика от другите, които го смятаха за отдавна мъртъв.

— И всичко приключи, така ли?

— Не. След като се възстанових, отново организирахме хайка, но не успяхме да открием нищо — нито трупа му, нито следи, нито дори миризма, по която да го проследим. Естествено, хората започнаха да се съмняват в истинността на моя разказ. Но аз бях горе! Гледах копелето в очите! Ръцете му стискаха врата ми! Никога не бих го сбъркал с друг — той беше!

— Това ли е единственият инцидент с Джаред?

— И други са го виждали, но от разстояние, или поне си мислят, че е бил той...

— Нещо друго да се е случило напоследък?

— Това лято група момичета от Кловис били за риба край едно от малките езера в планината и го видели. Предполагам, че е дебнел в мрака, докато са седели около огъня. Няколко от тях отишли до тоалетната или нещо такова, когато се натъкнали на него. Казват, че бил космат като звяр. Отначало помислили, че е легендарният Бигфут, но аз съм сигурен, че е бил Уайлд.

— Ти наистина ли вярваш, че е оживял в горите през всичките тези години?

— Сигурен съм! И не мисли, че не съм го търсил всеки път, когато съм имал възможност. И ще продължа да го търся. Един ден ще довлека трупа му.

Виктория потръпна. Погледна Стив Парнъл в очите и съзря омразата, стаена в тях. Беше невъзможно да изпита симпатия към него. Той беше преследвачът, а не преследваният.

— Може би Джаред ще слезе при хората по своя собствена воля, ако му дадете шанс. Някой опитвал ли се е да се свърже с него по нормален начин?

Парнъл се изсмя.

— Говориш като социален работник, Вики. Някога Уайлд беше убиец, сега се е превърнал в звяр!

— Не е наранил никого, откакто е в горите, нали?

— Чиста случайност — отвърна Парнъл. — Станал е още по-нагъл. Мисля, че случаят с момичетата го доказва. Копнее за жена. Представи си да живее като отшелник цели петнайсет години. Може би му се привиждат голи къпещи се момичета... Представи си откога не е държал в ръцете си едно чудесно, сладко... Е, предполагам, досещаш се какво имам предвид.

Виктория притихна. Мъжът от бара се оказа прав. Очевидно добре познаваше Стив. Беше я предупредял да внимава. Но Виктория със сигурност знаеше, че открила нещо. Стив Парнъл може да не беше светец, но не бе и лъжец. Той се облегна назад и я изгледа самодоволно.

Усети, че ѝ става горещо. Свали канадката и я сложи на коленете си. Парнъл похотливо огледа пуловера ѝ. Тя се смути, но замълча. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да стои на разстояние.

— Да не искаш да пишеш книга за Уайлд?

— Може би.

— И си решена да предприемеш разследване?

— Да, иначе нямаше да съм тук.

— Предполагам, мечтаеш да седнеш и да си поговориш с него.

Така ли е?

Сърцето на Виктория бясно заби.

— Да, това ще бъде идеалният вариант — мечтата на всеки учен.

Той изля в гърлото си остатъка от бирата.

— Ако искаш вярвай, но знам как да го осъществиш!

Виктория го погледна в очакване. Подиграваше ли ѝ се? Или се мъчеше да я подведе?

— Интересно предложение...

— Отивам за още една бира. Искаш ли?

— Не, благодаря.

Беше трик. За повече драматичност. Сигурна беше. Усетил бе колко е нетърпелива и искаше да я подразни.

Погледна залеза. Скоро съвсем щеше да се стъмни, а тя не беше помислила нито къде ще вечеря, нито къде ще ноцува. В Едгър едва ли имаше хотел. Сигурно трябваше да прекоси половината щат, докато намери нещо подходящо. Време беше да тръгва.

Парнъл се върна и се строполи на стола. Отпи от бирата и отново я удостои с похотлив поглед.

— Обясни ми какво по-точно имаш предвид? — рече тя.

Мъжът остави бирата на пода и се облегна назад с ръце на тила.

— Наистина няма да е трудно. Уайлд е доказал, че е достоен противник за мъже с пушка и кучета, но не би устоял на изпитание с жена. Момичетата, които са го виждали, са побягвали с писъци. Обзалагам се, че ще му хареса, ако някоя хубавица като теб отиде в гората и му предложи приятелството си — ухили се той безсрамно.

— С други думи, предлагаш да опитам да го съблазня?

— Едва ли ще се наложи да се събличаш гола. Той сигурно копнее и за хубавичко личице.

— Схващам замисъла ти. Може би Джаред ще повярва повече на жена и няма да е толкова предпазлив. Но как да го намеря? Не знам откъде да започна издирването.

— Аз ще ти помогна, скъпа. Знам ловната му зона и знам как да привлека вниманието му. Останалото зависи от теб.

— Имам чувството, че не ми предлагаш всичко това само то благородни пориви. Каква е уловката?

— Няма уловка.

— Съжалявам, не мога да приема. Ти преследваш Джаред от години и изведнъж ми предлагаш помощта си да го открия, за да го интервюирам? Не ти вярвам!

— Хей, на чия страна си? Та ти дори не познаваш това копеле! Аз, глупакът, ти предлагам компанията си, а ти ме смяташ за лъжец.

— Не те смятам за лъжец, Стив. Искам просто да знаеш, че няма да се съглася да примамя Джаред да излезе на открито, за да го убиеш!

— Вики, скъпа, помисли и за мен. Този твой социологически феномен уби брат ми!

— Не желая да продължаваме разговора, щом възнамеряваш да ме използваш като примамка.

Той потърка наболата си брада и я изгледа враждебно.

— Може би трябва да си намеря друго момиче за целта. Като се вземе под внимание откога Джаред не е бил с жена, едва ли ще бъде особено придирчив.

— Възнамеряваше да ме използваш от самото начало, нали? За глупачка ли ме мислиш?

— Като те слушам, ти май вземаш Джаред за някакво изгубило се животинче. Кучият му син е звяр, Вики!

— Ти и хора като теб, сте причината той все още да е там — отвърна тя, скочи и грабна канадката.

— Почакай малко — спря я Стив. — Не се вълнувай толкова.

— Да не се вълнувам ли? Та ти ме обиждаш с намерението си да ме използваш, Стив! Всъщност изобщо не желаеш да ми помогнеш.

— Искам да изясним този въпрос веднъж завинаги. Няма да се откажа, докато убиецът на брат ми не са получи заслуженото.

— Не ти ли е хрумвало, че това може да стане и без да го убиваш?

— Нима смяташ, че като си поговориш сладко с него, той ще се промени?

— Никой не му е казвал добра дума от петнайсет години. Какво искаш да очаквам от него?

— Добре, да предположим, че отидем там и си поговорим с него спокойно. Ами ако не иска да ни съдейства? Ако се опита да ни убие?

— Няма причина да мислим, че ще го направи. Той не е убиец. Не е примамвал и убивал хора, нали? Ти си единственият, с когото се е сбил, защото си се опитал да го заловиш.

— Да — саркастично отвърна Стив. — Той ме нападна при самоотбрана.

Виктория се втренчи в него. Не му вярваше напълно. Но ако искаше някога да намери Джаред Уайлд, трябваше да прибегне до помощта му. Тя отново седна.

— И така, докъде бяхме стигнали?

— Там, откъдето започнахме.

— Не, не е вярно. Ако ме заведеш в местността, където бих могла да се срещна с Джаред, мисля, че ще успея да го убедя да поговорим. Единственият проблем е дали ще се държиш цивилизовано, или като хрътка, надушила кръв.

— Значи сключваме сделка... — намръщи се той.

— Приемам да тръгна с теб, но имам условия.

— Какви?

— Аз ще бъда шефът. От психологическа гледна точка това е деликатно начинание. А аз знам как да спечеля доверието му. Твоята задача е да ме заведеш в неговата зона. Никакви пушки, никакъв алкохол. Ще подходим сериозно и професионално или въобще няма да се захващаме.

— Вие от колегите се смятате за големи умници!

— Имал си петнайсет години да го намериш, Стив. Резултатите не са особено впечатляващи.

— Бил съм по-близо до него от всеки друг.

— Е, може би е време да дадеш път на колежанките.

Той се ухили самодоволно.

— Ако искаш да го направиш тази година, Вики, нямаш много време. Първата голяма виелица вече се задава откъм Аляска. Скоро цялата област, и най-вече планините, ще бъдат затрупани със сняг и ще бъдат непроходими до пролетта. Всъщност мислех да организирам последното за годината преследване през следващите дни.

— Искаш да кажеш, че трябва да тръгнем веднага?

— Разполагаме само с два-три дни. Уайлд вероятно е помирился с снега и се е успокоил, че ще бъде в безопасност още една зима. Ако те види, може би ще бъде по-невнимателен от друг път.

— Вие, мъжете, наистина мислите по-скоро с гениталиите, отколкото с главите си!

— Знам какво е да си на негово място — подхвърли Стив иронично.

— Казваш, че трябва да тръгнем утре?

— При изгрев — слънце, ако искаш да стигнем, преди да е завалял снегът.

— Нямам екипировка.

— Аз имам — успокой я той. — Нуждаеш се единствено от топли дрехи.

Виктория обмисли предложението. Идеята ѝ се превръщаше в осъществим план. Стив Парнъл бе готов да отидат в пущинака и да открият дивака от Едгър. Не рискуваше ли прекалено много, като се съгласяваше да тръгне с него?

— Значи разбрахме се. Нямаме време за губене. Ако си замислил нещо, предупреждавам те, че имам сгъваем нож — доста мъже са откривали на какво съм способна, когато ме предизвикват.

— Много се горещиш! — засмя се той.

— Не, Стив, говоря сериозно.

— Има още нещо. Не отивам в планината без пушка. Съгласен съм без алкохол, но един мъж трябва да е въоръжен. Уайлд не е единствената опасност.

— Добре, но искам да ми обещаеш, че няма да я използваш срещу Джаред. При никакви обстоятелства!

— Ти си доста строг шеф!

— Не искам никакви изненади.

— Намерила ли си къде да преспиш?

— Може би ще открия някой мотел...

— Няма нищо прилично в радиус от петдесетина километра. Можеш да останеш тук. Имам свободна спалня.

Тя поклати глава.

— Взех спален чувал на заем и ще остана в моята кола.

— Отиваш в гората с мен, но не желаеш да спиш в къщата ми?!

— Ти си почти пиян. В гората няма да има алкохол. Освен това студеният планински въздух ще те поохлади.

— Всичко си предвидила! — усмихна се той.

— С тип като теб една жена трябва да е нащрек.

— В хладилника има хамбургери. Какво ще кажеш да хапнем от тях за вечеря? Деликатната ти натура ще понесе такава храна, нали?

— О, чудесно!

Парнъл кимна и се ухили.

— Знаеш ли, Вики, имам чувството, че с теб ще бъдем чудесен екип.

Тя го погледна право в очите и рече:

— И още нещо. Държа да ме наричаш Виктория!

ТРЕТА ГЛАВА

Виктория дълго не можа да заспи. Тревожеше се. Дали не грешеше, като предприемаше подобно рисковано пътуване с човек като Стив Парнъл? Но дълбоко в себе си се надяваше планът им да успее. Да се срещне лице в лице с Джаред Уайлд — човекът, живял откъснат от цивилизацията в продължение на цели петнайсет години, беше особено вълнуваща перспектива.

Какво щеше да бъде психичното му състояние, след като бе живял толкова дълго в изолация? Със сигурност се бе отчуждил от света, в който беше израснал, но нищо чудно да се бе превърнал в параноик или в невротик. Никое човешко същество не би могло да живее в абсолютна самота, без да притежава огромна вътрешна сила. Но как щеше да се отнесе към нея? Това беше основният въпрос, който я занимаваше.

Виктория спа по-добре, отколкото очакваше. Събуди се чак когато Парнъл започна да изстъргва снега от задното стъкло на колата ѝ.

— Ставай, скъпа! — извика той и почука на прозореца. — Кафето е готово и е време да се впуснем в преследването.

Като видя парата, излизаща от ухилената му уста, Виктория внезапно осъзна колко е рисковано решението ѝ да тръгне сама с него.

— Ще дойда след минута — извика тя.

— Предната врата е отключена.

Виктория кимна и отново отпусна глава на седалката. Сутрин нещата винаги изглеждат по-различни, отколкото вечер, когато поривът към романтика и приключения е най-силен. Без съмнение, снощи беше се оставила да я завладее подобно настроение. От друга страна Стив Парнъл, изглежда, притежаваше авантюристичен дух и изтрезняването не беше променило намеренията му.

Беше спала с дрехите и сега и се искаше да отиде до банята. След това можеше да изпие чаша кафе с Парнъл и да обмислят положението.

Отвори вратата на колата и с удоволствие вдъхна уханието, идващо откъм кухнята. Остави спалния чувал на пода и се запъти натам. Парнъл стоеше до печката с тиган в ръка. Погледна я през рамо и се усмихна.

Добро утро, Виктория — натърти той името ѝ. — Готова ли си да утешиш дивия звяр?

— А ти все още ли си решен да ме придружиш?

— Само не казвай, че желанието ти се е изпарило.

— Не съвсем, но знам ли, може ти да си размислил.

— Защото бях пил няколко бири ли?

— Ами...

— Всъщност сега идеята ми допада повече от снощи. Мисля, че планът ни ще успее.

Беше се избърснал и погледът му беше бистър. Дори долови известна добронамереност у него. Или го беше видяла в най-лошата му форма предишната вечер, или това все още ѝ предстоеше. Интуицията ѝ подсказваше да бъде внимателна, каквато и да бе истината.

— Няма да се откажеш от един омлет, нали?

— Добре, но ще отида за момент до банята.

Когато се върна, масата беше сложена.

Парнъл държеше на думата си и когато бе трезвен, човек лесно можеше да се разбере с него.

— Каж ми истината — облегна се тя назад с чаша кафе в ръка.

— Заради Джаред ли го правиш, или заради мен?

— Да не би да се страхуваш, че ще те нападна?

— Може и така да е.

— Ще ти призная, че ми мина тази мисъл. Падам си по нежни хубави жени, но истината е, че повече съм обсебен от мисълта за Уайлд. Ала ако имаш желание за това-онова, аз съм насреща.

— Чудех се дали идеята е толкова добра... Е, все пак се радвам, че не си променил решението си.

— Нима може човек да устои на увещанията ти, Виктория?

Въпреки опита му за сприятеляване, тя не беше толкова наивна да повярва, че вълкът може да промени нрава си. И все пак, ако Парнъл стоеше настрана от алкохола, вероятно щеше да овладее нагона си, поне докато открият Джаред. Това беше всичко, което желаше.

— Как смяташ да се приближим до него?

— Той сам ще дойде. Ти ще бъдеш примамката — подхвърли Парнъл с обичайното си безсрамие и наля кафе в две чаши.

Прекалено любезен е, за да е искрен, помисли си Виктория.

— Може би е грешка да тръгнем сами — рече тя, любопитна какъв ще е отговорът му. — Малко помощ няма да ни е излишна, не смяташ ли?

— Хайка никога не ще успее да се доближи до него. Съмнявам се, че ще дойде дори когато аз съм наблизо, но няма начин да отидеш сама. Горя от нетърпение да го изкарам от леговището му! Е, няма да го закачам, нали така искаше?

— Да, това е моето условие.

Парнъл отпи от кафето.

— Да, знам. Правим го по колежански.

— Правим го по най-разумния начин — поправи го тя.

Той не продължи спора, макар да не изглеждаше съвсем убеден.

— Нямаме време за губене! Да прегледаме екипировката.

Стегнаха с джипа много по-далеч, отколкото Виктория си беше представляла. Планинският път позволяваше това и Парнъл се надяваше да стигнат до мястото, откъдето Джаред можеше да ги забележи, още първия ден.

— Най-вероятно Уайлд ще ни наблюдава тази нощ, докато се ориентира в ситуацията — рече Парнъл, докато отваряше задната врата на джипа. — Не очаквам да се случи нищо до утре.

Виктория със страх го наблюдаваше как изважда пушката си от кожения калъф и я зарежда.

— Тази пушка не е свидетелство за приятелско отношение — рече тя предпазливо. От устата ѝ излизаха облачета пара и се разсейваха из мразовития въздух.

— И не претендирам за такова — подхвърли той, но веднага махна с ръка, за да спре протеста ѝ. — Знам, знам, обещах да не стрелям по това копеле. И ще удържа думата си. Но ако трябва да се защитавам, няма да се оставя да ме хване, нито пък ще те оставя в лапите му.

Съмненията ѝ се възвърнаха. Не можеше да бъде сигурна в обещанието му да не стреля по Джаред. Все още не бе късно да се

върне, но си спомни за онзи самотник горе. Това беше единствената ѝ възможност да се срещне с него и шанс за по-нататъшната ѝ кариера. Ако Парнъл не удържи думата си, тя щеше да прекрати операцията, дори да трябва да извърви пеша целия път обратно.

Виктория му помогна да разтоварят екипировката. Поуспокои се малко, но тревогата ѝ не изчезна.

Парнъл заключи джипа и поеха нагоре. Земята беше замръзнала и покрита тук-там със сняг. Спътникът ѝ уверено си проправяше път напред и Виктория се нагоди към темпото. Пътеката минаваше покрай скалист хълм, обрасъл с борове. Възвишението се извисяваше на около шестстотин метра над тях, а долу в подножието му се простираше долина. Парнъл предполагаше, че някъде наоколо Джаред си е направил складове и запаси за зимата. Това беше районът, където той беше забелязван най-често. Скалната тераса, върху която се бяха сбили двамата, беше от едната страна на долината и по всяка вероятност се намираше в близост до леговището на Джаред.

Парнъл беше проучил топографските карти на района до най-малки подробности, включително скалистите склонове от двете страни на долината и убежищата, които предоставяха. Той разказа на Виктория колко пъти беше бродил по всяка скална тераса, без да открие следи от Джаред. Но това не означаваше нищо, защото районът бе осеян с безброй малки пещери и цепнатини, в които човек можеше да се скрие.

— Обзалагам се, че той има две или три резервни скривалища, в случай, че го открият — беше я информирал Парнъл, докато пътуваха насам. — Тъй като вече е зима, сигурно се е пренесъл в най-безопасното си леговище. Но може би се мотае наоколо, защото знае, че по това време на годината твърде малко хора ходя в планината.

След половинчасово изкачване Парнъл спря за почивка. Виктория се отпусна на един голям камък, за да олекоти товара си. Дишаше тежко и леденият въздух пронизваше дробовете ѝ. Свали шапката, за да разхлади главата си.

Парнъл беше със скиорска шапка и кожух. И той се беше задъхал. Погледна я и се ухили.

— Обичам природата, но петнайсет години са повече, отколкото бих издържал.

— Джаред трябва да е забележителен човек! Представи си какво е да живееш тук сам. — Тя огледа хълма и дърветата в падината. Очакваше да види нечия сянка иззад някое дърво или катерещ се по скалите човек. Въпреки че подобна случайност би била добре дошла, от тази мисъл я побиха тръпки. Беше настроена да мисли само добро за Джаред, но все пак не можеше да бъде сигурна как би реагирал на появата им.

— Уайлд не е никаква срамежлива теменужка — каза Парнъл, — но аз имам теория, която не съм казвал на никого.

— И каква е тя?

Той се обърна и я погледна.

— Мисля, че някой му помага. Нищо кой знае какво, само провизии от време на време.

— Кой?

— Не знам. Но сигурно има нужда от някои неща. Би било доста трудно, да не кажа невъзможно, да живееш напълно откъснат от света в продължение на толкова години.

Виктория не знаеше какво да мисли за всичко, което чу. Изглежда Парнъл беше обсебен от мисълта за Джаред Уайлд от години и бе обмислил всичко.

— Е — подметна той предизвикателно, — готова ли си за още един щурм към върха?

— Да, да вървим.

Тръгнаха отново. Гората ставаше все по-гъста и страховете на Виктория се увеличиха. Изведнъж забеляза някакво раздвижване до една купчина камъни и притаи дъх. Но се оказа безобиден охранен мускусен плъх, който си търсеше скривалище. Сърните вероятно бяха слезли в ниското, а и пумите след тях. Единствените по-големи животни, който можеха да срещнат, бяха мечките.

Спираха още два пъти да си починат. Скоро след като тръгнаха отново, Виктория чу шум на падаща вода.

— Има ли водопади наблизо?

— Да — каза Парнъл и спря да си поеме дъх. — Един доста голям в клисурата.

След още десет минути изкачване те приближаха водопада. Виктория си помагаше с ръце, докато се катереше по неравната пътека.

Скоро стигнаха открито място, откъдето се виждаше падащата вода да блести на обедното слънце в невероятна феерия от пръски и светлина.

— Каква поразителна гледка!

— Хубаво място — съгласи се Парнъл. — Надявам се, че и Уайлд е оценил красотата на околния пейзаж, макар през последните петнайсет години да е имал възможност да гледа само него. — Той се засмя гръмогласно и Виктория го стрелна с поглед. — Хайде, Вики — рече той и се намръщи, — усмихни се!

Точно в този миг се разнесе див рев. Обзета от ужас, Виктория се обърна. Огромна черна мечка се беше изправила на задните си крака на не повече от трийсетина метра. Докато Парнъл се прицелваше с пушката си, Виктория забеляза две мечета, които си играеха около едно дърво.

— Не стреляй! Това е женска с малките си — предупреди го тя. — Хайде да се махаме.

Те бавно заотстъпваха, като очакваха всеки момент мечката да се втурне след тях. За щастие, животното остана на мястото си. Щом се скриха в гората, далече от погледа на мечото семейство, Виктория седна на един пън, за да се поуспокои. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Боже Господи! Не съм била толкова близо до диво животно от години.

— Да, а я си представи тази мечка да се стовари отгоре ти. Точно така беше, когато Уайлд скочи върху мен.

— Казваш го така, сякаш е висок три метра. Той е човек, Стив!

— Не, той е звяр, скъпа. И преди всичко да е свършило, ти ще се съгласиш с мен. Всичките ти социалнопсихологически концепции са много хуманни, но ако Уайлд е толкова нетърпелив да ти смъкне дрехите, колкото предполагам, ще бъдеш ужасно благодарна, че взех пушката си.

— Хрумвало ли ти е някога, че Джаред не е самотен сексманиак, какъвто май ще се окажеш ти, Стив?

Той я погледна презрително.

— По-добре си пожелай да не ти се случва, Вики.

Тя реши да не продължава спора. Определено не ѝ допаднаше насоката на разговора. След като изчакаха десетина минути, за да дадат време на мечките да се отдалечат, продължиха изкачването си. Теренът ставаше все по-неравен и добре, че Виктория имаше поне

малко тренинг сред природата. Скоро стигнаха падината, където отново седнаха да починат.

Брегът на потока беше покрит със сняг и водата не се движеше толкова буйно. Земята беше замръзнала, освен в участъците, огрени от слънцето. Продължиха напред много по-спокойно, защото багажът им не тежеше толкова, колкото при изкачването на склона.

— Мисля да лагеруваме някъде тук — каза Парнъл. — На около два километра нагоре по течението има поляна. Ако застанеш по средата, Уайлд би могъл да те види, от който и да е хребет наоколо. Не знам колко е добре със зрението, но щом разбере, че си жена, ще дотърчи веднага.

Мисълта, че Стив Парнъл може да се окаже прав, я изнервяше. Докато бяха във вилата, се чувстваше много по-уверена в способността си да се справи с Джаред Уайлд. Тук, в пустошта, самоувереността ѝ се бе изпарила.

Може би той преувеличаваше. Все пак Джаред беше човешко същество. Не беше живял винаги в пущинака. Бе завършил гимназия. Бе имал сериозна връзка с момиче. Вярно, че е бил много млад, когато е потърсил убежище в планината, но е бил достатъчно зрял, щом е възнамерявал да се жени. Проблемът бе, че е оставил след себе си истинска бъркотия. Или защото е бил прекалено уплашен, или защото е бил отчужден от хората, за да се справи с положението.

— Умори ли се?

— Всичко е наред — задъхано отговори Виктория.

— Справяш се по-добре, отколкото очаквах — ухили се покровителствено Парнъл.

— Казах ти, че не съм някое разглезено момиче.

— Е, нека видим как ще се справиш, когато се стъмни и знаеш, че старият Уайлд те наблюдава, стаен някъде в храсталака.

— Говориш като дете, което разказва приказка на ужасите, Стив. Няма смисъл да се опитваш да ме уплашиш.

— Не се безпокой, скъпа. Ако се страхуваш, винаги можеш да припълзиш в моя спален чувал. Там ще си в безопасност. — Смехът му отекна в гората.

— Не си го и помисляй! Помни, че имаме сделка!

— Да, знам. Ти си шефът. Може би ще си спомниш за мен и моята пушка, когато се изправиш срещу онзи дивак.

Виктория въздъхна раздразнено, сигурна, че никак няма да ѝ е лесно с Парнъл. Слава Богу, че настоя да не взема алкохол. Колкото по-дълго останеше трезвен, толкова по-лесно щеше да ѝ бъде да го контролира. Но един вътрешен глас ѝ нашепваше, че все още може да се върне в Едгър.

След още двацет минути стигнаха поляната. Парнъл беше прав. Имаше видимост отвсякъде.

Мъжът остави багажа и се огледа.

— Много лошо, че не е сезонът на банските костюми. Можеш да подлудиш онзи негодник...

— Нека да не прекаляваме — прекъсна го тя рязко. — Знаеш, че не съм негов тип.

— Едва ли ще подбира много — ухили се Парнъл.

— Ще дължиш извинения и на мен, и на Джаред, Стив, когато разбереш, че не си бил прав.

— Е, няма смисъл да спорим. Времето ще покаже. — Той се огледа. — Какво ще кажеш първо да построим лагера, а след това да заложим капана?

Джаред седна и подпря брадичка, като не изпускаше от очи дребната червена фигура, която се разхождаше напред-назад в падината. Не можеше да бъде сигурен дали е мъж, или жена. И все пак нещо му подсказваше, че е жена и това го накара да застане нащрек.

— По дяволите! — промърмори разгневено той, като разсеяно подръпваше краищата на брадата си, облегнат на камъка. Затвори очи и опита да се успокои, като изложи на слабите слънчеви лъчи лицето си.

— Какво може да означава това? — промърмори той по-високо. — Какво са намислили пък сега?

Отдавна беше забелязал втория човек, стаен между дърветата, обграждащи поляната. От време на време, нещо проблясваше на слънцето — блестяща метална чаша, огледало или може би цевта на пушка, и издаваше местонахождението му. Не беше забелязал никакви други хора. Малко по-късно щеше да обиколи наоколо, за да се убеди, че наистина са сами.

Сезонът не беше подходящ за екскурзии из горите. Непознатият в червено не беше случаен турист, значи цялото това обикаляне нагоре-

надолу беше заради него. Опитваха се да привлекат вниманието му. Това можеше да означава само едно — пак бяха решили да му устроят капан.

Наведе се и надникна от наблюдателницата си. Да, човекът в червено беше жена. И той беше абсолютно сигурен, че иска да провокира интереса му. Проблемът беше, че наистина успяваше.

Виктория се разхожда, докато накрая и омръзна. Гледаше скептично на цялото това представление. Джаред Уайлд можеше да си събира някъде орехи и да няма и най-малка представа, че тя е там долу. Или пък можеше да го е стъпкала мечка преди години, или да е паднал от някоя скала и да се е пребил.

Тя приближи до Парнъл. Той седеше в края на поляната върху голям пън в сянката на дебел ствол с пушка на колене.

— Забавляваме ли се вече, а?

— Много смешно... Мислиш ли, че има някакъв смисъл?

— Подозирам, че скоро ще разберем.

— Кога например?

— Тази вечер, може би — рече Парнъл. — Не очаквай Уайлд да дойде, подскачайки от радост и да ти каже здрасти. Той не е глупав.

— Ще ме нападне, когато се стъмни. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Без мен, скъпа, ще станеш храна на зверовете, преди да е съмнало. Повярвай ми.

Тя поклати глава. Непоправим! Парнъл наистина се оказа опасен човек. Но ако си мислеше, че ще я изплаши, за да се хвърли в прегръдките му, жестоко се лъжеше.

Виктория се обърна и отново се запъти към откритата поляна.

— Ще отделя още един час — подхвърли тя през рамо. — И привършвам за днес.

Джаред се придвижваше в тъмнината, а сърцето му биеше до пръсване. Винаги беше така, когато се приближаваше до хора. Гледката предизвикваше спомени за разочарованията, които беше преживял. Обидата в душата му никога нямаше да избледнее. И въпреки това винаги когато се появеше възможност да се доближи до хора, той не можеше да устои на изкушението.

Задущливият дим на тлеещи влажни клони подразни ноздрите му. Огънят още не се виждаше, но той знаеше, че бивакът е близо. Никой не беше се осмелявал да лагерува в неговата територия. Но противно на очакванията, той прие предизвикателството. Опасността му вдъхваше смелост.

Беше почти сигурен, че са само двама. Когато слезе в долината, откри следите само на двама души. Едните бяха малки, следователно бяха на жена. Ако другите принадлежаха на Стив Парнъл, значи беше започнал да използва живи примамки. Джаред внимателно си проправяше път между дърветата. Движеше се по посока на вятъра. Не беше особено важно, когато дебнеше хора, но хората понякога водеха кучета, а едно добро куче би усетило миризмата му по вятъра. Сега обаче случаят не беше такъв и той не се тревожеше, че може да бъде открит, особено през нощта. Ако искаше, можеше да се разхожда около лагера с часове по замръзналата земя и да не остави следи.

Когато се претрашеше да приближи някой лагер, това беше, защото чувстваше неконтролируем подтик да бъде близо до себеподобни. Не вярваше на хората, но все пак нещо у него не му позволяваше и да ги зачеркне. Не напълно.

Вече виждаше огъня. Сърцето му отново заблъска в гърдите и той потри брада, като се чудеше как ли ще изглежда в очите на жена. Много малко жени се претрашаваха да се качат толкова високо в планината и той винаги беше като хипнотизиран, когато се окажеше близо до някое създание от нежния пол. Често беше гледал групи насядали около огъня, които се смееха и разговаряха. Беше предпазлив с тях, дори с децата, но гласовете им бяха като музика за слуха му.

Веднъж, преди много години, го обзе такова болезнено чувство на самота, че сериозно се замисли дали да не се върне, само заради контакта с хората, дори да бъде хвърлен в затвора. Вместо това беше слязъл до един лагер на около миля от пътя, където знаеше, че ще срещне хора. Пристигна там, преди да се стъмни и се заслуша в човешките гласове и шумове, които отекваха из гората. Бяха две или три големи семейства. Когато единият от мъжете извади китара и всички започнаха да пеят, Джаред се приближи още повече. Беше толкова близо, че можеше да помирише дъвката, парфюма и керосина във фенерите. Не беше на повече от двайсетина метра, докато те пееха

песните, които знаеше като момче. Беше се просълзил. Мразеше се, задето бе допуснал да изпадне в такава немилост и не можеше да отиде при тях, да седне в кръга около огъня и да запее. Беше затворил очи, мълвейки думите заедно с певците. Винаги, когато си спомняше онази нощ, сякаш дочуваше гласовете им отново.

Той рядко приближаваше до лагери след този случай, освен ако не беше сигурен, че всички са заспали. Беше му достатъчно за броени мигове да споделя тяхната близост, да вдишва въздуха, който и те дишаха, да докосва екипировката им, да седне сам до горещите въглени...

Този път беше различно. Много по-различно. Тази двойка мъжът и жената — знаеха, че той е тук.

Преследваните винаги усещаха опасността.

Джаред вече ясно виждаше пламъците на огъня, когато спря, доловил гласове. Извърна глава и се заслуша. Единият глас определено беше женски. Но той не се поддаде на въодушевлението. Трябваше да бъде предпазлив, особено ако мъжът беше Стив Парнъл. Оцеляването му зависеше от това.

— Проклет да бъда! Наистина ли си участвала в родео? Представям си те на кон, но не и на мустанг. Колко тежиш, четирийсет и пет килограма?

— Достатъчно — рече Виктория. — Не трябва да си едър, за да се задържиш на кон.

Той се засмя, стана от пъна и се протегна. Виктория седеше с кръстосани крака на една рогозка от другата страна на огъня. Парнъл погледна към нея и се усмихна. Пламъците на огъня танцуваха по лицето му.

— Ако ме извиниш, Вики... Извинявай Виктория, ще вляза в палатката за минута. — Взе пушката и ѝ я подаде. — Не стреляй, докато не видиш бялото на очите му — пошегува се той и подсвирна, преди да пропълзи в малката палатка.

Виктория положи пушката на коленете си и се загледа през огъня. Непрогледен мрак обгръщаше гората. Огънят осветяваше само стволовете на дърветата около лагера и видимият свят се беше ограничил до едно твърде малко пространство.

Тя се обърна и погледна към палатката, любопитна какво е намислил Парнъл. През последните дваайсет минути за втори път влизаше вътре. Тогава ѝ хрумна, че може да е скрил бутилка в багажа си.

— Стив! — извика тя подозрително. — Да не би да имаш бутилка вътре? — Ядоса се. — Имаш ли? Отговори!

Той провря глава през отвора на палатката.

— Само няколко глътки срещу студа, за да си стопля вътрешностите — ухили се той виновно и протегна бутилката през отвора. — Искаш ли малко?

— По дяволите, ти обеща да не вземаш алкохол!

— О, хайде, Вики, оправдано е от медицинска гледна точка. Човек трябва да се сгрее отвътре при такъв студ.

— Стив, имаме сделка!

Разкаянието му бавно премина в гняв.

— Не бъди такава педантка! Малко пиене няма да навреди на никого. Освен това тук едва ли има достатъчно, за да ти се повдигне настроението, да не говорим пък да се напиеш...

— Да, няма да ти се уреди въпроса — промърмори тя едва чуто.

Той изпълзя от палатката и се изправи, като наклони глава назад, наливайки се на инат.

— Казах ти, че ще се откажа, ако не играеш по правилата! Знаех си! Не трябваше да идвам.

— Може и да си учителка — отвърна той, — но аз не съм ученик. Ако не харесваш компанията ми, тогава защо не си тръгнеш? — Той бръкна в джоба на панталоните си и извади ключовете от колата, клатейки ги в ръка. — Ето, вземи джипа.

И тъй като единственият отговор беше враждебният ѝ поглед, той се засмя, сложи ключовете обратно в джоба си и отново отпи от уискито.

Виктория се изправи. Само огънят ги разделяше. Най-лошите ѝ страхове току-що се бяха сбъднали. Тя беше в тази пустош сама с някакъв побъркан тип, които не криеше намерението си да се напие и да направи Бог знае какво след това.

Излезе глупачка. Позволи на желанието за научен успех да замъгли разума ѝ. Беше прекалено късно да прави каквото и да било. Е, поне имаше пушка. Стив Парнъл беше направил грешка, за която щеше да съжалява.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Огрян от пламъците на огъня Стив Парнъл приличаше на сатир, който си пие уискито в злобно предизвикателство, и ѝ хвърля похотливи погледи между глътките. Очевидно беше, че иска да се напие, колкото се може по-бързо.

Постепенно Виктория осъзна, че събира смелост да се нахвърли върху нея. Тя стисна приклада на пушката и си спомни какво ѝ беше казвала баба ѝ — да гледа мъжа право в очите, сякаш насреща ѝ стои звяр. Този път обаче можеше да разчита на пушката като много по-надеждно средство.

Парнъл спря да си поеме дъх и я погледна в алкохолно опиянение.

— Надушвам те в свежия въздух — рече той, като размаха бутилката. — Сигурна ли си, че не искаш да се присъединиш към партито?

— Ти си отвратителен! — сръза го тя.

— Е, ти пък си кучка — изръмжа той, пресуши последната глътка уиски и хвърли бутилката встрани. — Или може би никога досега не си била с истински мъж.

— Откажи се, Стив. Защо не си вземеш спалния чувал и не го разпънеш край огъня? Използвай рогозката. Ще ти бъде по-удобно.

Той се замисли.

— Май имаш манията да се правиш на учителка постоянно, нали? Не можеш ли да млъкнеш и да се държиш като жена.

Виктория го изгледа свирепо.

— Добре — каза той, като се хилеше глупаво. — Ще са взема спалния чувал. — Той го издърпа от палатката и го повлече към огъня. След като се опита, без особен успех, да опъне рогозката, той го хвърли приглаждайки краищата ѝ церемониално. — Ето. Сега доволна ли си, Вики?

— Така е добре. Сигурна съм, че ще се чувстваш удобно.

Той се ухили отново.

— Ще се чувствам съвсем удобно, защото и ти ще дойдеш при мен. Гола като Ева.

Тя поклати глава и присви очи.

— Няма да стане!

— Не ти ли звучи добре?

— Лягай си, Стив!

Той стана и Виктория стисна пушката в скута си, като го гледаше разярено.

— О, значи си решена да стреляш! Така ли? — Стив заобиколи огъня, като предпазливо започна да приближава към нея.

Тя скочи и насочи пушката.

— Наистина ще го направя!

Опрях пушката в гърдите му и Стив побърза да се отдалечи, явно поотрезвен.

— Започвам да си мисля, че наистина ще натиснеш спусъка — промърмори той.

— Правилно си схванал.

Лицето му се изкриви в болезнена гримаса.

— По дяволите, Вики! Защо трябва да разваляш всичко? Можехме да си прекараме страхотно.

— Стив, лягай си!

Той погледна тъмното, осеяно с безброй звезди, небе.

— Боже Господи, та ние сме сами под това романтично небе! Погледни нагоре, Вики, не ти ли въздейства? Не те ли кара да пожелаеш да бъдеш с мен?

Тя не погледна, но думите му, изречени с разнежен глас я разсеяха достатъчно, че да се окаже неподготвена, когато лявата му ръка бързо се протегна и сграбчи дулото на пушката. Той дръпна, като се опитваше да я изтръгне от ръцете ѝ. Нещата излязоха извън контрол и изстрел раздра нощната тишина.

За миг см помисли, че го е простреляла. Но когато той оголи зъби в усмивка, Виктория разбра, че куршумът е излетял във въздуха.

— Не те бива за каубой, скъпа — процеди мъжът.

Виктория опита да издърпа пушката, но той я държеше здраво.

— Тази пушка се зарежда при всеки изстрел. Няма да ти свърши повече работа.

Виктория понечи да побегне, но се спъна в пъна, на който беше седяла преди малко. Парнъл веднага се нахвърли върху нея, като дърпаше якето от раменете ѝ. Отчаян вик на ужас се изтръгна от гърлото ѝ.

— Ами... Джаред? — заекна тя е треперещ глас. — Ти каза, че той е някъде наоколо. Този изстрел ще го доведе със сигурност.

Парнъл повдигна вежди в престорен ужас.

— Няма да е много лошо, нали? Разбира се, може и да му хареса. Джаред има нужда от малко секс демонстрации.

— Няма да го направиш!

Той впи устни в нейните и киселият му дъх изпълни дробовете ѝ. Виктория успя да се освободи и изтри уста с ръкав.

— Надявам се да те убие!

Парнъл се изсмя, без да пуска якето ѝ. Без усилие я сграбчи и я занесе до огъня, като не пропусна да вземе пушката. Хвърли Виктория върху спалния чувал и постави крак на корема ѝ, за да не мърда.

Щеше да я изнасили. Беше невъзможно да го омилостиви. Но все пак трябваше да опита.

— Джаред ще дойде, Стив, и ще ни хване и двамата. Не ставай глупав!

Парнъл извади от джоба си още един патрон и зареди пушката.

— Скъпа, аз съм мъж, способен да се справи и с теб, и с Джаред едновременно! — самодоволно обясни той, като нехайно полюляваше пушката в ръка. — Сега ще се съблечеш ли като добро момиче, или аз да ти сваля дрехите?

— Ще те убия! — просъска тя. — Кълна се!

Той се засмя и коленичи, като я притисна с коляно, за да не мърда. Внимателно остави пушката зад себе си, дръпна шапката и разроши косата ѝ.

— Знаеш ли, изглеждаш дяволски красива! Имаш наистина хубава уста. Толкова хубава, че искам пак да я целуна.

Когато се наведе, Виктория го удари по лицето. Леко зашеметен и той я зашлеви силно.

— Ще ти покажа аз на теб!

Замаяна от плесницата, Виктория отчаяно опита да се освободи. Нямаше смисъл — беше прекалено силен. В следващия миг усети как ръката му я сграбчи между бедрата.

— Не, Стив, недей! — Сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Той промъкна ръка под канадката и започна да разкопчава колана ѝ. Горещият му кисел дъх пареше лицето ѝ.

— Толкова си сладка, скъпа! Сигурен съм, че ще ти хареса.

Повдигаше ѝ се. Господи, как можеше да се случи точно на нея?

Парнъл раздели с коляно бедрата ѝ. Разкопча кожуха си и дръпна ципа на канадката ѝ.

Огънят тлееш и в мрака лицето му изглеждаше още по-зловещо. Тя извърна глава и погледът ѝ падна на камък с големината на грейпфрут.

Парнъл беше толкова залисан по тялото ѝ, че не забеляза как тя докосна камъка. Почти беше разкопчал колана ѝ, когато спря и плъзна ръка под пуловера ѝ. Точно тогава се чу шум от другата страна на огъня. Парнъл обърна рязко глава. Виктория се повдигна на лакти и проследи погледа му.

И тогава го видя — брадясало чудовище с ръст на мечка, осветено от загасващия огън. Целият беше в кожа, истински пещерен човек.

— О, господи! — извика тя.

Човекът звяр държеше голям клон в ръка. Огънят беше достатъчно слаб и мъжът изглеждаше повече като видение сред сенките, отколкото като жив човек.

— Исусе Христе! — възкликна Парнъл и пусна Виктория. Тя коленичи, без да прави резки движения.

Очите на звяра просветнаха. Той направи бавно две крачки встрани като хищник, готов за скок. Въпреки че държеше пушката, Парнъл не бе в състояние да се прицели веднага.

— Не стреляй, Стив — прошепна тя.

— Какво искаш, да го поканя да се присъедини към нас ли?

— Джаред! — извика тя с треперещ глас. — Ние сме твои приятели.

— Трудно ще го повярва — рече Парнъл с половин уста. — Това, което трябва да направя, е да го довърша, докато все още имам тази възможност.

Дивакът продължи да се промъква през храсталаците, като заобиколи откритата поляна, без да ги изпуска от поглед. Виктория се тресеше от страх.

— Ще те застрелям, кучи сине! — промърмори Парнъл. Вдигна пушката да се прицели, но Виктория се хвърли и отклони дулото.

— Недей!

Парнъл ядосано се извърна и я удари с опакото на ръката си, толкова силно, че падна на земята. Прицели се и стреля. Но не улучи, куршумът се заби в дървото над главата на дивака.

Парнъл бръкна в джоба си за още патрони, като не спираше да ругае. Трепереше толкова силно, че му отне няколко секунди, докато зареди пушката. Виктория знаеше, че трябва да направи всичко възможно да го спре. Сграбчи камъка, докато Стив се прицелваше и го удари по главата. Той се свлече на земята и изпусна пушката. От раната бликна кръв. Бе затиснал оръжието под тялото си, но незаредено то бездруго беше безполезно.

Виктория се обърна и погледна дивака в другия край на поляната. Той едва се виждаше на слабите синкави пламъци от едва мъждукащия огън. Поляната тънеше в полумрак, но те стояха и се гледаха.

— Джаред? — Гласът ѝ прозвуча немошно в пустата гора.

Той не каза нищо, само пристъпи към нея. От гърдите ѝ се изтръгна стон на ужас.

— Аз съм твой приятел! — каза тя меко и погледна към Стив Парнъл, който лежеше неподвижно на земята и не даваше никакви признаци на живот. — Господи!

Нощта заплашваше да я погълне в тъмната си паст. Виктория усети как я обзема паника. Обърна се и побягна. Тичаше напосоки из гората. Единствената ѝ мисъл бе да се махне.

Дърветата се възправяха като непроходима черна стена пред нея. Храстите се заплитаха в краката ѝ. Клоните шибаха лицето ѝ. Виктория си представяше звяра, които я следва по петите, ръмжейки грозно като мечката, която бяха видели. Още миг и щеше да я сграбчи в огромните си лапи, готов да я разкъса.

Необяснимо как тя продължаваше да си проправя път в мрака, падаше, ставаше и отново падаше. Изведнъж се озова на брега на потока. Без да се двоуми, тя навлезе в ледените води и бързо заплува към отсрещната страна. Ала огромна скала се изпречи на пътя ѝ като митично чудовище и тя заби глава в нея, повлечена от течението.

Последната ѝ мисъл беше как тялото ѝ потъва в ледените прегръдки на смъртта.

Вятърът простена тайнствено в дисонанс с безмилостното бучене в главата ѝ. Виктория потрепери под завивките. Непоносим студ вкочаняваше тялото ѝ.

Затворила очи, тя се вслуша в тракането на зъбите си, подобно на кастанети, подражаващи на безумно фламенко, докато усети, че отново губи съзнание...

Замириса ѝ на ябълки. Баба ѝ сигурно приготвяше ябълково пюре. Скоро щеше да ѝ донесе цяла купа горещо пюре, от което се издига пара, и чаша чай, за да се стопли. Да... И аспирин против треската. Усети жажда. И чаша вода щеше да ѝ се отрази добре.

Защо леглото ѝ миришеше толкова отвратително? Като Скутър, кучето им? Баба ѝ никога не го пускаше в къщата. Той трябваше да стои навън и да пази ябълковите дървета от мечката, която слизаше от планините да търси храна. Понякога, когато температурата паднеше под нулата, баба ѝ го пускаше в задната стая, заедно с котката.

Виктория се усмихна при тази мисъл. Скутър и котката на една постеля. Какво странно съжителство! Скутър отдавна беше мъртъв. И това легло не можеше да мирише като него. А баба ѝ... И тя беше умряла много, много отдавна.

Смърт... Всички бяха мъртви. И тя ли беше мъртва?

Размърда пръстите на краката си. Не! Не можеше да е мъртва, щом все още мърда. Размърда десния си крак. Той се опря до нещо горещо и твърдо — толкова горещо, та чак я опари, и я накара да изохка. Имаше нещо топло и зад нея.

Тя се насили да отвори очи, но наоколо цареше мрак — влажен леден мрак, който миришеше на ябълки и пръст. Опита да се съсредоточи — умът ѝ се блъскаше като слепец в безкрайно снежно поле. Ранчото на баба ѝ... Бъркли... Учениците ѝ... Професор Уолтър... Градчето... Възрастната жена... Барът от другата страна на улицата... Стив Парнъл... Стив Парнъл!

Завесата се повдигна. Ужасът, когато тичаше през мрака, я обзе отново. Ледената вода бавно я поглъщаше... Да, тя беше мъртва...

Виктория повдигна глава и непоносима пулсираща болка прониза слепоочията ѝ. И челюстта, където я беше ударил Парнъл, я

болеше. Плътна ръце по бедрата си, по корема, по гърдите — нейното влажно, трескаво, напълно голо тяло?!

Какви бяха тези горещи предмети, притиснати до нея?

Виктория ги опипа с пръсти. Гладки и много горещи... Камъни! Горещи камъни.

Привдигна глава над завивките — не бяха одеяла. Животинска кожа!

Затрепери силно, докато се оглеждаше като хипнотизирана. Къде се намираше? О, Господи, защо беше толкова тъмно?

Трепереше неудържимо и отчаяно се разплака. Тогава в съзнанието ѝ изплува той — точно както се беше появил в светлия кръг около лагера. Дивакът! Джаред.

Изведнъж осъзна случилото се. Беше я отвлякъл. Тя беше в леговището му, и то гола! Ръката ѝ се плътна до долната част на корема. Внимателно опипа тялото си, за да провери дали е ранена. Никаква болка. Никаква кръв. Не беше я изнасилил. Но я беше съблякъл, беше я докосвал. Тя силно потрепери при мисълта, че я е видял гола. Господи, помисли си, дано да не е сексуален маниак, какъвто го изкарваше Парнъл.

Виктория отново повдигна глава, този път по-високо. В дъното на помещението се процеждаше мътна светлина. Тя присви очи. Скали? Пещера. Разбира се, че се намираше в пещера.

Главата ѝ се отпусна на своеобразната възглавница. Тя се извърна и помириса наоколо. Слама? Листа? Пера? Кожи? Нищо чудно, че леглото миришеше на куче.

Но къде беше Джаред? Нима я бе оставил и бе отишъл да ловува? Или пък се беше сврял някъде из тъмната пещера?

Виктория се опита да сложи в ред мислите си. Джаред я беше отвлякъл. Не беше я наранил — поне не още. Може би не е ужасното чудовище, каквото изглеждаше и щеше да се споразумее с него?

Ама ако се заблуждава? Как трябва да се държи с него? Твърда или нежна трябва да бъде? И какво иска той все пак? Трябва да му е било доста трудно да я донесе дотук. Очевидно бе намислил нещо, но какво?

Докато лежеше изтощена, тя се опита да потисне стоновете си. Изведнъж чу шум и притаи дъх. Плът ли беше? Змия? Или той?

Светлото петно на отсрещната стена започна да се увеличава. Внезапно се появи фенер, ръка, после рамо и глава.

Беше дивакът. Полугол! Тя го видя как се възправя в цял ръст и сякаш изпълва помещението. Носеше още една кожена завивка.

Фенерът осветяваше само част от главата му — косата и брадата. Запъти се към нея с несигурни стъпки. Тя остана да лежи неподвижно, като се преструваше, че още е в безсъзнание и го огледа през притворените си клепачи.

Той се приближи съвсем, вдигна фенера, за да я разгледа по-добре. За първи път Виктория можа да види лицето му ясно. Беше учудващо кротко, необикновено привлекателно лица. Не беше чудовище, както си го представяше — въпреки гъстата тъмна брада и дългата коса. Очите му бяха прекрасни, сини, с цвета на небето, носът му — прав и фин. Имаше лице на художник, не на звяр. Но стоеше там полугол, праметнал само една животинска кожа около бедрата си.

Джаред се приближи още и тя затвори плътно очи да не разбере, че е будна. Когато той коленичи на сламеника, тя привдигна леко клепачи да провери дали се е надвесил над нея. Потрепери, когато усети ръката му на лицето си. Едва се сдържа да не извика. Той докосна с пръсти гърлото и бузата ѝ, сякаш беше лекар или любящ баща, загрижен за болното си дете.

Виктория продължи да се преструва, като едва се сдържаше да не закрещи истерично. Джаред сложи длан върху челото ѝ, после прокара пръсти през влажната ѝ от пот коса. Беше нежно докосване, но то я ужаси.

Той отмести ръка и се протегна да вземе нещо. Чу звука на течаща вода и един мокър парцал се допря до кожата ѝ. Джаред изми лицето и врата ѝ, след което внимателно притисна парцала до челото ѝ, точно над слепоочията. Болката беше непоносима и тя осъзна, че точно там си беше ударила главата. След като го задържа няколко минути, той сложи парцала обратно в кофата, която беше оставил някъде над главата ѝ.

Беше способен на нежност. Може би все пак щеше да се споразумее с него. Сега беше времето да разбере.

Но не намираше кураж да отвори очи и да го погледне, да говори с него, какво остава да се изправи срещу него, ако се наложи.

Чувстваше се толкова изтощена и слаба, беше по-лесно да не прави нищо и просто да чака по-удобен момент.

След минута той се отдръпна и се изправи, очевидно доволен от състоянието ѝ. Когато ставаше, наметката му се смъкна малко и тя забеляза великолепното му силно тяло.

Пещерата отново потъна в мрак. Виктория отпусна безжизнено глава назад. Беше напълно изтощена. Имаше нужда от лекар. Не можеше да се преструва дълго, че е в безсъзнание. Следващия път, когато дойде при нея, ще се опита да го заговори. За да живее, ѝ трябваше вода и храна. Колко ли дълго е била тук? Трябва да са минали дни...

Тя изстена отчаяно. По-добре да беше умряла. Поне нямаше да се мъчи. Състоянието ѝ можеше да е безнадеждно.

По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи и тя едва се сдържа да не заплаче с глас. Страхуваше се да го види отново.

В дълбоката тишина чу слабо стенание. Далечен звук... Той ли беше? Не, прозвуча ѝ като вой на вятъра. Може би навън вилнееше буря? Снежна? Ако беше така, щяха да останат откъснати месеци наред от цивилизацията. Ако оживееше изобщо.

О, Господи, моля те, помогни ми! И се задави в отчаян плач. След малко отново изпадна в безсъзнание.

ПЕТА ГЛАВА

Джаред стоеше замислен и гледаше втренчено огъня. В продължение на години животът му беше лишен от смисъл. Дните му бяха един безкраен низ, неотличаващи се по нищо един от друг, само случайни събития ги правеха запомнящи се.

Присъствието ѝ в пещерата беше необичайно предизвикателство и той се чувстваше много объркан. От години никой не бе имал нужда от неговата помощ. А и него не го беше грижа дали някой ще оживее, или ще умре. Но сега инстинктът му за самосъхранение се бе оказал по-слаб от желанието да ѝ помогне. Страхуваше се, че е поел огромен риск, като я бе довел в пещерата.

Едно обаче беше сигурно. Животът му никога нямаше да бъде същият — дори ако непознатата умре. Щяха да започнат да я търсят и в края на краищата да попаднат и на него. А един Господ знаеше какво се е случило със Стив Парнъл. Тя здравата го беше ударила по главата. Как ѝ беше името? А, да — Вики. Така я беше нарекъл Парнъл.

Джаред замислено подръпна брада. Всичко, случило се в лагера, бе някак странно. Не можеше да си обясни защо тя и Парнъл се сбиха. Щом се бе съгласила да дойде с него в гората, значи бяха достатъчно близки може би любовници. Но ако е така, защо Парнъл се бе опитал да я изнасили?

А ако не бяха любовници, тогава какво правеше с Парнъл в това диво място? Възможно ли бе да е дошла заради него — Джаред? Беше изрекла името му, точно преди Парнъл да се нахвърли върху нея и още веднъж, преди да се втурне в бяг. „Джаред, аз съм твой приятел“ — беше я чул да казва. Защо беше изрекла тези думи? Защото наистина е приятелски настроена, или защото са се споразумели с Парнъл да го подмамят и да го заловят?

Джаред сложи още едно дърво в огъня и придърпа кожата върху раменете си, поклати глава и се взря в пламъците. Пещерата му се струваше някак по-различна с жената, лежаща наблизо, макар тя да

беше в безсъзнание. Никой не беше идвал тук преди, дори Маки Бийн. Старият Маки обикновено бе толкова пиян, че едва ли щеше да си спомни, дори да е идвал. Джаред се усмихна при мисълта за прошарения старец, пелтечещ в пиянски унес.

Но тази Вики не беше Маки Бийн. Тя представляваше потенциална опасност. И все пак, беше примамливо да имаш жена до себе си в пещерата. Господ му е свидетел колко често си беше представял подобна възможност.

Докато се катереше по планинския склон, праметнал я на рамо, той си представяше голото ѝ тяло, завито в коженото му палто. Беше я понесъл към най-тайното си скривалище, където бе изключено някой да ги обезпокои. Беше лудост да поема такъв риск, но нещо го подтикваше да го направи — колкото заради себе си, толкова и заради нея.

Откакто се бяха върнали в пещерата, той постоянно си я представяше гола край огъня. Кожата ѝ беше толкова мека, толкова гладка, извивките ѝ толкова примамливи, толкова женствени... Все едно че виждаше отново Трейси, гола на лунната светлина. Спомняше си допира на плътта ѝ, копнееше да проникне в нея, да я държи в прегръдките си... Но Вики беше в безсъзнание, а може би умираше.

Чудно, ала той искаше тя да оживее. Беше издържала досега и нямаше да е често да умре, преди да е открил що за човек е тя и защо му беше извикала: „Джаред, аз съм твой приятел“.

Огънят сгорещи лицето му и Джаред се отдръпна назад. Изтри потта от челото си и остави кожата да се смъкне от раменете му. През праченето на цепениците долови някакъв звук, идващ откъм залата, която използваше за спалня. Ослуша се. Плачеше ли, или бълнуваше? Сърцето му трепна и той се втурна натам, но изведнъж спря.

По дяволите, какво му ставаше? Беше прекарал години, опитвайки се да ги намрази всичките, целия човешки род, а сега тази жена го караше да се държи като малко момче. Ако имаше нужда от хора, знаеше къде да ги намери. Цели месеци, веднъж дори година, издържа, без да говори с друг човек. Маки му стигаше. Каква беше тази фиксидея сега?

Джаред беше толкова разтревожен тя да не умре, че не се беше замислял какво ще стане, ако оживее. Със сигурност щеше да поиска да си тръгне, колкото е възможно по-скоро, а това можеше да се окаже

опасно за него. Бяха паднали снеговете и нещата допълнително се усложняваха. Преследвачите можеха и да не дойдат веднага в планините. Но когато това станеше, нямаше да има измъкване... поне не лесно.

Ако оживееше, най-вероятно щеше да остане в продължение на месеци при него. Запасите му щяха да намалееят. Трябваше или да убие сърна, или да рискува и да слезе до Маки. Но нима можеше да се измъкне? Ако състоянието ѝ беше тежко, как щеше да я остави. А ако се чувстваше добре, щеше да е още по-рисковано. Можеше да избяга или да примами враговете му.

Джаред изруга и яростно запрати един пън в стената на пещерата. Защо не я беше оставил просто да умре? Не беше свикнал с подобен род проблеми. По дяволите, имаше толкова причини, заради които беше загърбил света!

Пое си дъх и опита да се успокои — след като не бяха успели да го пречупят тогава, нямаше да успеят и сега. Тази Вики беше в неговия дом, пък бил и той само пещера. Ако оживее, трябваше да изпълнява нарежданията му, все едно дали ѝ харесва, или не. Нямаше да им бъде лесно, но тя трябваше да разбере какво му дължи. Беше ѝ спасил живота все пак.

Странна мисъл... В неговата пещера имаше жена и тя му дължеше живота си.

Виктория се събуди от допира на мокър парцал върху главата си. Повдигна клепачи и отново видя Джаред. Сините му очи бяха вперени в нея. Разбърканата му коса и брада го правеха да изглежда толкова огромен и див, че тя се стресна и сърцето ѝ се качи в гърлото. Пое си дъх и едва тогава той се отпусна назад, но изражението му не се промени. В погледа му се четеше загриженост и подозрение.

Тя чакаше, затаила дъх, но той мълчеше. Дълго остана така безучастен с каменно изражение. Погледът му не беше толкова страшен както през онази нощ в лагера, но в него нямаше и помен от състрадание. И все пак, беше я донесъл дотук, беше се грижил за нея...

Виктория преглътна с усилие. Опита се да раздвижи крайниците си, но откри, че е твърде изтощена. Дори дишането ѝ причиняваше страдание. Чувстваше се абсолютно безпомощна.

Тя потърси погледа му. За какво мислеше? Можеше ли да говори? Дали не беше луд?

Продължиха да се гледат, докато накрая тя успя да прошепне с пресъхнало гърло:

— Джаред...

Той не отговори. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не можеш ли да говориш?

Джаред продължи мълчаливото си бдение. Дали не бе оскотял дотолкова, че да не отвикнал да говори? Забеляза, че е с износена памучна риза. Беше облечен като човек и това ѝ даде надежда. Тя си пое дъх и рече:

— Трябва да говоря с теб.

— Защо?

Виктория въздъхна с облекчение. Гласът му прозвуча нормално.

— Защото никой друг не го е правил от години.

Очите му скептично се присвиха.

Опита се да каже още нещо, но главата така я болеше, та чак погледът ѝ блуждаеше. Притвори очи и се опита да успокои дишането си. Изгаряше в треска. След минута отново повдигна клепачи. Джаред не беше помръднал. И изражението му не се бе променило. Чакаше.

Мина ѝ през ум, че той просто чака смъртта ѝ. Да, тя умираше. Трябваше да си вземе последно сбогом с единственото живо същество наблизо.

Забеляза, че светлината е много по-ярка от преди. С крайчеца на окото си мерна входа на пещерата, отдето нахлуваха слънчеви лъчи.

— От колко време съм тук?

Джаред я гледа втренчено цяла минута, преди да отговори.

— От две нощи.

— Две?! — Можеше да ѝ каже седмица, месец, век... Нямаше да има разлика.

По дяволите това безизразно лице! Нито капчица състрадание, макар да я гледаше как умира.

Опита се да преглътне. Не успя. Гърлото ѝ бе пресъхнало!

— Жадна съм — простена тя. — Вода...

Той коленичи и се пресегна за нещо над главата ѝ. Тогава видя, че носи и протрити джинси.

Поднесе керамична чаша към устните ѝ, като плъзна ръка зад врата ѝ и леко я повдигна, за да може да пие.

Коства ѝ неимоверно усилие да преглътне, но вкусът беше божествен. Пи ненаситно, докато утоли жаждата си. Той отпусна нежно главата ѝ на постелята и продължи бдението ся, седнал на пети.

Клепките ѝ натежаха и Виктория притвори очи. През следващите няколко минути тя ту изпадаше в унес, ту идваше в съзнание, люшчайки се между съня и реалността. Но когато се съвземаше и отваряше очи, той все още беше там и я гледаше.

Трябва да бе минало доста време. Събуди се отново от допира на студената кърпа до челото ѝ. Изражението му си оставаше все така мрачно, но някаква нежност се прокрадваше в начина, по който се грижеше за нея.

— Много си мил към мен.

Той помръдна устни, очевидно обмисляше думите ѝ, ала не отговори.

— Не искаш ли да поговорим?

Той избегна отговора и отново поднесе чашата към устните ѝ. Виктория въздъхна и я пое, но се наложи той да ѝ помогне да седне. Когато мечата кожа се плъзна от гърдите ѝ, тя си спомни, че е гола — нали я беше съблякъл. Продължи да го гледа как я настанява в леглото и грижливо я завива. Не показва с нищо, че е забелязал голотата ѝ.

Тя придърпа кожата до брадичката си и се отпусна назад.

— Защо беше със Стив Парнъл? — чу го да казва най-сетне.

Тогава Виктория разбра. Той не ѝ вярваше. Затова се държеше по този начин.

— За да мога да те срещна, Джаред — отговори тя, като се опитваше думите ѝ да прозвучат едновременно спокойно и логично. — Парнъл каза, че знае как да те намери.

Джаред се усмихна горчиво.

— Парнъл отдавна се опитва да ме намери. И винаги с пушка. Той искаше да ме убие, ти също!

— Не! Грешаш!

— Не ти вярвам!

Гневът му я изплаши и сърцето ѝ заблъска бясно в гърдите. Опита да се успокои. Осъзна, че не може да си позволи да изпада в ярост.

— Не за това дойдох, Джаред. Аз възпях Парнъл да стреля, спомняш ли си? Не исках да те нарани.

Той измърмори нещо неразбираемо. Не биваше отново да потънат в мълчание.

— Как да ти обясня... Според мен, животът ти е много интересен и исках да науча повече за него. Да ти помогна.

Той подръпна брадата си и я изгледа подозрително. Накрая рече с нисък сдържан глас.

— Не се нуждая от помощ. Не и от теб. Нито от когото и да било.

Не беше сега времето да му обяснява защо е дошла. Нито пък щеше да бъде убедителна. Беше прекалено слаба за продължителни дискусии. Не преставаха взаимно да се изучават. Джаред не криеше подозренията си, но го измъчваше любопитство. Може би осъзнаваше, че има предимство.

— Защо ми спаси живота, Джаред?

Той помисли за момент.

— Защото съм глупак.

— Не, не си глупак. Ти си добър човек и аз съм ти благодарна.

— Не съм дете, Вики. Не ми говори така — присви очи той.

— Ти ме наричаш Вики?! — повдигна вежди тя в недоумение.

— Парнъл те нарече така. Не е ли това името ти?

— Не — каза тя. — Името ми е Виктория. Това копеле Парнъл си позволяваше да фамилиарничи с мен!

Джаред се усмихна. Тя осъзна колко не на място са прозвучали гневните й думи. Едва сега си спомни, че бе ударила Парнъл и не знаеше какво е станало с него.

— Тон добре ли с?

Джаред повдигна рамене.

— Не знам. Може и да е мъртъв. Е, поне се надявам да е така.

— Искаш да кажеш, че съм го убила?!

— Може би.

— О, Господи — простена тя. — Не исках да го наранявам. Поне не лошо.

— Във всеки случай те ще дойдат.

— Кои?

— Шерифът. Ако Парнъл може да върви, той ще им разкаже какво се е случило. А ако не се върне в града, те ще го потърсят. Освен

ако зимата дойде и не намерят тялото му.

Виктория потрепери от жестокостта в думите му.

Може би е убила човек! Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя потърси погледа му.

— Обвиняваш ме, нали? — Той продължи да се взира в нея, стенал устни. — Не бъди мнителен, Джаред. Ти просто не разбираш. Хората не те мразят. Парнъл не е типичен пример. Аз...

Внезапно той скочи. Отново се бе превърнал в звяр. Мъжът, с когото разговаряше преди секунди, беше изчезвал. В очите на създанието, което се бе надвесило над нея, се четеше само омраза.

— Аз съм на своя територия! — изкрещя той. — Не ми казвай какво да правя и какво да мисля. Аз решавам. Не ми нареждай, Виктория... Която и да си ти! — Обърна се и излезе.

Тя беше толкова шокирана от необуздания му изблик, че не бе в състояние да контролира сълзите си. Беше болна, нещастна, безпомощна и на крачка от смъртта.

Риданията ѝ отекнаха в пещерата.

След няколко минути Джаред се появи отново. Застана на прага, като я гледаше мълчаливо. Светлината от фенера не беше толкова силна, но през сълзи тя забеляза противоречивите чувства, изписани на лицето му.

— Гладна ли си? — попита той смутено.

Виктория не беше имала време да усети глад. Всичко се бе развило толкова бързо.

— Да, бих искала нещо. Чувствам се много слаба.

Джаред излезе и след малко се върна с една памучна риза. Приблужи се и ѝ я подаде.

Тя взе ризата и я притисна към гърдите си.

— Къде са ми дрехите?

— Хвърлих ги в потока. Бяха мокри и пропити с кръв, затова те съблякох.

Виктория се изчерви, като си представи как той я съблича, докато е била в безсъзнание. От колко време не беше виждал женско тяло? Какво ли му беше минало през ума?

— Почакай, ще ти помогна — предложи той.

Би желала да го стори сама, но не можеше да повдигне глава, какво остава да се облече. Беше по-лесно да отстъпи — Джаред

можеше да направи с нея каквото поиска, затова нямаше смисъл да се противи.

Той дръпна мечата кожа и тя се сви инстинктивно, като леко повдигна колене и покри гърдите си с ръце. Джаред сякаш не забеляза смущението ѝ и я сложи да седне, след което ѝ помогна да се облече. Положи я да легне пак и закопча ризата, докато тя се мъчеше да овладее треперенето си.

Виктория следеше всяко негово движение, но не забеляза никакъв чувствен трепет у него, колкото и отблизо да го наблюдаваше. Напротив, в очите му просветваше загриженост. Фините му ноздри потрепваха от вълнение, но той пазеше чувствата дълбоко в себе си, повече от гордост, отколкото от страх да не му се присмее.

Уви я в голяма кожа от елен, подплатена с меки заешки кожички. Мълчаливо плъзна ръце под коленете ѝ и се изправи. Чак сега Виктория си даде сметка за истинската му сила и високия ръст.

Къде я носеше? Тя се огледа наоколо, като се държеше за врата му. Бяха в малката зала, която явно използваше за спалня. Джаред я пренесе през нисък коридор до друга по-голяма и просторна зала — явно всекидневна. В огнището, разположено в центъра, гореше огън. Димът отиваше към каменния таван и изчезваше през невидим отвор. Невероятно, но залата беше обзаведена с грубо изработени мебели, включително дървена маса и люлеещ се стол, откънати от някоя запуснала хижа.

Разнообразни кухненски съдове, инструменти и фенери се виждаха по каменните плотове или бяха закачени по стените. Пушка беше подпряна на грубия бюфет. Тя искрено се изненада при вида на широкия остъклен отвор, служещ за прозорец, през който нахлуваше дневна светлина. Джаред я занесе до него, за да може да погледне навън.

След мрака в спалнята светлината направо я заслепи. Шокирана, Виктория осъзна, че искрящата белота навън е сняг. Когато Джаред изтри с ръкав стъклото, тя видя как снегът продължава да се стеле на парцали и усети студа, който проникваше през импровизираната преграда.

— Вали сняг! — тревожно простена тя.

— Колкото повече вали, толкова по-трудно ще им е да се доберат до нас — отговори той. Жената го погледна въпросително. — Няма да

можеш да си тръгнеш скоро оттук.

Беше попаднала в капан. Той не каза нищо повече, но все едно, че беше добавил: „Което означава, че са моя пленница.“

Нямаше никакво намерение да остави нещата така, но разбираше, че сега не е моментът да обсъждат положението. Първо трябваше да си възвърне силите.

Виктория се замисли. Как би могла да го накара да разкрие чувствата си или поне да разбере какво смята да прави. За какво да го заговори? Прозорецът! Никога не бе очаквала такъв разкош... Не и в една пещера.

— Откъде взе този прозорец?

— Имам си начини.

Прозорецът беше монтиран в стена, пукнатините, в която бяха замазани с кал. Тясната врата до него беше покрита с дебела кожа и бе подпряна в долния край с голям камък.

Джаред рязко се обърна и я занесе до люлеещия стол, като го придърпа с крак по-близо до огъня. След това я настани и провери дали се чувства удобно. Изглеждаше доволен от себе си. Явен напредък в сравнение с предишното му мрачно изражение.

— За какво мислиш, Джаред? Какво възнамеряваш да правиш?

В погледа му прочете нежелание да ѝ отговори. Вече започваше да разбира, че няма да ѝ позволи да го манипулира. Щеше да прави всичко така, както иска, а не както тя желае. Не го интересуваше, че е слаба, болна и уязвима. Оставаше ѝ единствено надеждата, че човечността, която беше забелязала у него, не е била илюзия.

— Не дойдох тук по своя воля — отвърна тя. — Ти ме отвлече.

— Може би трябваше да те оставя да се удавиш в потока?

Джаред се обърна и отиде в другия край на залата. Претърси няколко големи саморъчно изплетени кошници и се върна с ябълка и ножче. Съсредоточено започна да реже плода.

— Джаред, извинявай, ако съм ти се сторила неблагодарна.

В отговор той ѝ подаде парче ябълка.

— Защо ме доведе тук?

— Може би, защото си жена.

Излезе ли най-накрая истината наяве? Май Парнъл е бил прав през цялото време.

— Какво искаш да кажеш? — опита се тя да овладее треперенето на гласа си.

— Ако Стив Парнъл беше повлечен от реката, щях да го оставя да се удави.

Той си играеше с нея. Беше безполезно да спори. Това, от което се нуждаеше, беше време... Време да помисли, да си възвърне самообладанието и силите. Виктория отхапа от ябълката. Той ѝ подаде още едно парче.

— Откъде си ги взел? — попита го и си спомни, че се беше събудила от аромата им.

— Имам си начини — рече той и ѝ подаде ново парче.

— Защо не искаш да ми кажеш? Не ми ли вярваш? — Той не отговори. — Джаред?

Подаде ѝ и последното парче.

— Просто яж, Виктория.

Отново отиде до прозореца и застана с гръб към нея, като се загледа в стелеция се неспирно сняг.

Тя продължи да го наблюдава, докато дъвчеше ябълката. От дни не беше яла. Нищо чудно, че беше толкова слаба.

Когато свърши, се облегна назад. Болката още пулсираше в слепоочията ѝ. Виктория се опита да не ѝ обръща внимание и отново насочи поглед към него. Колко широки бяха раменете му! Каква сила! В този миг той се обърна и я погледна.

— Искаш ли още нещо за ядене?

— Чувствам се ужасно изтощена. Може би трябва да си легна.

Той мълчаливо се отдалечи от прозореца и се запъти към спалнята. Върна се след малко с мечата кожа. Разстла я на пода до огъня. После я вдигна от стола, като я гледаше в очите с равнодушие, граничещо с презрение, и ѝ помогна да легне. След като се увери, че я е настанил удобно, той отново отиде в дъното на пещерата, откъдето беше взел ябълките и се върна с малка купа, пълна с орехи и късове сушено еленско месо. След това сложи още една цепеница в огъня и отново застана до прозореца. Изглежда там беше любимото му място.

Виктория го наблюдаваше, докато продължаваше да яде. Почувства се малко по-силна. Беше избегнала на косъм смъртта и можеше да обмисли положението. Джаред не се оказа дивакът, когото

беше очаквала да срещне. Характерът му представляваше странна смесица от природен интелект, чувствителност и комплекси.

Беше видно колко го притеснява присъствието ѝ. Сигурно му беше трудно да общува с друго човешко същество, след като бе прекарал толкова години в самота. И все пак беше очарована. Всичко свързано с него и обстановката, която го заобикаляше, беше уникално. Но все още не бе сигурна дали ще успее да го накара да разговарят по-задълбочено, не и докато не спечелеше доверието му.

— Искаш ли да ти разкажа за себе си? Защо дойдох в Едгър...

Той се обърна бавно и я погледна в очакване.

— Чета лекции в Калифорнийския университет — започна тя. — Чух за теб от един от професорите и реших да дойда. Искан да разбера как живееш.

— Наистина ли е така?

— Да. Това е самата истина.

— И не си познавала Стив Парнъл преди?

— Не. Както ти казах, запознах се с него, когато се наложи да наема водач в планината. Беше непростима грешка, че тръгнах с тип като него. Знам, създадох ти проблеми, но се надявам да ми простиш наивността.

Джаред отново потъна в мълчание. Беше мъчително да го наблюдава, мрачен и затворен в себе си. В един миг ѝ се струваше разговорлив, а в следващия — вече се бе отдръпнал, оставяйки я несигурна и объркана.

Той отиде в дъното на пещерата и си взе саморъчно ушития кожух от еленова кожа, с който беше и през онази нощ в лагера. Облече го и без да ѝ обърне повече внимание, мина покрай нея.

— Къде отиваш? — попита тя, докато Джаред отваряше импровизираната врата.

Той се обърна.

— Отивам да проверя колко е натрупал снегът. Трябва да съм наясно дали местността е проходима.

ШЕСТА ГЛАВА

Виктория неусетно се унесе в сън. Но когато се събуди, видя до постелята голяма керамична купа, пълна с ябълки, ядки и дребни горски плодове, а до нея бе оставена кана с вода. Единствено слабият огън осветяваше помещението. Беше се стъмнило.

— Джаред!

Никакъв отговор. Долови само пукането на огъня. Извика още веднъж.

— Джаред?

Пак никакъв отговор.

Отново бе излязъл, но защо посред нощ? Забеляза, че пушката му я няма и се разтревожи. Да не би да е забелязал преследвачи? Или пък лагерен огън в долината?

Главата все още я болеше и въпреки че се чувстваше по-добре от сутринта, болката ѝ пречеше да мисли. Дано да не дебне от засада евентуалните им преследвачи. Опасно беше. Може би беше излязъл на лов и не бе се отдалечил много.

Научният интерес я бе довел на това място, но нещата не се развиваха според предвижданията ѝ. Нуждаеше се от лекар. И нямаше смисъл да гадае докъде биха стигнали отношенията и с Джаред, ако остане в пещерата в продължение на седмици. Щеше ли да се държи с нея почтено? Нима можеше да разчита на това, след като беше толкова непостоянен — в един момент нежен, а в следващия — студен и потаен.

Похапна и усети как силите ѝ се възвръщат. Въпреки че още я измъчваше главоболие, беше ѝ приятно под завивката от еленова кожа.

Вятърът започна да вие и да блъска прозореца. Тя изтръпна. Ами ако беше попаднал на засада? Ако го бяха убили или ранила? Никой нямаше да може да я открие.

Не, това бяха напразни тревоги. Джаред се беше справял сам толкова дълго, че нямаше причина да се провали сега, освен ако с

присъствието си не беше го разстроила дотолкова, че да не е в състояние да реагира на опасността.

Първото ѝ впечатление от него се бе оказало погрешно. Въпреки мрачното мълчание, в което често изпадаше, той умееше да говори учудващо добре, когато пожелаеше. Не изглеждаше като дивак, който не е общувал с друго човешко същество от петнайсет години.

Понякога проявяваше излишна мнителност и ставаше враждебен, но обикновено беше спокоен. Настроенията му явно бяха продиктувани от девствената природа, която го заобикаляше. И като малцина, които познаваше, изглеждаше доволен от живота си. Каква емоционална и духовна енергия трябваше да има в запас този мъж!

Виктория не можеше да определи какво в него я привличаше толкова. Джаред притежаваше удивително силен характер. Нямаше да бъде честна, ако не го признаеше. Нещо повече, той си оставаше привлекателен, въпреки занемарения си външен вид. Смущаваща мисъл... Виктория се изненада от себе си. Когато го видя за първи път в лагера, ѝ заприлича на див звяр. Сега обаче знаеше, че това е преднамерено измамно внушение от негова страна. Нещо като защитна реакция.

Усетила отново глад, тя хапна от плодовете и ядките. Трябваше да възвърне силите си. После отново заспа.

Събуди се призори. Чувстваше се много по-добре. Бурята беше отслабнала. Ала нямаше и следа от Джаред. Разтревожи се не на шега. За да се успокои, реши да разгледа пещерата. Уви кожата около себе си като роба, стана и направи няколко несигурни крачки по студения под. След като разгледа разнообразните съдове, които Джаред беше измайсторил сам или беше задигнал отнякъде, тя взе мокасините му. Бяха грубо съшити, поръбени със заешка кожа, за да са по-топли. Каква изобретателност! Малцина биха оцелели далеч от цивилизацията.

Виктория ги обу. Бяха толкова големи, че се почувства като дете в обувките на баща си. Джаред беше висок над метър и деветдесет. Вече беше започнала да свиква с внушителната му физика.

Бе открила, че не е озлобен маниак. Веднъж да спечели доверието му и сигурно щяха да си допаднат. Имаше милион неща, за които искаше да разговарят. Дали се интересува какво става в света?

Знае ли кой е президент? Или кои са фаворитите в американската баскетболна асоциация?

Схващанията му за живота и за мястото на човек във Вселената трябва да са различни от тези на повечето хора. Влиянието на обществото, семейството в междуличностното общуване — би било интересно да открие дали петнайсетте години самота са променили възгледите му по тези въпроси.

Каква невероятна история! И какво щастие, че попадна на нея. Разбира се, рискът щеше да бъде възнаграден. За Джаред пристигането ѝ не беше просто случайност или авантюра, продиктувана от интелектуалните ѝ интереси. Беше признал, че появата ѝ му създава проблеми и това беше самата истина.

Прекалено лесно бе изхвърлила този факт от съзнанието си, сякаш омаловажавайки намесата си в неговия живот. Та тя бе склонна да го третира като паднал ѝ от небето експеримент! И от начина, по който се развиха нещата, не можеше да не се чувства виновна, че е попречила на моралния избор, който той беше направил преди години.

Отново я обзеха тревожни мисли и тя отиде до прозореца, избърса стъклото и погледна навън. Самотни снежинки танцуваха из студения въздух, но небето се бе прояснило. Виждаха се заснежените върхове от другата страна на долината. Зимата изглежда се беше настанила тук за вечни времена. И Джаред вероятно гледаше на света наоколо по този начин — място, което се променя само по волята на природата.

Докато стоеше до прозореца, дочу слаб шум. Огънят пукаше от време на време, но този звук беше различен — като далечно бучене на мотор. Постепенно шумът са усили и Виктория разпозна приближаващ хеликоптер.

Малко по-късно го видя. Хеликоптерът кръжеше над веригата хребета от другата страна на долината. Сърцето ѝ лудо заби. По всичко личеше, че ги търсят. Дали бяха открили джипа на Стив Парнъл? Дали Парнъл бе успял да се добере до града и сега търсеха нея и Джаред?

Хеликоптерът прелетя над долината и изчезна от погледа ѝ. Не беше ли това златна възможност за бягство? Джаред ѝ беше спасил живота, но едва ли можеше да разчита да ѝ осигури връщане към цивилизацията.

Няколко минути по-късно звукът на хеликоптера се чу отново. Виктория погледна през прозореца. Не можа да го види, но по бръмченето предположи, че вероятно се връща над долината, може би откъм хребета на страната на пещерата. Ако предположението ѝ беше вярно, всичко, което трябваше да направи, бе да си проправи път през снега и да излезе на скалната тераса. Можеше да развее парцал и да привлече вниманието на пилота. Щяха да я издърпат или да изпратят спасителна група, след като вече знаят местонахождението ѝ.

Виктория си даде сметка, че трябва да действа незабавно. Вече нямаше опасност да умре. Но един Господ знаеше колко дълго можеше да прекара затворена в тази пещера. Ами ако Джаред не се върне? Как щеше да оцелее сама? Имаше ли право да разкрива тайното му убежище в името на собственото си спасение?

Докато тя се колебаеше, звукът от хеликоптера ставаше все по-силен и по-силен. Виктория отчаяно огледа пещерата. Какво да предприеме? Ако се съдеше по звука, машината бе почти над нея и ако искаше да привлече вниманието им, трябваше да действа веднага. Тя прилепи лице до стъклото и погледна небето. Разумът я съветваше едно, сърцето — друго.

След малко хеликоптерът премина над нея и сянката му падна на снега точно пред пещерата. Остана неподвижна с разтуптяно сърце, осъзнала, че е изпуснала и тази възможност. От очите ѝ бликнаха сълзи. Може би правеше фатална грешка?

Бавно потрепери от студа, идващ откъм прозореца. Къде изчезна решителността ѝ? Причината определено не бе в застрашените и научни изследвания. Академичните ѝ интереси бяха отстъпили на заден план. Джаред Уайлд бе човешко същество и този факт бе надделял.

Виктория разтри очи, изненадана от внезапното си прозрение. Да, той беше преди всичко човек. Изпитваше ли към него други чувства, които още не бе осъзнала? Може би се вживяваше прекалено много и правеше грешката на лекаря, който страда заедно с всеки свой пациент. Или може би ударът в главата бе замъглил разума ѝ.

Виктория се загърна в кожата и се приближи до огъня. Протегна ръце да се стопли, вперила мрачен поглед в пламъците. Накрая реши да се разсее, като разгледа наоколо.

Разходи се из третата зала в дъното на главната пещера. Там откри огромни запаси — наръчи дърва, варел вода, кожи от животни, амуниции, кутии кибрит, дори керосин за фенерите. Имаше повече ябълки, малко картофи и моркови, и известно количество консерви.

Върна се в спалнята, в която бе дошла в съзнание. Тук почти не проникваше дневна светлина и тя запали фенера. Джаред си беше приготвил друго легло, след като ѝ беше отстъпил своето. В ъгъла забеляза натрупани личните му вещи.

Имаше десетгодишен календар, книга за флората и фауната по Северозападното крайбрежие на Тихия океан и настолна медицинска енциклопедия. Личеше колко често са четени тези книги. Забеляза още и цял сандък, съдържащ учудващо разнообразие от книги. Любопитна, Виктория взе да ги изважда една по една. Най-отгоре бяха есетата на Торо и Емерсън, както и книгата на Виктор Франк „В търсене смисъла на съществуването“. Имаше томовете е философски съчинения, включително Русо, Хобс, Волтер и Джон Стюарт Мил. Беше впечатлена, дори изумена.

Откри и други сериозни книги, томовете поезия и белетристика, както и популярни романи научна фантастика. Някои книги носеха печата на Общинската библиотека „Луис“. Как Джаред беше заел книги от библиотеката? На вътрешната корица на други томовете, особено белетристика, с молив беше написано името на Маки Бийн. Възможно ли бе Джаред да е откраднал част от тези книги от някоя хижа?

В този момент забеляза малко панерче с вещи, останали от живота на Джаред сред цивилизацията — катарамата за колан, ключодържател, няколко монети, шипка за листа и един протрит портфейл. Виктория знаеше, че не е възпитано да рови из нещата му, но искаше да научи нещо повече за него.

Отвори кожения портфейл и попадна на документите му, издадени, когато е навършил осемнайсет години.

В пожълтяла найлонова калъфка откри шофьорска книжка със снимка на красив младеж с гъста черна коса, падаща на челото му, слабо мъжествено лице, с трагично иронична усмивка, която по удивителен начин загатваше бъдещата му съдба.

В портфейла имаше още няколко снимки. От едната я гледаше привлекателна млада жена с дълга черна коса. Беше облечена с

минипола и държеше за ръка момченце. Виктория предположи, че това са Джаред и майка му. Тя се загледа в нея по-отблизо, както сигурно бе правил и Джаред хиляди пъти.

На друга снимка имаше висок млад мъж, облечен в маскировъчна военна униформа и кубинки. Чертите на лицето и фигурата му напомняха тези на Джаред. Виктория предположи, че е баща му. Имаше и ученическа снимка на красиво русокосо момиче — Трейси Емерсън, заради която се беше сбил с Тод Парнъл.

Последната фотография беше моментна снимка на същото момиче. На нея тя беше по бански костюм, в цял ръст и позираше кокетно. На гърба ѝ беше написано с неоформен почерк:

Джаред,
Никога не ме забравяй!

Трейси.

Имаше и други неща — ученически карти, малко календарче от преди петнайсет години, разрешително за риболов и сметка за пет долара, която изглеждаше като от времето на Линкълн. Това беше всичко. Миналото на Джаред...

Виктория върна портфейла в панерчето. Беше се просълзила от вълнение. Каква трагедия! Тези няколко фотографии бяха единствената му връзка с останалия свят. Родителите му бяха починали, затова никога нямаше да има нещо повече от снимки и спомени. Как бе понесъл Джаред раздялата си с Трейси Емерсън? И как бе успял да загърби всичко, което бяха преживели заедно?

В гимназията Виктория беше имала няколко романтични увлечения, но никой от приятелите ѝ не беше имал толкова голямо значение за нея, колкото Трейси за Джаред. Не можеше да си представи, че би се отрекла от някой, толкова скъп на сърцето ѝ, както бе постъпил той.

Виктория се върна в голямата зала на пещерата. Вятърът отново се беше усилил. Воят му я настройваше меланхолично. Ако хеликоптерът се върнеше, нямаше да направи опит да помаха на екипажа. Може би след време щеше да съжалява, в случай, че Джаред поиска да я задържи насила при себе си.

Но сега беше постъпила правилно. Би било жестоко да разруши живота, който си бе изградил. Ако не беше той, досега щеше да е мъртва. Дължеше му тази жертва.

Отново бе огладняла. Започваше да се стъмва и тя се притесни още повече. Усещането за самота беше безмилостно тягостно. Как беше издържал Джаред петнайсет години?

Изтерзана, накрая заспа.

Призори се събуди от силен шум на входа на пещерата. Погледна към вратата. Джаред ли беше, или спасителната експедиция?

Тежката врата се потътри по пода. Джаред! Той си проправи път през снега, натрупан на прага. Целият беше увит в кожи. Държеше пушка. Изглеждаше като от първите заселници в пограничните райони от миналия век, с побеляла от скреж брада и уста, бълваща пара. Погледна я, преди да остави пушката и отново излезе.

След малко довлече убит елен. Дотътри го за рогата в антрето, пусна главата му и тя глухо тупна на каменния под. Едва успя да затвори вратата, прескочи елена и коленичи пред огъня. Издърпа кожените си ръкавици и ги хвърли настрана. Веждите и миглите му бяха като на Дядо Коледа. От тялото му се издигаше пара и след няколко минути лицето му залъщя от топящия се скреж и лед.

Дишаше тежко и мъчително, направо хриптеше. Простря вкочанените си ръце над огъня и ги заразтрива бързо, за да възстанови нормалното кръвообращение. Започна да сваля дрехите си една по една, но изведнъж спря. Отпусна рамене и отново я погледна.

— Добре ли си? — попита тя.

Той кимна, но не показва с нищо, че иска да разговарят. Виктория почака, като се опита да определи настроението му.

— Тревожех се за теб. Страхувах се да не ти се е случило нещо.

Той я погледна и процеди свирепост:

— Опитаха се!

— Имаш предвид хеликоптера?

— Да. Чу ли го?

— Стоях до прозореца, когато прелетя. Разбрах, че ни търсят.

— Защо не им помаха? Щяха да те видят, ако беше излязла на скалната тераса. Мислех, че ще го сториш.

— Да, помислих си го — призна тя. — Но знаех, че ако го направя, ще те изложя на опасност.

Джаред я слушаше и явно размишляваше над думите ѝ, вперил очи в огъня.

— Защо излезе във виелицата?

— Имаме нужда от хранителни запаси.

— Искаш да кажеш, че излезе заради мен?

— Колкото повече сняг наваля, толкова по-трудно се ловува. Не можех да чакам повече. — Той си свали палтото и го хвърли настрана. Изтри мокрото си лице в ръкава на ризата.

— Има разрешение на въпроса, Джаред. Ако си тръгна сега, запасите ще ти стигнат до края на зимата.

— Прекалено късно е за това, Виктория.

— Какво искаш да кажеш?

— Снегът е вече толкова дълбок, че не може да се пътува, а се задава нова буря. Едва успях да я изпреваря. Последния километър и половина трябваше да влача елена. Бях останал съвсем без сили.

Виктория погледна мъртвото животно, после Джаред.

— Не мога да остана тук.

— Ако се опиташ да тръгнеш, ще загинеш в планината. Още си прекалено слаба. А докато си възвърнеш силите, снегът ще направи пътуването ти невъзможно.

— Не ти вярвам! — Той не отговори. — Не мисля, че казваш истината! Правиш го, защото искаш да остана.

Той не помръдна.

— Не съм твоя пленничка, Джаред! Нямах право да ме задържах.

Той стана и отиде до залата, която използваше като килер, взе малко храна и пътем сложи една-две хапки в устата си. Пийна вода и седна пред огъня, сякаш забравил за присъствието ѝ.

Виктория усети, че я обзема гняв. Беше изпитала угризения, че е нахлула в живота му, а сега той си позволяваше да се намесва в нейния. Но знаеше, че няма смисъл да спори, не и докато не открие какво точно иска той.

След като приключи с яденето, Джаред се изтегна по гръб. Изглеждаше напълно изтощен. Виктория виновно стана, наля чаша вода и му я подаде.

Джаред я погледна учудено, ала взе чашата, без да продума. Изпи водата и легна отново.

Мина ѝ през ум, че мълчанието е игра, която двама души могат да играят толкова успешно, колкото и един. Минаха десет-петнайсет минути. Най-сетне Джаред проговори:

— Отидох до лагера, но Парнъл беше изчезнал. Снегът беше изпотъпкан и бе трудно да разбере, дали са го открили и са му помогнали, или сам се е добрал до джипа.

— Ще намерят ли сега пещерата?

— Не, ако сами не искаме да го сторят. Могат да дойдат единствено по въздуха.

— Веднъж да си отида и ти ще бъдеш в безопасност — подхвърли тя, като се надяваше логиката ѝ да му повлияе.

— Може би...

— Ако исках да те издам, можех да изляза, когато хеликоптерът кръжеше над пещерата. Но не го направих. Трябва да ми се довериш.

— Не вярвам на никого, освен на себе си.

— Мисля, че е крайно време да свикнеш да го правиш.

Той обърна поглед към нея, но в очите му нямаше укор. Стори ѝ се някак безпомощен. Не знаеше как да реагира на промяната в настроението ѝ, макар да бе в състояние да се справи с далеч по-трудни неща.

— Мислех си за теб, докато бях навън — подхвърли той. — Миналата нощ спях под един дънер, сгушен до тялото на убития елен, за да не замръзна. Представях си как умирам, а ти спиш край огъня, увита в пухкави заешки кожи. Крепеше ме мисълта, че трябва да довлека елена на всяка цена.

Признанието му я развълнува. По този начин той явно ѝ засвидетелстваше приятелството си. В този мит не я интересуваше, че бе я спрял да си отиде.

Внезапно Виктория усети колко нервна става в негово присъствие. Джаред беше толкова непредсказуем! Последния път, когато бяха говорили, тя бе на границата на смъртта. Но сега се намираха в равностойни позиции.

И за първи път тя почувства силната му сексуална енергия да се насочва към нея. Начинът, по който погледът му се задържаше върху тялото ѝ, показваше, че го прави съзнателно. Виктория придърпа завивката плътно към себе си.

— Как се чувстваш? Боли ли те главата, Виктория?

— Да, но силите ми се възвръщат. Достатъчно бе само малко храна и вода.

— И самият аз съм уморен. Трябва да съблека тези мокри дрехи. — И той развърза кожите, омотани около старите му ботуши, после ги свали и се изправи.

Започна да разкопчава ризата си. Тя не беше сигурна докъде ще стигне. Нали нямаше да се съблече съвсем гол?

Под фланелата риза носеше друга, по-стара, която също свали. Гладките му рамене и ръце заблестяха на светлината на огъня. Тя не можеше да откъсне очи от силните му гърди. Гол до кръста, Джаред свали грубите горни панталони и остана само по износени джинси.

Полугол на светлината на огъня, той не парадираше с мускулестата си фигура, но и не я криеше. Беше изключително мъжествен и тя реагира мигновено на първичното му излъчване.

Малко притеснен, Джаред отиде в дъното на пещерата. Видя го как се съблече съвсем гол и започна да се мие от големия варел с вода.

Беше пренебрегнал присъствието ѝ и Виктория извърна очи, макар да бе изкушена да продължи да го гледа. Беше трудно да определи степента на въздействието, което Джаред оказа върху сетивата ѝ. Дали близостта им му влияеше по същия начин, както на нея?

Странно, но още от самото начало бе изпитала сексуален интерес към него. Дори преди да се бе озовала в планината заедно със Стив Парнъл, подобни мисли се бяха мярнали в съзнанието ѝ. В този момент тя се намираше в пещерата на Джаред и той беше съвсем гол. Какви ли намерения таеше?

Виктория се сви в леглото, обзета от страх. Молеше се тайно той да не предприема нищо. Но доколко очакванията ѝ щяха да се оправдаят? Джаред не беше показал с нищо, че я желае, макар да ѝ бе известно отношението му към жените.

Той се уви с една кожа от сърна, седна с кръстосани крака през огъня и отново потъна в мислите си.

Виктория лежеше с ръка под главата си, загледана в пламъците. Дълго останаха така в мълчание. Той упорито отказваше да сподели мислите си с нея.

— Разглеждах пещерата, докато те нямаше — започна Виктория, за да го накара да заговори. — Имаш толкова неща! Почти като

истински дом — усмихна се тя.

Джаред кимна, но запази хладното си изражение.

— Откъде си взел всичко това?

— Не е толкова важно.

— Парнъл предполага, че някой те снабдява с това-онова.

— Но не е сигурен.

— Греша ли?

— Казах, че не е важно — сряза я той.

Не й допадаше грубостта и резервираността му.

— Защо си толкова недоверчив? Само се опитвам да започна разговор. Все някой от двамата ни трябва да прояви инициатива...

— Това не е никакъв прием! — сухо отвърна той.

— Да, прав си.

Джаред я погледна.

— Кой е Маки Бийн? — попита тя, решена да го накарала говори.

Очите на Джаред просветнаха. Хладнокръвието май му изневери, за първи път, откакто се беше върнал.

— Откъде знаеш за Маки?

— Видях книгите ти, стана случайно...

— Какво искаш да кажеш с това „случайно“? — изкрещя той. — Ти си ровила из нещата ми!

— Не исках да те обидя — рече тя, изненадана от яростта му. — Бях любопитна...

Занемя пред силния му гняв. Опита да се извини, но очите й се напълниха със сълзи. Не искаше да става свидетел на слабостта й. Обърна се с гръб към огъня. Прехапа устни и сълзите й потекоха. Бяха сълзи на гняв и болка. Избърса ги, без да издаде звук.

Мина известно време, без да се случи нещо. Най-накрая тя се обърна и го погледна. Джаред седеше с непроницаемо като на статуя лице. Виктория отчаяно отпусна глава на мечата кожа.

— Видя ли снимките? — запитва я след малко той.

Не можеше да го излъже.

— Да.

Очакваше гневен изблик, но вместо това отново настъпи мълчание. Беше непоносимо. Нямахме смелост да го погледне. Така ли щяха да прекарат нощта?

— Много съм уморен. Трябва да поспя. Остани тук. Аз отивам оттатък.

Чу го как стана и тръгна. Но на входа спря.

— Съжалявам, че избухнах, Виктория — рече той и побърза да излезе, като я остави сама до пращящия огън.

СЕДМА ГЛАВА

Джаред отиде да спи, ала Виктория бе прекалено развълнувана, за да може да стори същото. За кой ли път обмисляше ситуацията. Първоначално смяташе, че е постъпила правилно, като не сигнализира на екипажа от хеликоптера. Сега обаче не беше толкова сигурна.

Нещата не вървяха добре. Не беше успяла да го накара да се отпусне и да поговорят нормално. Някога можеше и да ѝ се удаде, но времето не беше неин съюзник. Издирваха ги, но снеговете блокираха пътищата и оцеляването им беше под въпрос. А самият Джаред беше толкова непостоянен — смущаващ и непредсказуем.

Слава Богу, че не се оказа сексуално извратеното чудовище, както беше предсказвал Парнъл. За щастие, този мъж притежаваше вродена порядъчност. Беше я върнал към живота, ала правеше общуването им крайно трудно.

Тя се взря в танцуващите сенки по стените на пещерата. Той се оказа същинска загадка за нея — цивилизован и нежен, див и упорит... Мъж и звяр в един образ.

Помъчи се да се постави на негово място. От деня, в който професор Уолтър за първи път ѝ разказа историята на дивака от Едгър, тя бе изпитала състрадание. Сега, когато се намираше в неговата пещера, ставаше съпричастна и на съпротивата му срещу света, споделяше дори озлоблението му.

Там, в сумрака на пещерата, Джаред се беше къпал. Още се чувстваше объркана и не можеше да забрави голото му тяло. Нямаше нищо хищно у него, тъкмо обратното, беше се оказал красив. Един Адонис изгонен от света на боговете. Предизвикваше у нея чувства, за които не бе подготвена. Нима би могла да устои на мъж, едновременно очарователен и мил, предизвикателен и съблазнителен? А той беше дори нещо повече — той беше необикновен!

Обстоятелствата се оказаха прекалено рисковани, за да разчита на случайността. Джаред изглежда искаше тя да остане с него през цялата зима, а Виктория бе възнамерявала да му бъде гост само за

уикенда. Усещаше, че нещо ще се случи между тях и тя не може да го предотврати.

Когато най-накрая заспа, Виктория сънува как тича през снега и някой я гони. Странно, но нейният преследвач не беше Джаред, а Стив Парнъл и хайка от градчето.

Когато се събуди, той вече беше одрал елена и почистваше. Гледката на кръв не можеше да я разстрои. Беше живяла в ранчо и беше наблюдавала как се раждат теленца и жребчета, беше виждала болни животни, които се налагаше да бъдат убити. Беше ставала свидетел на случаи, когато пума разкъсва новородено теленце на заснежено пасбище и мечка ранява кучето. Знаеше колко е трудно да се оцелее сред дивата природа, макар да не бе изпадала точно в неговото положение.

Виктория се приближи. Коленичил, той стържеше одраната кожа. Беше по раздърпана фланелка и джинси. Виктория носеше една от ризите, които ѝ беше дал.

Погледът му се задържа за миг върху голите ѝ крака.

— Добро утро — поздрави тя, като си даде вид, че не е забелязала начина, по който я гледа.

— Добро утро.

— Днес се чувствам много по-добре.

— Радвам се.

— А ти? Спа ли добре?

— Да, бях изтощен.

Поне отговаряше на въпросите ѝ. Имаше прогрес.

— Съжалявам, че те разстроих. Не трябваше да разглеждам нещата ти, докато те нямаше. Не е деликатно да...

— Забрави — прекъсна я той.

— Искях да разбера що за човек си. Имах добри намерения.

Той седна и вдигна поглед към нея. От прозореца нахлуваше светлина и Виктория се изуми от тъмносините му очи. Почти си представи лицето му без брада. Момчето от снимката на шофьорската книжка се бе превърнало в изключително привлекателен мъж.

Върху устните му се появи лека усмивка — бе разгадал мислите ѝ. Виктория преглътна. Опита да възвърне самообладанието си. Последното нещо, което желаше, беше да му даде да разбере, че го харесва.

— Не съм свикнал да има някой около мен... — Сякаш се извиняваше. — ... особено жена.

— Да, свикнал си да бъдеш сам. Сигурно много те притеснявам.

— Наистина се чувствам различно. Дори да разговарям с някого ми се струва странно, но започвам отново да свиквам.

— Защо не ми разкажеш нещо за живота си?

— Цялата зима е пред нас, Виктория. Преди да е свършила, ще се умориш да слушаш историите ми.

Докато говореше, той отново бе забил поглед в краката ѝ. Тя потръпна. Опасно бе да се разхожда полугола наоколо.

— Намира ли ти се нещо друго, което да облека?

Забеляза как той се подсмихна. Отново бе прочел мислите ѝ. Явно предпочиташе да си остане така, защото рече с лениво спокоен глас:

— Ако ти е студено, ще сложа още дърва в огъня.

— Въпросът не е дали ми е студено, Джаред! Нямах ли никакви панталони или... Може би кожа, от която да си направя пола.

Той въздъхна в се изправи. Ръцете му бяха изцапани с кръв. Изтри ги в панталоните си и се запътя към килера. Виктория го последва.

— Имам някои дрехи — каза той и се разтършува между консервите и другите провизии. Извади чифт джинси в отлично състояние. — Намерих ги в една хижа — подаде ѝ ги той.

— Мисля, че ще свършат работа, ако навия крачолите и си сложа колан.

— Твои са. Обуй ги.

— Първо се обърни.

Той изпълни молбата развеселен. Виктория ги нахлузи и навия крачолите. Напъха ризата в тях, но пак ѝ бяха широки в талията.

— Предполагам, нямаш колан.

Джаред се обърна и я погледна. Не направи никаква забележка, но си личеше, че съжалява, задето е скрила краката си. Отиде в ъгъла, където имаше куп кожи и избра две тънки ивици. Тя взе по-късата и я прокара през гайките вместо колан.

— Ако намериш и никакви стари обувки, ще бъде чудесно.

— Не, нямам, но мисля да ти направя никакви.

— Днес ли?

— Не, не днес.

Постепенно ѝ ставаше ясно, че бе готов на всичко, само и само да я задържи. Нямахше да ѝ е лесно да се измъкне, но не можеше да остане тук. Зимата беше сериозна заплаха. Но тя подозираше, че Джаред умишлено преувеличава опасността.

Джаред отново се зае с елена. Виктория приклекна до него. Отново чуха звука от хеликоптера, който приближаваше. И двамата скочиха и се приближиха до прозореца.

— Продължават да ни търсят — рече той, но запази спокойствие.

— С хеликоптер безпроблемно ще се измъкна от тук, нали?

— Да.

— Няма ли начин да го направя, без да издавам местонахождението на пещерата?

— Не и без да се отдалечиш достатъчно, ала не разполагаш с никакво време за това.

— А ако се изкача на върха на хълма? Мога да кажа, че просто съм се лутала насам-натам.

— Не, прекалено рисковано е.

— Искаш да кажеш, че е прекалено рисковано за теб, така ли?

— Аз съм този, който ще понесе последствията — напомни и той.

— Ами аз? Не си въобразявай, че ще прекарам зимата тук!

— Нали сама си решила да дойдеш в планина, Виктория.

Започваха отново същия спор. Разликата този път беше, че имаше реална възможност да бъде спасена, и пак щеше да я пропусне. Чувахе как хеликоптерът се приближава. Сега беше от тяхната страна на долината. Джаред я изгледа подозрително.

— Защо искаш да ме задържиш насила? Третираш ме като твоя заложничка!

Звукът от хеликоптера се усили. Виктория прецени, че ще премине над тях след трийсетина секунда. Ако наистина се задаваше снежна буря, това щеше да бъде последният ѝ шанс. Обзе я чувство на отчайваща безнадеждност. Джаред я изгледа, присвил очи — явно долавяше вътрешната ѝ борба.

Внезапно Виктория осъзна, че той си търсеше компания за зимата. Жена. Толкова беше просто! Може да не е сексуално извратен тип като Стив Парнъл, но не беше и Свети Франциск от Асизи.

— Излизам — заяви тя решително.

— Не, Виктория, няма да го направиш!

Тя го блъсна силно и той се стовари върху убития елен. В момента, в който мъжът падна, тя се обърна и дръпна кожата, покриваща вратата. Отвори я само толкова, колкото да се промъкне.

— Не! — извика той. — Върни се!

Тя си проправи път през дълбокия сняг, който се бе натрупал пред входа. Толкова отчаяно искаше да се измъкне, че се втурна боса навън. Леденият вятър я прониза. Излезе на скалната тераса, но Джаред се спусна след нея.

— Не, недей! — извика той.

Шумът от хеликоптера продължаваше да се усилва. Тя се взря с безумен поглед към хълмовете и забеляза черната точка в небето, която се приближаваше. Затича се, като размахваше ръце и крещеше, макар да знаеше, че Джаред е по петите ѝ.

Не беше изминала и двайсетина метра през дълбокия сняг, когато той се хвърли върху нея и я повали на земята. Виктория се строполи по лице в снега и мъжът се стовари върху нея. Вкопчили тела, те се претърколиха към близката скала.

Тя опита да си поеме въздух и изплака отчаяно, но Джаред продължаваше да я притиска в снега. Точно тогава хеликоптерът прелетя над тях на стотина метра височина. Виктория чуваше шума на мотора, докато се бореше с Джаред, и мислено се молеше да не се отдалечава толкова бързо. Надяваше се да ги забележат и да направят още един кръг.

Уви, не направиха. Продължиха над хълмовете и шумът постепенно заглъхна. Обзе я чувство на пълна безпомощност. Цялата ѝ борбеност се изпари и тя се почувства изтощена до краен предел.

— Хайде, Виктория — рече той, като я пусна и се изправи. — Ще замръзнеш, трябва да се приберем вътре.

Тя не помръдна. Искеше да умре и всичко да свърши.

— Виктория! — извика властно той.

Тя заплака безмълвно. Нямаше сили да направи каквото и да било. Джаред се наведе, хвана я за колана на джинсите и я изправи. Понесе я като парцалена кукла към пещерата. Когато влязоха, зъбите ѝ неудържимо тракаха. Той я сложи да седне до огъня, уви я в кожата и започна да разтрива ледените ѝ стъпала.

Виктория бе втренчила вълг поглед в тавана. Сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ, въпреки че беше спряла да хълца. Чувстваше се обречена. Джаред не я упрекна, нито каза нещо. Отиде в дъното на пещерата и след десет минути се върна с чаша горещ чай.

— Изпий това!

Виктория взе чашата, като, преди да отпие, вдъхна ароматната пара. Изпи чая покорно, подаде му празната чаша и легна.

През цялото време избягваше да го погледне, а и той не проговори повече. Обърна се с гръб към него и се загледа в огъня. След малко го чу да става и да се залавя с кожата.

Скоро Джаред привърши с елена. Наряза го и приготви одраната кожа за щавене. Сега само трябваше да прибере месото и да почисти. Докато работеше, хеликоптерът направи още една обиколка над долината. Беше почти сигурен, че не са ги забелязали, но нищо чудно и да грешеше. Той се заслуша в бученето и погледна Виктория, която продължаваше да лежи неподвижно до огъня. Когато шумът съвсем се усили, тя само повдигна глава, но бързо я отпусна, сякаш това повече не я интересуваше.

Беше се разгневил, че тя така лекомислено бе побягнала навън, излагайки го на опасност. Постъпката ѝ доказваше, че не може да ѝ има доверие. Но защо го беше направила днес, а не вчера — това не можеше да разбере. Какво се беше променило?

Разбира се, тя се беше разстроила, когато ѝ каза, че не може да си тръгне преди края на зимата. Бе ѝ се сторило прекалено дълъг период да остане сама с него.

Макар и ядосан, не можеше да не изпита съжаление към нея. Беше уплашена до смърт. Не всеки можеше да понесе самотата и изолацията. Колко голяма грешка направи, като я доведе тук.

Животът му съвсем се бе объркал през последните няколко дни. Присъствието на жена в пещерата го смущаваше и изнервяше, макар да започваше да му харесва.

Предишната нощ, когато се къпа, се беше възбудил само при мисълта, че тя лежи наблизко полугола под одеялото. А когато се събуди тази сутрин и си я представи в съседната зала, отново се почувства по същия начин. Представи си как я люби. Толкова я желаше! Беше изпитвал същото чувство и преди. Разбира се, с Трейси беше по-

различно. Тя го обичаше и възнамеряваха да се оженят. Виктория обаче му въздействаше по особен начин, нищо, че едва я познаваше.

Точно в този момент хеликоптерът отново мина над тях и шумът беше толкова силен, че стъклата на прозореца завибрираха. Жената не помръдна, дори не реагира на звука. Знаеше, че тя още плаче и въпреки че се срамуваше да го признае, сърцето му се сви.

И след час Виктория още не бе възвърнала силите си. Чаят я стопли, но Джаред не ѝ предложи никаква друга храна. Затова сама отиде до килера и си взе нещо за хапване. Не му дължеше никакви обяснения, нито извинения. Когато се върна при огъня, само го погледна, но и двамата замълчаха.

Малко по-рано го беше чула да излиза. Беше изнесъл еленското месо. Нямаше представа къде го сложи. След това беше почистил и сега седеше до прозореца, кръстосал крака, и майстореше нещо.

Виктория ядеше с гръб към него, като с това недвусмислено му даваше да разбере, че не желае компанията му. Щом бе решил да се държи грубо, не заслужаваше приятелско отношение.

Денят превалияше, а тя продължаваше да лежи край огъня в полусънно състояние. Джаред работеше мълчаливо до прозореца. Виктория се чувстваше крайно отегчена, но колкото и да ѝ се искаше да почете, не смееше да му поиска книга. Помнеше колко неприятно му стана, когато разбра, че е тършувала из нещата му. По-добре да мълчи цяла зима, отколкото да го моли за нещо!

Джаред бе свикнал със самотата и мълчанието явно бе постоянното му състояние. Спокойно можеше да не ѝ обръща внимание и да продължава постарому. А тя щеше просто да вегетира. Подобна нерадостна перспектива я караше трескаво да търси начин да се махне оттук — ако не по въздуха, то пеша.

Късно следобед Виктория заспа. Когато се събуди, с изненада забеляза, че Джаред седи до нея и се взира в огъня. Той я погледна и се усмихна незабележимо.

— Имам подарък за теб — каза той и ѝ подаде чифт мокасини. Бяха обточени с мека кожа и изглеждаха прекрасно.

Объркана от жеста му, тя седна и го погледна невярващо.

— Направил си ги за мен!

— Да.

— Благодаря ти. Много са хубави.

— Когато ти разтривах краката, видях горе-долу колко са големи. Мисля, че ще ти станат. Пробвай ги.

Виктория се отви и обу мокасините.

— Стават ти, нали?

— Съвсем по мярка са ми.

Очите му се смееха. Беше доволен от себе си.

— Тази вечер ще направя специална вечеря. Нямам големи запаси от газ, но все пак трябва да си правим истински вечери от време на време.

— Газ? На газов котлон ли стопли толкова бързо вода за чая?

— Да, имам котлон с бутилка в склада. И консерви от говеждо месо, чили и зеленчуци. Доволна ли си?

Тя кимна.

— Тази вечер ще ядем прясно еленско месо. Мога да стопля малко царевича и зелен фасул. Менюто ти харесва, нали?

Тя отново кимна. Въпреки щедрия му жест, трябваше да се махне оттук.

— Джаред, мразя да започвам неприятни теми... — Тя замълча за момент. — Разстроена съм от това, което се случи сутринта. Трябва да поговорим.

Тогава Джаред направи нещо съвсем неочаквано. Хвана ръката ѝ и погали дланта ѝ с палец. Виктория занемя от изненада. Но усети колко силна е ръката му, с дълги пръсти като на художник. Долови стаеното колебание в погледа му. Мъжът мълчеше и тя побърза да измъкне ръката си.

— Добре — рече Джаред, сякаш не забелязал отдръпването ѝ. — Да поговорим, щом искаш. Но нека първо да вечеряме. Винаги съм спокоен на пълен стомах.

— Съгласна съм, да бъде след вечеря.

— Искам да те попитам само дали не те нараних, когато те бутнах в снега? И... Надявам се, не си много тъжна.

— Напротив.

— Ще поговорим и за това. По-късно. Останалото месо трябва да бъде опушено, преди да се е развалило.

Неочаквано той се изправя и я погледна победоносно, като кимна към входа на пещерата.

— Заваля!

Виктория проследи погледа му. Наистина, отново валеше сняг. В сумрака на късния следобед снежинките лениво се стелеха и затрупваха всичко наоколо.

ОСМА ГЛАВА

Джаред опушваше месото в задната част на пещерата, където беше издълбано огнище в пода. Виктория му помагаше.

През повечето време работеха в мълчание. Напрежението помежду им обаче тлееше и заплашваше да ги помете в един миг. За сетен път Виктория премисляше ситуацията и не можеше да се примири с факта, че той смята да я задържи при себе си през цялата зима.

Най-лошото беше, че тя още не бе решила как да се държи отсега нататък. Все още изпитваше възмущение от начина, по който ѝ бе попречил да сигнализира на хеликоптера. Но осъзнаваше, че е в неин интерес да не се държи враждебно.

Как да постъпи? Ако се държи приятелски, Джаред щеше да реши, че е готова на компромиси. Ако покажеше враждебност, щеше да ѝ отвърне със същото. Трябваше да му засвидетелства добри чувства, за да спечели доверието му. В противен случай трудно щеше да го убеди да ѝ съдейства.

Когато привършиха с опушването, почти се бе стъмнило и трябваше да запалят фенер. Джаред отдели няколко къса еленско месо и ги сложи да се пекат на бавен огън. Виктория отиде до прозореца и се загледа в стелещия се сняг.

Когато неочаквано се обърна, забеляза Джаред да я наблюдава. Той бързо сведе поглед към зеленчуците, които затопляше на газовия котлон.

Докато Виктория подреждаше масата за вечеря, Джаред изчезна за няколко минути в малката спалня. Когато се върна, беше облечен с вълнена риза на сини и сиви карета. Беше сресал косата си и определено изглеждаше добре.

Тя замълча. Досещаше се за намеренията му. Вече я беше виждал гола. Беше се любувал на краката ѝ. Беше държал ръката ѝ. И сигурно бе забелязал какво въздействие е произвело вниманието му върху нея. Предстоеше голямото съблазняване. Но едва ли беше наясно дали тя

ще се съгласи доброволно, или ще се наложи да бъде по-настоятелен. Виктория знаеше, че трябва да играе много предпазливо.

— Тъй като това е първата ни истинска вечеря — рече той, — реших, че трябва да изглеждам малко по-добре от обикновено.

Тя все по-осезателно усещаше въздействието му. Как трябваше да отговори? Трябваше ли изобщо да казва нещо? Не, най-добре да мълчи.

Джаред бе привършил с приготвянето на вечерята. Донесе месото и Виктория го сложи в чиниите. Преди да успее да му каже колко вкусно мирише, той отново скочи.

— Дали да не запалим свещи? Не ми се случва често да вечерям с жена.

Виктория преглътна мъчително. Вече бе решила да се държи приятелски. Сърдечно, но не прекалено, за да не го окуражава.

След малко той донесе от килера свещ, запали я и седна.

— Как е? — попита, доволен от себе си.

— Постоянно ме учудваш — запасил си се с всичко.

— Липсват само бялата покривка и виното — засмя се той.

— Мислех, че ще извадиш отнякъде и вино.

Той се усмихна тъжно и поглади брадата си.

— Знаеш ли, никога не съм опитвал вино. Пил съм бира, но никога вино.

Погледите им се срещнаха и Виктория изпита съжаление към него за всичко, което бе пропуснал в този живот. Усети непреодолимо желание да посегне и да го погали, но успя да се овладее навреме.

Започнаха да се хранят. Месото имаше божествен вкус.

— Откъде се снабдяваш с всички тези неща?

— Имам един приятел — призна той. — Познавам го отдавна.

— Маки Бийн ли?

Джаред занемя.

— Обещай ми, че няма да споменаваш името му пред никого!

— Обещавам. Разкажи ми за него. Моля те.

Джаред преглътна и отпи от водата. Изглежда се колебаеше.

— Маки беше най-добрият приятел на баща ми. Бях го виждал само няколко пъти, преди да избягам в планината. Има хижа в края на стария път за извозване на дървени трупи на около тринайсет километра оттук. Знаех, че няма да преживея първата зима без помощ

и го потърсих. Когато отидох, го заварих пиан. Много се разчувства. Маки е отшелник, самотник и прекалява с алкохола. Заедно с баща ми са били във Виетнам. Държал го е в ръцете си, когато е умирал. Разказва ми тази история всеки път, когато се напие.

— Той ли те запасява?

— Да, слизам веднъж или два пъти в годината. Не, че съм много близък с Маки, не. Но за него означава много да ми помага — заради приятелството с баща ми. А и се нуждае от някои неща.

— Не се ли страхуваш, че може да те издаде неволно?

— Честно казано, повече се тревожа да не умре. За него всяко мое идване е истински кръстоносен поход. Понякога си мисля, че грижата за мен го крепи жив. Прави всичко възможно да ми помага, дори краде книги от библиотеката. Нося му ги обратно — оправда се Джаред с виновна усмивка, — но те с месеци липсват от лавиците.

— Това обяснява много неща. Обзалагам се, че си чел повече дори от завършилите колеж.

— Наистина чета много, особено през зимата.

— Защо се притесняваш да говориш за интересите си пред мен?

— Не ми е лесно да говоря с теб за каквото и да било, Виктория. Дори това, че седя сега тук и те гледам срещу мен, ми изглежда нереално. В продължение на месеци не разговарям с никого, освен със себе си. Като изключим Маки, ти си вторият човек, който е стъпвал тук.

— Значи поддържаш връзка само с Маки?

— Маки е единственото човешко същество, с което съм говорил през всички тези години.

— Часовете, които сте прекарвали заедно, трябва да са ти много скъпи.

— Признавам, че старият Маки е много добър. Няма да повярваш как се тревожи за мен. Една есен ми беше купил цяла купчина порно списания. Донесох ги в пещерата. Беше мъчително да ги гледам, затова след няколко седмици ги изгорих.

Виктория го погледна в очите и разбра, че присъствието ѝ тук също е мъчително за него.

Вярно, че не беше дошла по своя собствена воля, но също беше вярно и че той я спаси. Ала откакто беше в пещерата, обърка напълно

живота му. Колко ли му беше трудно непрекъснато да усеща жена около себе си — която и да бе тя?

Той си даде вид, че не се досеща за страховете й. Лицето му беше много по-оухотворено и спокойно от всеки друг път.

И тази негова словоохотливост бе добре дошла. Изглежда, щом веднъж започнеше да говори, казваше всичко докрай. Слава Богу, потайността му беше изчезнала.

— Много добър готвач си — похвали го ти, като хапна още едно парче. — Месото е чудесно!

Той се усмихна.

— Понякога ми се ще да мога да правя и някои други неща. Пай например. Веднъж Маки ми даде пакет брашно. Опитах да забъркам тесто. Прибавих вода и се получи отвратителна каша. Когато го видях следващия път, му се оплаках и го попитах как точно се прави пай. Но той ме успокои и каза, че ще ми купи готов. Но забрави. Веднъж обаче ми донесе половин дузина поостарели понички. Е, изядох ги.

— Стари понички? Не звучи толкова лошо.

— Предполагам, че ти изглеждам като някой бърбърив глупак — рече той. Извинявай, че говоря толкова много.

— Знам, че не ти се случва често.

Това, което прочете в очите му, я накара да се изчерви. Добре, че той не изказа мисълта си на глас.

Виктория усещаше болезнено близостта му. Досега се бе страхувала от дивака Джаред — сега започваше да се бои от мъжа Джаред.

Той се облегна назад и я изгледа с блеснал поглед. Преживяването бе изпитание за нея, а за него сигурно още по-голямо.

— Харесвам те, Виктория — каза той, като скръсти ръце на гърдите си. — Нали пожела да говорим за това, което се случи сутринта. Преди това обаче исках да ти го кажа.

Искреността му я трогна.

— Благодаря — усмихна се смутено тя.

— И не защото ти си първата жена, която срещам от години. А защото намирам, че си красива. Повярвай ми!

— Не преувеличаваш ли, Джаред?

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Че не съм наясно какво чувствам?

— Не, разбира се, че можеш да определиш чувствата си. Не се съмнявам в думите ти, просто се опитвам да си обясня нещата.

— Не понасям, когато някой постоянно се мъчи да си обяснява нещата. Животът, който водя, може да ме е направил малко странен, но не съм станал безчувствен.

— Ако съм те наранила, извинявай!

Джаред замълча. Ами ако отново се затвори в черупката си?

— Слушай, мога ли да бъда откровена с теб? — Той чакаше. — Искам да се върнеш с мен. В града.

Джаред продължи да седи мълчаливо с ледено изражение.

— Не го изключвай като възможност, Джаред — помоли го тя.

Той застина безмълвен.

— Поне обсъди този въпрос с мен. Моля те!

— Никога няма да се върна!

— Защо?

— Защото моят живот е тук и никой не ме очаква в Едгър.

— Джаред, срещу теб няма предявен съдебен иск заради случилото се с Тод. Ако се върнеш сега, няма да имаш проблеми с правосъдието. Повечето хора разбират, че е било при самоотбрана.

— Знам това. Маки ми каза. Не се страхувам от закона.

— Тогава защо не се върнеш? Животът е пред теб.

— Просто искам да ме оставят на спокойствие.

— Не разбирам...

— И не е необходимо.

Изглеждаше толкова решителен. Не трябваше да се изненадва. Ако петнайсетте години самота не бяха го принудили да се махне от планината, нима тя щеше да го стори за една вечер? Виктория се втренчи в трепкащия пламък на свещта и усети да я завладява тъга. Когато отново срещна погледа му, забеляза колко е напрегнат.

— Просто не е твоя работа, Виктория.

— Бих искала да ти помогна. Но ти трябва да ми позволиш.

— Ти си тази, която има нужда от помощ — отсече той. — Сега сме в моя свят, не в твоя.

— Да, дължа ти живота си, знам.

— Не е там проблемът. Просто въпрос на оцеляване. Тук ти имаш нужда от мен.

— Не искам да оставам дълго...

— От мен ли се страхуваш?

— От много неща.

— Кажи ми от какво точно.

Виктория се разкъсваше. Нима можеше да му обясни! Там навън я очакваше цял един свят, нейният свят.

— Задържах те тук насила. Какво очакваш?

Джаред не сваляше очи от нея. А тя продължи да се взира в свещта. Когато потърси очите му, съзря неизмеримата болка, стаена в тях.

— Почти бях решил да те оставя да се свържеш с хеликоптера — призна той.

— Наистина ли?

— Без особено желание, но...

— Виждаш ли Джаред, в това е проблемът.

Той скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад. Беше брутално откровена, с риск дори да го нарани, но той трябваше да разбере истинските й чувства.

— Имаш ли приятел? — попита неочаквано.

Въпреки че беше изненадана от въпроса, Виктория забеляза колко откровено говореше за това, което мислеше.

— Имах. Но в момента нямам.

— Помислих си, че затова не искаш да останеш с мен.

— Да, предположих, че си помислил подобно нещо — сведе поглед тя, — но това не е главната причина.

— Не разбирам. — Отново последва неловко мълчание. — Разкажи ми, не знам нищо за теб, освен че преподаваш в някакъв университет — рече накрая той.

Виктория беше благодарна, че Джаред смени темата на разговора.

— Израснах в ранчото на баба ми в окръг Сискю, Северна Калифорния — започна тя. — Не съм градско момиче.

— Разбрах го веднага. Бил съм само няколко пъти в Сиатъл, но това ми беше достатъчно, за да установя, че хората не са същите като в едно провинциално градче.

— Сърцето ми все още е там, в долината Скотс.

— Ами семейството ти?

Виктория му разказа как баба ѝ я отгледала. Родителите ѝ загинали при автомобилна катастрофа. Пътят бил заледен и колата им изхвърчала на един завой. Въпреки трагедията, имала нормално детство. Израснала в ранчо и от малка свикнала да разчита единствено на себе си. След смъртта на баба ѝ наследила имота, но през последните години го давала под наем.

— Често ли се връщаш там?

— Не съм ходила от няколко години. Наскоро дори минах оттам, но не се отбих. Да си призная честно, ранчото ми навява носталгия.

— Липсва ли ти баба ти?

Очите на Виктория тъжно заблестяха, когато му разказа за обожанието, което бе изпитвала към нея и колко близки са били. Спомените за семейството ѝ я настроиха сантиментално и тя почувства сегашната си изолация от света още по-силна. Побърза да се извини, когато една сълза се търкулна по лицето ѝ.

— Не знам как си издържал сам през цялото време.

— Но сега не съм сам, нито пък ти си сама.

Думите му я накараха да застане нащрек и тя го погледна колебливо, но той не отклони очи.

— Обичаше ли приятеля си?

Ето какви мисли го занимаваха.

— Да, но очевидно не е било достатъчно.

— Какво се случи?

Джаред искаше да узнае истината за интимния ѝ живот. Може би имаше право, след като щяха да прекарат известно време заедно.

За Виктория мъжете си оставаха загадка. В гимназията беше лудо влюбена в един младеж, но той пък обичаше друга. А в колежа имаше богат избор, но всички искаха едно-единствено нещо. Колежаните не приличаха на каубоите, между които бе израснала. Те я караха да се чувства неудобно по един особен начин. Бе имала две интимни връзки. Но нито единият от двамата не се оказа мъжът на нейните мечти.

През първите две години от следването се срещаше с Рандъл Макфърсън, студент по химия. Той беше скромнен, отдаден на научните си занимания, млад мъж, безрезервно готов да сподели живота си с нея. В началото Виктория си мислеше, че точно това иска и точно от

това има нужда. Живяха заедно през последните шест месеца, преди Рандъл да се дипломира и да започне да преподава в Кал Поли.

— Когато Рандъл завърши следването си в Бъркли, искаше да тръгна с него и да се оженим.

— Но не го направихте?

— Не бях убедена, че трябва. Искях да подготвя доктората си, затова останах. През времето, през което бяхме разделени, разбрах, че чувствата ни съвсем не са били толкова силни.

— А може би въобще не си го обичала?

— Може би...

Погледите им отново се срещнаха и двамата замълчаха.

— Вкусна вечеря! Благодаря ти.

— Най-хубавата от много време насам — призна той. — И не само заради храната.

Виктория се изправи.

— Тъй като ти приготви всичко, сега аз ще разтребя масата — Джаред също стана — Иди седни до огъня. Спокойно, следващия път аз ще ти демонстрирам кулинарните си умения, а ти ще разчистиш.

— Така ли правехте и с Рандъл?

Тя кимна и се обърна. Отнесе фенера до големия варел с вода и изми чиниите. Джаред я наблюдаваше от люлеещия се стол до огъня. Когато привърши, дойде при него.

— Надявам се разговорът ни да не те е натъжил — погледна я той.

— Изглеждам ли ти тъжна?

— Да — кимна Джаред.

Беше странно колко добре се разбират, без недомлъвки и намеци. Рандъл, както и всички нейни приятели, обикновено не се изразяваше толкова директно. Единственият човек, когото беше познавала и който винаги казваше това, което мисли, беше баба й.

Джаред стана и се приближи. Стори й се огромен, когато се изправи пред нея. Беше свикнала с брадата и дългата му коса и те не го правеха по-малко очарователен в нейните очи.

Неочаквано той я хвана за раменете.

— Не искам да си тъжна, Виктория.

— През последните дни съм станала болезнено чувствителна. — Тя се усмихна нервно, смутена от топлината на ръцете му, проникваща

през плата на ризата. — Може би причината е ударът в главата. Той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ.

— Изглеждаш много по-добре. Удареното място не е толкова подуто. Да можеше да се видиш, цялата беше в кръв, когато те издърпах от поточето. Беше в шок. Помислих, че си мъртва.

Той я погали по лицето с опакото на ръката си и Виктория потрепери. Усети възбудата, която излъчваше тялото му, но той чудесно се владееше. Близостта му я изнерви съвсем. Тя опита да се отдръпне, но Джаред не ѝ позволи.

— Защо се разстрои преди малко, когато ти казах, че те харесвам?

Лицето му беше крайно напрегнато и тя се изплаши, усетила вълнението му да се предава и на нея.

Той леко я погали по косата.

— Толкова си красива, Виктория... Искам да те докосвам. Толкова си нежна!

Тя прехапа устни. Пожела да го прегърне и да сподели самотата му, но един вътрешен глас ужасено я предупреди докъде може да доведе подобно лекомислие.

— Гледах устните ти, докато спеше — прошепна той. Гласът му беше по-дълбок от преди и издаваше едва стаена страст. — Пожелах да те целуна. Но си казах, че не бива — та аз не те познавам! Но сега... Сега още повече го искам.

Джаред изглежда не забелязваше, че тя трепери. Пръстите му се впиха в раменете ѝ и Виктория усети силата и топлината им.

— Не мисли за това — прошепна тя. — Идеята не е добра.

Вместо отговор, мъжът я притегли към себе си. Тя си представи как я грабва в прегръдките си. Беше като хипнотизирана. Светлината на огъня играеше по мъжественото му лице и тя се почувства съвсем безпомощна.

Джаред сведе глава и докосна устните ѝ. Беше безкрайно нежна целувка, увеличаща с неизказани обещания.

Виктория не устоя. Остави се да я целуне, замаяна от близостта му. Устните му бяха влажни и чувствени. А когато плъзна език между нейните, я притисна толкова силно в прегръдките си, че сърцето запърха в гърдите ѝ. Но, усетила възбудата му, тя се изплаши. Подобна

близост само щеше да ги направи нещастни. Откъсна устни от неговите и се отдръпна.

— Не! — промълви, останала без дъх. — Не бива, Джаред.

Той обсипа с целувки шията ѝ, без да обръща внимание на протестите ѝ. Ала тя успя да провре ръце между телата им и го блъсна в гърдите с всичка сила.

— Не! — почти извика.

Джаред я пусна и тя политна назад.

— Какво има?! — Изглеждаше шокиран.

— Не искам да ме целуваш! — промълви тя с треперещ глас.

— Защо? — Протегна ръка и улови китката ѝ. Лицето му изразяваше смайване и объркване.

Тя издърпа ръката си и се отдалечи. А когато той понечи да се приближи отново, Виктория отиде от другата страна на огъня и извика:

— Остави ме!

— Виктория, не разбирам... Само исках да те целуна. Мислех, че и ти искаш.

— Не съм искала!

— Но... на мен ми се стори...

— Грешиш, Джаред! — Сърцето ѝ биеше лудо и тя се чувстваше също тъй заплашена от насилие, както и когато Стив Парнъл я беше нападнал пиян. — Просто стой далеч от мен. Моля те!

Смайването му премина в гняв.

— Просто направих това, което мислех, че и ти желаеш!

— Съжалявам, ако съм те подвела. Изпитвам само състрадание към теб, а ти си го изтълкувал погрешно.

— Не, не ти вярвам. Ти просто се уплаши — поклати глава той.

Тя пое дълбоко дъх и опита да се успокои.

— Е, добре, получи се недоразумение. Грешката е моя. Не се опитвай да ме целуваш отново. Предупреждавам те!

Джаред я изгледа с нескрито недоволство. Изминаха няколко безкрайни минути.

— Отивам да си легна.

— Джаред! — извика Виктория след него.

Той спря.

— Какво?

— Съжалявам. Грешката не е твоя, а моя.

— Защо просто не ми каза, че не ме харесваш? Щяхме да си спестим разочарованието.

— Не е вярно! Харесвам те. Но не по този начин.

Той се помъчи да разбере думите ѝ, но се отказа и бързо излезе.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След като Джаред излезе, Виктория постоя малко до огъня. Изпитваше безкрайна пустота и отчаяние.

Всичките ѝ надежди бяха отлетели. Той сигурно я мразеше. Беше го отблъснала, беше наранила гордостта му. Не можеше да си представи отношенията им отсега нататък. Всичко беше толкова объркано.

Седна и обгърна колене. Искаше ѝ се никога да не бе напускала Бъркли и да не бе се забърквала в тази история. Можеше да бъде и по-лошо, ако Джаред не се бе овладял.

Напълно възможно е следващия път, когато я пожелае, всичко да завърши по друг начин. Те бяха, както той ѝ напомни, в неговия свят. Той бе господарят тук и тя бе напълно зависима от него.

Дали Джаред щеше да се държи зле с нея, или не, нямаше значение. Нима можеше да се надява, че ще го задържи далеч от себе си? Но това не беше единственият проблем. Виктория беше разбрала, че е напълно възможно тя да загуби контрол над себе си. Когато я целуна, не го възпря веднага, защото бе усетила силна възбуда — доказателство за деликатния риск в подобна ситуация.

Можеха да минат седмици или само дни, но те щяха да се любят — поради взаимна слабост или поради невъзможността той да остане далеч от нея. Сексът беше неизбежен, освен ако, разбира се, тя не се измъкнеше, преди да се е случило.

Трябваше да се отдалечи от пещерата достатъчно, за да сигнализира на хеликоптера, без да го изложи на опасност. А ако хеликоптерът не се върнеше, просто щеше да се опита да премине планината. Нямаше друг избор.

Беше валяло през целия ден, макар и с прекъсвания, но ако времето се оправеше до сутринта, щеше да тръгне. Джаред твърдеше, че няма да успее. Снеговалежите тепърва започваха и Виктория беше сигурна, че планината все още е проходима.

Нямаше съмнение, че щеше да се опита да я спре. Затова трябваше да тръгне рано, преди изгрев — слънце, когато той още не е станал. Легна си, молейки се времето да е хубаво на сутринта и да не са прекратили търсенето. Спа неспокойно. От време на време се стряскаше в съня си, отваряше очи и поглеждаше към прозореца, за да се увери, че не се е успала.

Когато най-накрая реши, че е време да тръгне, запали свещ и отиде до прозореца, за да види какво е времето. Снегът беше спрял.

Тихо разрови в килера за още дрехи. Нямаше палто и се надяваше да навлече каквото ѝ попадне. Най-големият проблем бяха краката ѝ. Мокасините, които Джаред ѝ бе направил, ставаха за в пещерата, но едва ли за ходене по снега. Реши да увие кожи около краката си като Джаред.

Облече се бързо и успя да си направи нещо като шапка и подобие на ръкавици от кожени кръпки, които привърза с ивици тънка кожа. Обличането ѝ отне повече време, отколкото предполагаше. Взе няколко шепи орехи, сушени плодове и една ябълка. Небето вече просветляваше.

Угаси свещта и погледна към спалната. Знаеше, че Джаред ще се разгневи, когато открие, че е изчезнала. Би било хубаво да му остави бележка. Но единствените неща за писане бяха до леглото му. Всъщност нямаше значение.

Щом се показва навън, я прониза леден вятър. Погледна небето. Беше оловносиво. Отново щеше да вали. Осъзнаваше какъв риск поема. За миг се поколеба. Но алтернативата беше да прекара цялата зима сама с Джаред.

Пое дълбоко дъх и започна да си проправя път през снега, натрупан пред входа на пещерата. Стигна скалната тераса и погледна от нея. Ниско долу, под слабите лъчи на слънцето, се разстиляше долината. Поляната, по която се бе разхождала, за да привлече вниманието на Джаред, и се стори малко петно. Трябваше да стигне дотам и с малко късмет, можеше да открие собствените си дрехи около потока.

Пътеката водеше в подножието на хълма. Но като се имаше предвид мизерното ѝ облекло, не биваше да хаби сили и трябваше да

избере най-прекия път.

Студеният вятър отнемаше топлината на тялото ѝ. Навитите вместо ботуши кожи, почти не я предпазваха от студа, дори ѝ беше трудно да стъпва по заледените скали. Беше крайно изтощително да си проправя път през дълбокия сняг, затова спираше често да си почине. Утрото бе мрачно. Нямаше добра видимост. Често падаше, но се изправяше и продължаваше. При едно от паданията си удари крака.

Скоро теренът стана по-равен и тя започна да напредва по-бързо. Но когато съвсем се развидели, започна да вали сняг. Тя отчаяно извърна очи към оловносивото небе и простена. Предстоеше ѝ неимоверно труден преход. Хеликоптерът вероятно нямаше да се появи поради лошото време, което означаваше, че трябва да се справя сама. Всичко бе срещу нея.

Беше изминала около километър, когато реши да си почине малко. Завря се в една пукнатина в скалите на завет. Студът бързо изцеждаше силите ѝ. Още не беше се възстановила напълно. Преходът беше тежък дори за здрав човек. Защо снежната буря не бе закъсняла с още един ден!

Тъкмо събра сили да продължи спускането и вик продра тишината, отеквайки в долината. Джаред! Беше открил бягството ѝ. Дори от това разстояние усети тревогата му, но успя да се овладее. Трябваше да продължи, независимо какво щеше да ѝ струва. Всяка минута я приближаваше към целта. Дано да ѝ стигнеха силите. В противен случай я очакваше ад.

Надолу по планинския склон снегът беше по-дълбок. Няколко пъти затъва до кръста и трябваше да си проправя път със сетни сили. Беше на километри от най-близкия път, а връщането към цивилизацията ѝ изглеждаше неосъществима. Силите бързо я напускаха. Краката ѝ вече не се подчиняваха. Дълбокият сняг беше като подвижни пясъци и коварно заплашваше да я погълне. Тя залиташе във въздуха, разперила безпомощно ръце и бухваше в някоя преспа. Започна да я обзема паника. Трябваше да се пребори с нея.

Започна да спира на всеки няколко крачки, защото се задъхваше и не усещаше тялото си. Положението взе да става безнадеждно. Изкушаваше се да легне да си почине, но това означаваше сигурна смърт.

С мъка тя се прислони в една цепнатина. Изяде няколко ореха, после малко сняг, тъй като знаеше, че обезводняването е пагубно. Позволи си кратка почивка, но скоро се изправи — трябваше да продължи, докато силите все още не бяха я напуснали. Поне се бе отдалечила на достатъчно разстояние от пещерата и дори да не успее да се добере до пътя, нямаше да издаде Джаред.

Спомня си любимата фраза на баба си: „Никога не се предавай!“ Събра остатъка от силите си и запристъпва, повтаряйки си безпаметно: „Никога не се предавай. Никога не се предавай...“

Краката ѝ тежаха като оловни. Всяка стъпка беше борба. Накрая затъна до кръста в снега и спря. Не можеше да продължи по-нататък. Край! Погледна небето и снегът, който тихо се стелеше и я затрупваше. Обхвана я странно спокойствие. Почувства, че смъртта е близо. Но странно, това не ѝ причини терзания, нито страдание. Тялото ѝ се отпусна и тя затвори очи, за да заспи завинаги...

Дойде на себе си, когато някой грубо я сграбчи за раменете и я повдигна. Отвори очи. Проклетият Джаред! На лицето му бе изписан страх и гняв. От устата му излизаше пара. Заприлича ѝ на древен отмъстителен бог.

— Виктория, защо го направи? — изръмжа той. — Те няма да дойдат в снежната виелица. На какво разчиташе?

Тя не можеше да му отговори. Искаше само да се отпусне и да спи, да спи...

Той я разтърси толкова силно, та чак ѝ причини болка и изкрещя:

— Събуди се, Виктория! Не можеш да останеш тук. Връщаме се.

— Не мога, нямам сили...

Джаред не подхвана спор. Повлече я към най-близкия бор. Облегна я на ствола на дървото, задълба снега, уви я в кожената завивка, която беше донесъл и я сложи да легне в ледената пещера. Настани се до нея и я прегърна, за да я стопли.

Тогава Виктория си даде сметка, че той за втори път спасява живота ѝ. Притисна лице до мократа му брада и заплака. Джаред грижливо я загърна в завивката и се опита да я сгрее със собствената си топлина. Така щяха да надвият дяволския студ. Но този подслон беше само временен.

— За човек, завършил колеж, си доста неразумна — каза той. — Изкачването ще бъде много по-трудно от слизането.

— Аз няма да успея да се изкача...

— Трябва! Не можем да издържим тук цяла нощ. Бурята е силна и може да продължи с дни. Трябва да се върнем в пещерата.

— Не мога, Джаред — немощно извика тя. — Знам, че не мога. Спаси поне себе си. Тръгвай!

Той се усмихна, сякаш бе казала най-голямата глупост.

— Твой ред е да готвиш вечеря, скъпа. Не е честно два пъти подред аз да го правя, нали?

— Как можеш да се шегуваш в такъв момент? — опита да се усмихне Виктория.

— Ами, не е трудно. Имам една теория — шегувай се, напук на всичко. Веднъж ме рани мечка и целият кървах. Знаех, че ще умра, ако не стигна до пещерата. Затова докато пълзах, си разказвах вицове. Дори се смях!

Тя поклати глава.

— Чудак!

— Добре, вече раздаваш комплименти, значи си спасена. — И той я докосна по бузата усмихнат.

— Но аз не мога да се изкача по скалите, Джаред. Наистина не мога! Затова не губи време и сили.

— Ако не можеш да вървиш, ще те нося. И преди съм го правил.

— Да, но тогава нямаше метър сняг.

— Не спори с мен! Пести си енергията. Първо да хапнем нещо и тръгваме.

Джаред извади орехи и плодове. Вместо вода, лапнаха по малко сняг. Виктория почувства прилив на сили.

Джаред отказваше да промени решението си, затова тя трябваше да се стегне. Излязоха от заслона и вилицата ги обгърна. Вече валеше толкова силно, че Виктория напълно загуби ориентация. Джаред спомена, че тръгват към планинския склон, но тя изобщо не го виждаше през пелената от сняг.

Избираше лесен път и Виктория го следваше, но когато теренът стана по-стръмен, започна да залита. Джаред я вдигна и я преметна през рамо.

След двацет минути изкачване, той вече се задъхваше и от устата му излизаха облаци пара. Накрая я остави на един камък и се строполи до нея.

— Не мога да позволя повече да се насилваш. Та ти ще издъхнеш от свръхнатоварване! Продължи без мен, Джаред. Просто ме остави тук.

— Не! И двамата ще успеем.

Завидна упоритост!

Бяха изминали нищожна част от пътя. Ако напредваха с тази скорост, щяха да се доберат до пещерата чак през нощта.

— Опитай се да повървиш малко, докато си възвърна силите.

Продължиха. Пътят, който избра Джаред, беше стръмен и каменист, но нямаше много сняг. Всяка стъпка беше агония. След стотина метра силите я напуснаха. Джаред отново я взе на рамо, като си почиваше на всеки двайсетина метра.

Беше изтощен. Дори и сам да се изкачваше, щеше да му бъде дяволски трудно. Добре, че някак си успя да ѝ вдъхне надежда.

На половината път Джаред отново издълба пещера в снега. Свиха се вътре, притиснали тела, за да запазят топлината си. Изядоха и останалата храна и си починаха няколко минути.

Виктория го наблюдаваше, докато той се взираше навън в бурята. Погледът му беше твърд и решителен. Тя не разбираше защо се жертва заради нея. Без съмнение се излагаше на смъртна опасност. Треперейки, притисна лице до рамото му. Джаред я погали по челото.

— Защо си тръгна? — прошепна той. — Защото те целунах, или защото се развихах? Аз ли съм виновен?

Тя поклати глава.

— Страхувах се от всичко...

— Не те разбирам.

— Няма значение. Обречени сме. Изключено е да се спасим.

— Ще успеем! — настоя той ядосано. — И двамата!

Нямаше смисъл да спори. Джаред Уайлд отдавна бе доказал, че притежава нечовешка воля. Беше преодолял всички препятствия, пред които се бе изправял.

След още няколко минути почивка, той реши, че е време да тръгват. Помогна ѝ да излезе от пещерата и я попита дали може да върви. Виктория опита.

Вървя повече отколкото бе очаквала, въпреки че понякога почти я влачеше. Когато краката ѝ най-накрая отказаха, той я преметна през рамо и продължи да се изкачва. Решителността му бе непреклонна.

Беше очевидно, че и неговите сили отслабват. Дишаше трудно, вървеше несигурно. Когато стигнаха до един отвесен скален скат, той трябваше да я издърпва малко по малко до ръба. Неочаквано се подхлъзна и Виктория го сграбчи за ръката, като му помогна да се задържи. Той коленичи да си поеме дъх под сипеция се сняг.

— Мисля, че ще се наложи да приготвяш вечеря цяла седмица — каза той задъхано.

— Дължа ти поне това.

— Когато беше малка, баба ти пляскаше ли те?

— Не, но имаше доста остър език.

— Е, когато се върнем, май ще изядеш първия си бой — закани й се той. — Макар това да не е представата ми за нормално общуване. — Джаред я плесна по бузата на шегата и после я целуна. Ледените му устни бяха толкова изпръхнали на места от измръзване, че драскаха. Но обичта, която струеше в очите му, я сгръ.

— След по-малко от час ще се стъмни — скочи той. — Хайде, трябва да стигнем преди мрака.

— Колко остава?

— Една четвърт от пътя. Най-трудната част. Ще успеем! Дръж се!

Стигнаха до върха на първата стръмнина, като Джаред я носеше. Започна да се стъмва и той често се препъваше или подхлъзваше. Виктория на няколко пъти губи съзнание от изтощение. Идваше на себе си след отчаяните му опити да я свести с шамари. Последния път, когато отвори очи, беше почти тъмно. Джаред дишаше мъчително тежко, сякаш бе пробягал маратон. Гледаше унило с помръкнали очи.

— Няма смисъл — пророни тя едва. — Продължи сам. Върви!

В отговор той се изправи и Виктория си помисли, че накрая е решил да я послуша. За последно сбогом го погледна през снежната завеса. Но вместо да се отдалечи, той я сграбчи за яката и я повлече по заледените скали. Краката му все по-често отказваха да се движат и той се отпускате до нея. След това отново се изправяше и я влачеше няколко метра. Ту изпадаше в крайна немощ, ту се съвземаше и продължаваше да влачи изпосталялото й тяло по неравния терен. Тя усещаше ледените бабуни под гърба си. Последната й съзнателна мисъл, преди окончателно да загуби свят, беше, че ще умре, преди да са стигнали пещерата.

Отвсякъде вече ги обгръщаше непрогледна тъмнина. Дори снегът не се виждаше в безлунната нощ, само го усещаха. Джаред беше стоял на това възвишение толкова често, че всеки камък му беше познат. Намираха се на около стотина метра от входа на пещерата. Но му се струваха стотина километра, ако се съдеше по това колко изтощен се чувства. Би сторил подвиг, ако успееше сам да изпълзи по заледения склон в мрака. Джаред по-скоро би умрял, отколкото да се предаде. Виктория бе на ръба на смъртта и можеше да я спаси, единствено ако я внесе в пещерата и я стопли със зверски масаж.

Джаред залази, като придърпваше тялото ѝ метър по метър, скала след скала. Напредваше неимоверно мъчително, но спасението беше близо. И наистина скоро се озова пред входа на пещерата. Отново бе натрупал сняг и трябваше със сетни сили да издърпа вратата. Започна да рие с ръце, съзнавайки, че всяка минута е ценна. Сърцето на Виктория можеше да спре!

Най-накрая достигна вратата, откряна я и се промъкна вътре. След това се обърна и сграбчи Виктория за яката, като я довлече до мястото, където миналия ден бе стоварил убития елен. Отпусна се по лице на студения каменен под и изхриптя. Беше успял!

Огънят отдавна бе изгаснал и в пещерата беше тъмно като в рог. За щастие, познаваше всяка педя от нея. Пропълзя до масата, където имаше свещ и кибрит. Пръстите му се бяха вкочанили от студа и едва успя да запали клечка кибрит. Върна се при Виктория. Снегът навявяваше през процепа на вратата и той се помъчи да придърпа поплътно кожата. Положи безчувственото ѝ тяло на сламеника и я покри с мечешката кожа. Удари ѝ няколко плесници, за да я свести. Установи, че диша.

— Виктория! Събуди се!

Накрая тя отвори очи и го изгледа замаяно. Неспособен да съдържи радостта си, той обсипа с целувки лицето ѝ.

— Успяхме! — повтаряше той с овлажнели очи. — Вкъщи сме!

Тя простена и затрепери силно. Джаред отиде да стъкне огъня. Когато отново се върна при нея, тя вече напълно бе дошла на себе си и виновно гледаше в тавана.

— Всичко ли е наред? — пророни, когато той приближи лице към нейното, за да го види по-добре.

— Да, спасени сме!

От очите ѝ бликнаха сълзи и се застичаха по страните ѝ.

— Толкова ми е студено...

— Скоро ще се стоплим. Трябва да ти сваля мокрите дрехи.

Те мълчеше, докато мъжът я събличаше. Успокои се, чак когато я зави в една суха кожа.

— Трябва да ядем и да пием — рече той и отиде да донесе консерви. — Ето — поднесе той към устните ѝ чаша вода и повдигна главата ѝ, — изпий това!

Подаде ѝ малко храна и тя се насили да я сдъвче и да преглътне. Джаред също хапна набързо.

Щом привършиха, той започна да съблича мокрите си дрехи. Беше толкова загрижен за нея, че бе забравил за собственото си състояние. Зъзнеше. Щяха да се стоплят по-бързо, ако споделят топлината на телата си. Тя не се възпротиви, когато Джаред легна до нея, и побърза да се притисне към него.

Скоро Виктория спря да трепери. Преди да заспи, неразбрано прошепна колко му е задължена, че отново ѝ е спасил живота.

Джаред беше смъртно изтощен. Не бе се чувствал толкова зле, дори когато го раниха. Когато тялото му бавно започна да се затопля, той усети мускулите му да се отпускат и силата му бавно да се възвръща. Усети крехкото ѝ тяло, свито в неговото. Вдъхна мириса на косата ѝ. Тя спеше, свряла глава в гърдите му. Често си бе мечтал за това, сънувал бе Трейси и другите момичета, които бе познавал. А сега притискаше Виктория в прегръдките си и изпитваше блаженство.

През последните дни постоянно си бе представял как я прегръща и я люби. Страхуваше се обаче, че тя не го харесва. И защо да го иска? В нейните очи той изглеждаше като отшелник, превърнал се в полуживотно. И все пак чувстваше невидимата връзка помежду им — връзка, която ставаше все по-силна с всеки изминал ден.

Беше му казала, че не желае да я целува. Въпреки че той подозираше точно обратното. Може би не знаеше какво иска. Може би просто се страхуваше от него, страхуваше се от това, което може да направи. Отношението ѝ го натъжи, защото се бе постарал да бъде безкрайно мил, въпреки че тя стори неща, които го вбесиха. Самият той все още не бе сигурен какво точно иска и дали може да ѝ вярва.

Но след снощната вечеря Джаред беше разбрал какво най-много желае — нея!

Той зарови лице в косата ѝ, вдишвайки нежният ѝ мирис, и въпреки изтощението, почувства вълните на възбуда да пропълзяват в измъченото му тяло. Тя му се струваше толкова достъпна, както легеше гола в обятията му и толкова невинна. В каква ли пуританка щеше да се превърне по-късно, когато се събуди и си възвърне силите? Как ли щеше да се държи, когато осъзнае, че двамата отново са сами в пещерата?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Трябва да я бе събудило или пукането на огъня, или шумното му дишане. Виктория лежеше, положила ръка на гърдите на Джаред. Кракът ѝ бе обвит около мускулестото му бедро, а гърдите ѝ се притискаха към него.

В просъница усещането ѝ се стори приятно и някак естествено. Но когато умът ѝ се проясни, действителността я шокира. Тя лежеше с Джаред в едно легло и двамата бяха голи.

Освободи се от прегръдката му и се огледа наоколо, за да открие някоя дреха. Уви, не забеляза нищо. По пода на пещерата се валяха само мокрите ѝ дрипи. Опитва се мислено да възстанови случилото се. Спомни си бегло само как я съблече и я пъхна под завивките.

Голотата им бе смущаваща, но странно, ситуацията ѝ се стори неизбежна. Инстинкт за оцеляване! Двама в едно легло — един мъж и една жена, които бяха направили всичко възможно, за да избегнат смъртта. Но сега, когато бяха въвн от опасност, старите ѝ страхове изплуваха с жестока яснота.

Джаред — този суров и първичен самец — си оставаше сексуална заплаха за нея. Ала всичко, което бяха преживели заедно, рисковете, на които се бяха изложили, жертвите, които бяха направили, я заставяха да бъде нежна и мила с него.

Дали да следва инстинктите си? И тя като всяко нормално човешко същество копнееше за плътска наслада и бе способна да изпита страст. Но когато ставаше въпрос за взаимоотношения, подхождаше по-скоро разумно, отколкото спонтанно.

Но сегашното ѝ състояние бе по-различно. Само мисълта, че лежи гола до Джаред я караше да пламти от желание, което съзнателно бе потискала дълго време. Освен това тя харесваше Джаред Уайлд. По ирония на съдбата, той бе един от най-грижовните и нежни мъже, които бе срещала. Дивак с нежно сърце!

Навън вилнееше буря и тя се сгуши в него. Топлината на тялото му я изпълни с наслада. Границата между живота и смъртта наистина

бе нищожна. Ако не беше Джаред, сега щеше да е вкочанен труп под снега. Кожата на лицето ѝ още тръпнеше от студа и ледения вятър. По цялото тяло имаше рани и охлузвания от паданията по скалите. Пръстите на ръцете и краката ѝ още бяха леко схванати от измръзването. Но тя беше жива и усещаше импулсите на тялото си много по-силно от всеки друг път.

Представи си как се люби с Джаред. Въпреки че плътта ѝ бе изтерзана жестоко, тялото ѝ потръпна при тази мисъл.

Предположи, че се загорява. Огънят гореше със слаб пламък. Джаред трябва да бе прибавил дърва през нощта. Вгледа се за миг в сенките, танцуващи по лицето му. Очите ѝ проследиха линията на челото и носа, на чувствените устни...

Тя протегна ръка и докосна леко брадата му. Спомни си целувката му предишната нощ. Нещо в него дълбоко я вълнуваше и очароваше. Имаше много брадясали лица в Бъркли и това със сигурност не беше нещо ново за нея, и въпреки това Джаред ѝ въздействаше по различен, див и първичен начин.

Имаше учудващо широк гръден кош. Завивките бяха се смъкнали и тя се осмели нежно да прокара ръка по гърдите му. Страхуваше се да не го събуди, но жадуваше да усети кожата му под дланта си.

Продължи да гали леко гърдите му, изпитвайки удоволствие от допира и осъзнавайки ефекта, който близостта му оказваше върху нея. Кога е била толкова впечатлена от мъжко тяло? Никога. Беше толкова различно от всяка друга интимност, която бе преживяла.

Смелост ѝ даваше това, че той спеше. Не бе имала подобно предимство друг път. Трептеше от възбуда и чувствените импулси атакуваха плътта ѝ непрестанно. Никога не беше изпитвала толкова силно желание и сама се удиви, че именно Джаред бе негов обект.

Неспособна да устои, тя се наведе и целуна голото му рамо, като отново прокара пръсти по гърдите му. Промуши крак между неговите, наслаждавайки се на топлината му. Джаред пламтеше като огън — толкова горещ и съблазнителен. Искаше ѝ се да легне върху него, да се притисне към тялото му...

Учуди се на спонтанността си. Необходими ѝ бяха неимоверни усилия да устои на подтика да протегне ръка и да го докосне интимно. Знаеше, че смелостта ѝ се дължеше на това, че той спи. Трябваше да

внимава да не го събуди. И все пак желанието ѝ да се притисне към него беше толкова силно, закопня той да го узнае на мига.

Целуна ръката му и той потрепери и изстена в съня си. Куражът ѝ се стопи. Той се премести леко, сложи крака си върху нейния и отново замря.

Фантазиите ѝ бяха толкова прекрасни, че в съзнанието ѝ непрекъснато изплуваше желанието да го събуди. Продължи да се взира в лицето му, ала той не отваряше очи. Тя въздъхна и се отпусна назад, забила поглед в тавана, като се опитваше да успокои треперещото си от възбуда тяло. Виктория не беше сигурна дали наистина иска да остане гола в едно легло с него. По-добре да се измъкне и да отиде да потърси нещо за обличане, за да не е така беззащитна, когато той се събуди.

Внимателно се отдръпна от него, като очите ѝ продължаваха да следят лицето му. Повдигна завивката и тъкмо да се измъкне, когато той отвори очи. Премигна няколко пъти и обърна глава към нея.

— Будна ли си?

Тя сграбчи завивката и покри пърдите си.

— Да.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. А ти?

Джаред се усмихна.

— Много по-добре от миналата нощ.

— Бяхме полумъртви, нали?

Той се протегна и леко погали страната ѝ.

— Да, бих казал...

— Аз съм виновна. Мразиш ли ме? Толкова неща ти причиних.

— Не, не те мразя...

В гласа му прозвуча неизмерима нежност. Потърси очите му и усети, че чак сега той осъзнава къде се намират. Джаред срещна погледа ѝ, преди да докосне голото ѝ рамо.

— Толкова си красива, Виктория! Обичам да те гледам.

Тя преглътна, а сърцето ѝ ускори ритъма си.

— И аз обичам да те гледам...

Не знаеше защо го каза. Може би не биваше да крие повече истината колко го желае. Той я погледна с очакване.

— Не се ли страхуваш вече от мен?

— Да, страхувам се.

— Тогава защо каза, че обичаш да ме гледаш?

— Ами, защото е истина...

Джаред погали страната и с върховете на пръстите си, после ги плъзна надолу по шията, по рамото... Продължаваше да наблюдава реакцията ѝ.

Погали косата ѝ, изненадан от смирението ѝ. То означаваше съгласие. Очите издаваха скритото послание на сърцето ѝ.

Той очерта с върха на пръста си устните ѝ, след това го плъзна по челото и нежния ѝ профил. Виктория затвори очи и дишането ѝ се ускори.

— Харесва ли ти, когато те докосвам? — попита с плътен глас.

— Да — прошепна тя.

Той продължи да я милва бавно, с любов... Палецът му очерта скулите и брадичката ѝ. Беше като скулптор, който се наслаждава на съвършената си творба.

— Искам да погледам тялото ти — прошепна и, без да чака отговор, отметна завивката от гърдите ѝ.

Повдигна се на лакът и тя срещна очите му, потъмнели от желание. След това погали гърдите ѝ. Тя изстена тихо, притворила клепачи. Усети устните му да докосват зърното ѝ, което се втвърди от възбуда, погалело от езика му. После доближи лице до нейното, като търсеше устните ѝ.

— О, Джаред! — простена тя, щом мъжът плъзна ръка под врата ѝ и впи устни в нейните.

Сърцето на Виктория биеше до пръсване. Тя простена, обхвана главата му и притисна устните му още по-силно към своите.

След малко той се изправи, като я повдигна със себе си, без да прекъсва целувката им. Държеше я в прегръдките си, докато я настаняваше в скута си. Виктория се почувства толкова малка, и толкова покорена от силата му.

Джаред плъзна ръка по гърба ѝ, сграбчи бедрата ѝ и впи пръсти в плътта.

После легна назад и я положи върху себе си, като я притисна към гърдите си. Обхвана главата ѝ и отново впи устни в нейните. Проникна в нея с един-единствен тласък.

Завладяна от страст, Виктория безпаметно впи нокти в раменете му. Тялото ѝ се изви в синхрон с неговото, краката ѝ се сключиха на кръста му, тръпки на удоволствие я разтърсваха при всеки тласък.

Почти едновременно достигнаха върха на екстаза. Виктория извика и след миг чу неговия стон. Джаред разхлаби прегръдката си и се отпусна до нея. Целуна я по шията и дъхът му опари влажната ѝ кожа.

— Господи! О, Господи, Виктория! — изстена той.

Дълго време лежаха неподвижно, като се опитваха да успокоят дишането си. Когато най-накрая сърцето ѝ възстанови нормалния си ритъм, Виктория прокара пръсти през обърканата му коса и го целуна по рамото. Той все още беше вътре в нея и чувството за единение ѝ харесваше. Никога не се бе любила тъй диво и страстно.

Може би заради Джаред — заради това, че беше чакал толкова дълго. Едва сега тя си представи какво му е струвало. Петнайсет години скитания, лишения, подготвяйки се за този неповторим миг на върховно освобождение.

Тя го погали по гърба и го притисна към себе си.

— Как беше? — прошепна тя.

— Не мога да намеря думи... — благоговейно промълви той. Отдръпна се от нея и легна по гръб. Отпусна се и задиша дълбоко.

Погледна го. Изглеждаше изчерпан, изтощен. Той потърси ръката ѝ и пръстите им се преплетоха. Жестът му я трогна. Беше прекалено рано да мисли за случилото се. Виктория остана да лежи до него, като го чакаше да се завърне от висините на преживяното.

Джаред притегли ръката ѝ до устните си и целуна пръстите ѝ един по един.

— Не те нараних, нали?

— Не, беше чудесно. Никога не съм се любила така.

— О, нима има друг начин?

Тя не можа да се въздържи и се засмя. Забележката му я очарова с невинността си.

— Какво толкова смешно има? — попита той малко учудено.

— Извинявай, исках да кажа, че никога преди не е било толкова хубаво.

— Рандъл не умееше ли да се люби? — В гласа му долови превъзходство.

— Не като теб.

Той сведе глава към нея. На устните му играеше усмивка.

— Предполагам, няма да те изненадам, ако ти кажа, че ти си най-добрата, която съм имал от дълго време.

Тя се засмя.

— Не, няма да ме изненадаш. — Притисна се към него и сложи глава на рамото му, докато пръстите ѝ продължаваха игриво да милват гърдите му. — Надявам се, не направихме някоя ужасна грешка, нали?

— Защо? Да не мислиш, че може да си забременяла?

— Не, нямах предвид това.

— Какво имаше предвид тогава?

— Имам предвид... Е... не разбираш ли, Джаред? Заради това се опитах да избягам. Страхувах се, че може да се случи.

— Мисля, че точно това трябваше да те накара да останеш, а не да бягаш.

Той не разбираше. Виктория нямаше желание да му обяснява. Все още се наслаждаваше на интимността, на удоволствието от мига. Беше ѝ толкова хубаво!

Тя плъзна ръка по плоския му корем. Мускулите бяха стегнати и твърди. Първите лъчи на слънцето вече проникваха през прозореца и тя можа да забележи как възбудата се надига в слабините му. Отмести ръка и целуна гърдите му.

— Някога Трейси бе решила, че е бременна — каза той, като гледаше замислено в тавана.

— Това разстрои ли те?

— Не, но тя се разстрои. Предполагам, и аз съм бил малко разтревожен, защото трябваше да се оженим.

— А не искаше ли да се ожениш за нея?

— Идеята не допадаше на родителите ѝ.

— А на теб?

— Исках да завърша колеж преди това. Още спорехме как да постъпим, когато тя разбра, че въобще не е била бременна.

— Трябва да си бил доволен.

— Във всеки случаи нещата вече се бяха объркали. Родителите ѝ наистина бяха разстроени от връзката ни.

— Знаеш ли какво е станало с нея?

— Няколко години след като си отидох, помолих Маки да я открие. Каза ми, че живее в Такома. По-късно чух, че се е омъжила и има две деца. Повече никога не попитах за нея.

— Бедният Джаред!

— Няма значение. Когато обърнах гръб на света, Трейси остана там. Знаех, че никога вече няма да бъдем заедно.

— Все още не мога да разбера защо си останал толкова дълго в планината. Не изпитваше ли необходимост да се върнеш?

— Не, аз просто не исках.

— Защо?

— Виктория, не желая да говорим повече за това. Моля те, не ме питай нищо.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, ако съм била неделикатна. Мислех за теб, Джаред, исках да ти помогна.

— Наистина ли?

— Затова дойдох.

— Не знаеше обаче, че отношенията ни ще стигнат дотук.

— Не, вярно е, не предполагах, че ще се любим.

Той погали лицето ѝ.

— Радваш ли се, че си тук?

— Нещо повече, щастлива съм в този миг.

— Избягваш отговора.

Тя го погледна в очите и безпокойството ѝ нарасна.

— Защо усложняваш нещата?

— С други думи, отговорът ти е „не“.

— С други думи, не съм имала време да мисля за това. Чувствата ми са объркани...

— Моите не са! Необходимо е време. В началото и на мен ми беше трудно да се приспособя.

Виктория го погледна. В мислите си той вече я бе приел и си представяше живота единствено заедно с нея. Точно от това искаше да го предпази. Още от самото начало инстинктивно бе усетила, че щом веднъж станат близки, много трудно ще се разделят. Сега се налагаше да се бори не само със себе си, а и с него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джаред я наблюдаваше как дояжда омлета си. Виктория бе облечена с една от неговите стари фланелки, която бе толкова износена и цялата на дупки, че отдавна бе я захвърлил. Само това успя да й намери. Всичко друго беше мокро.

— Много са вкусни. Яйцата на прах, имам предвид — каза тя и избърса устни.

— Маки ми даде тази кутия пролетта. И аз ги харесвам и му поръчах да ми купи още, дано да не е забравил.

Тя го погледна замислено и Джаред отвърна на погледа ѝ. Откакто се бяха любили, и двамата се преобразиха. Вече не се чувстваше напрегнат. Беше толкова щастлив. И Виктория би била щастлива, ако нещо дълбоко в нея не я тревожеше. Джаред го усещаше, но не знаеше какво точно е то.

Докато приготвяха закуска, я бе прегърнал и бе я попитал как се чувства. Бе го уверила, че всичко е наред. Той не продължи да я разпитва, тъй като реши, че ѝ трябва време, за да свикне с новата ситуация.

— Какво ще правиш, ако твоят приятел, Маки, се премести или се разболе, или, не дай си Боже, умре?

— Предполагам, че ще престана да ям яйца на прах и да чета книги от библиотека — рече Джаред. — Просто ще се лиша от този разкош.

Тя поклати тъжно глава.

— Джаред, не знам как издържаш да живееш по този начин.

— Твоят проблем, Виктория, е, че мислиш прекалено много за бъдещето и пропускаш настоящето.

— И ти се тревожиш за бъдещето. Виж само какви планове правиш, за да оцелееш.

— Има малка разлика. Просто разчитам на точните си реакции. Посрещам деня такъв, какъвто дойде, радвам се на това, което ми предлага. А днес е най-хубавият ми ден!

Това я накара да се усмихне и тя докосва ръката му. Джаред задържа нейната, но в очите ѝ забеляза познатата тъга и това го разтревожи.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

Тя кимна и погледна встрани.

— Знаеш ли, наистина изглеждаш страхотно в тази фланелка — пошегува се той, като се опита да я разсее за момент. — Не прикрива много и не се налага да развихрям въображението си.

Тя взе кожата, която висеше на облегалката на стола и я уви около раменете си.

— Тази пещера е прекалено студена, за да се разхождам по-дълго разсъблечена. Трябва да изперем дрехите.

— Добре. Ще опъна няколко въжета.

— Аз ще пера. Бих искала и да се изкъпя. Предполагам нямаш сапун.

— Имам, и то два!

— Ще ми отстъпиш ли единия?

Той разбра играта ѝ и се престори, че се замисля.

— Само ако не откажеш помощта ми.

— Когато се къпя или когато пера?

— Когато се къпеш...

— Така си и мислех! — изненадващо ядосано отвърна тя. — Не бива да си правиш никакви заключения само защото съм спала с теб.

— Нали ми каза, че ти е харесало. И това толкова ме зарадва.

Тя се засмя.

— Знаеш ли какво, Джаред? Ти си живо доказателство, че всички мъже мислят с гениталиите си. Не се преструваш, просто си такъв.

Той се засмя.

— Това не беше комплимент, а критика!

— Ако това, че съм отгатнал какво искаш, го наричаш „да мислиш с гениталиите си“ — рече той, като се опитваше да сдържи смеха си, — тогава, признавам, виновен съм.

— Нима се гордееш с подвизите си!

Той се ухили и си размениха развеселени погледи. Харесваше начина, по който Виктория му говореше. Той нямаше откъде да знае дали така се изразяват жените в днешно време, или просто отношенията между половете бяха много по-различни при

възрастните, отколкото при тийнейджърите. Но бе сигурен, че точно тази жена му допадаше, и то много! Тя бе не само красива и сексапилна, но и умна, грижовна и изглежда го разбираше.

— Е, хайде на работа! Щом ще оставам тук за известно време, трябва да поизчистим малко и да приведем това място в приличен вид.

Започнаха да работят и не след дълго пещерата заприлича на китайска пералня. Джаред опъна въжета, а Виктория изпра всичките му дрехи, включително и тези, с които бе облечен. Затова той трябваше да стои, увит в старо одеяло.

Наложи се обаче Джаред да прибере еленското месо, което бе опушил. След като свърши това, Виктория му каза, че вече може да седне в люлеещият се стол, защото му беше много трудно да прави, каквото и да било, и в същото време да придържа импровизираната си наметка.

Тя работеше усърдно, а Джаред се наслаждаваше на гледката. Виктория беше облечена само със старата му фланелка, която изобщо не скриваше дългите ѝ стройни крака и, което беше особено възбуждащо, под излинялото трико зърната на гърдите ѝ съвсем ясно се очертаваха. А когато си помисли за начина, по който бе реагирала, когато той ги докосна, споменът го възбуди мигновено.

Не се осмели да ѝ направи какъвто и да било комплимент, защото веднъж вече беше показала раздразнението си. Само си седеше тихо и я наблюдаваше, докато в един миг не издържа и я дръпна в скута си. Прокара ръка под фланелката, а с другата погали бедрото ѝ.

Виктория побърза да отблъсне ръцете му, но той завря нос във врата ѝ и прошепна:

— Домакините имат нужда от малко почивка.

— Не ми пречи!

Но когато се опита да стане, той я задържа и я зацелува нетърпеливо, докато не му отвърна със същото. Накрая я пусна и тя продължи с прането, след което отиде в дъното на пещерата за една хубава баня. Джаред я наблюдаваше от стола си. Гледката на голото ѝ тяло бе особено възбуждаща. От погледа му не убягваше нито едно нейно движение, но тя изобщо не вдигна очи към него.

Обичаше да ѝ се любува. Имаше чудесно тяло, с прекрасно оформени гърди. Харесваше начина, по който свеждаше глава и се извиваше — всеки неин неволен жест беше неподражаемо естествен и

женствен. Виктория изплакна косата си, след което се избърса с единствената кърпа. Когато привърши, тя се уви в една еленова кожа и седна до огъня, като разтърси коси, за да изсъхнат.

Джаред седеше и я гледаше като хипнотизиран. Все още не можеше да осъзнае факта, че тази прекрасна жена се бе появила в неговия живот. Докато Виктория разтърсваше косата си с плавни движения, той внезапно си помисли, че и тя го прави като всички други момичета, когато подозират колко ги харесват. Това откритие го развесели.

От време на време улавяше скритите ѝ погледи. Ала с нищо не показваше, че иска пак да се любят. А той я желаше отново... силно. Не беше възможно Виктория да не се досеща за какво си мисли той. Това предположение още повече засили желанието му.

— Колко време ще продължи тази виелица? Ще спре ли въобще до пролетта? — попита тя.

През деня на няколко пъти се бе изправяла до прозореца и се бе взирала в непрестанно сипещия се от небето сняг.

— Преди да свърши зимата, ще има още много виелици.

— Излизаш ли в такова време?

— Не. Но използвам всеки хубав ден, за да се раздвижа и да глътна малко въздух. През месеците, когато съм принуден да стоя тук, се чувствам като в клетка.

Тя придърпа кожата до брадичката си и се загледа в огъня.

— Какво те тревожи, Виктория?

— Ами нали сам спомена, че мисля прекалено много за бъдещето — отвърна тя. — Опитвам се да го изхвърля от мислите си. — Тя се усмихна леко. — Мъча се да усетя настоящето.

Тя го погледна мило — беше толкова пленителна с пухкавата си коса и измито лице, че Джаред побърза да се присъедини към нея на сламеника пред огъня. Когато я целуна по слепоочието, тя се облегна на него. Джаред обгърна раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Защо не тръгнахме веднага, преди да започне виелицата? Заедно, двамата. Сигурна съм, че щяхме да успеем да стигнем до града.

— Не, ти беше прекалено слаба.

— Но нали щяхме да се спускаме през цялото време.

— Нямахме да тръгна! Вече ти казах.

Виктория въздъхна дълбоко и се опита да забрави темата. Но тя продължаваше да я тревожи — не искаше да остава в пещерата през цялата зима.

И Джаред предполагаше, че ако разполагаха с няколко дни хубаво време, можеха да успеят. Но щеше да бъде по-добре да отидат до хижата на Маки Бийн, а и бе далеч по-безопасно за него. Ако изникнеше нещо спешно, така щяха да направят. Ала всъщност той не искаше Виктория да си отива. Може би беше егоистично от негова страна, но докато не го бе намразила, докато се наслаждават един на друг, той щеше да направи всичко, за да я задържи. Колко малко бе необходимо да започне да го харесва, дори да се влюби в него.

— Какво ти липсва най-много?

— От цивилизацията ли?

— Да.

— Освен най-обикновените неща като течаща вода, водопровод и електричество, предполагам свободата ми. Тук се чувствам като пленничка.

— Но ти не си моя пленничка!

— Ти просто си свикнал с всичко това, Джаред, и не разбираш.

— На човек не му трябва кой знае какво, за да бъде щастлив.

Тя се обърна и го погледна, дългите ѝ мигли още бяха мокри.

— Може би си прав. Точно сега бих се задоволила с нещо толкова просто като гребен.

— Някои атрибути на цивилизацията не са чак такъв проблем рече той и скочи. — Връщам се след секунда.

Отиде в спалнята, където държеше личните си вещи, намери един гребен в тъмнината и ѝ го донесе. Виктория се усмихна, когато ѝ го подаде.

— Може би си прав... Не е трудно да направиш някого щастлив — рече тя и протегна ръка за гребена.

— Имаш ли нещо против да го направя вместо теб?

— Нека първо да разреши по-заплетените кичури. — И Виктория внимателно разреса косата си, преди да му подаде гребена.

Джаред седна зад нея и започна да я сресва. Изглеждаше му толкова крехка, увита в еленовата кожа, с изящната си шия и нежните рамене. Той се наведе над нея и жадно вдъхна свежия ѝ аромат.

Виктория остави кожата да се смъкне от гърба ѝ, за да може Джаред да прокара гребена през краищата на дългата ѝ коса. Голите ѝ бели рамене го предизвикаха да ги целуне. Тя опря глава до неговата, когато устните му докоснаха врата ѝ.

— Ухаеш толкова хубаво! — прошепна той в ухото ѝ. — И аз отивам да се измия. Няма да избягаш, нали?

Тя се засмя.

— Едва ли ще стигна далеч в този сняг.

Джаред отиде при големия варел с вода. Напълни едно корито и извика:

— Напомни ми да напълня варела със сняг, за да се разтопи, преди да си легнем. Иначе ще останем без вода.

— Откъде взимаш вода през пролетта?

— Има един извор на около четиристотин метра оттук. Обикновено се къпя в потока.

След като привърши с банята, той се върна до огъня и се изтегна на мечата кожа до Виктория. Ръката ѝ се подаваше изпод завивката и той започна да си играе с пръстите ѝ.

— След колко време мислиш, че ще изсъхнат дрехите? — попита тя.

— От топлината на огъня ще са напълно сухи до сутринта.

— Добре.

— Защо, не ти ли харесва да седиш гола?

Тя се повдигна и го погледна неодобрително.

— Само си представи колко неприятно би било, ако не се харесвахме — продължаваше Джаред.

Тя го удари леко по корема.

— Развратник такъв!

Той се засмя, харесваше му игливостта ѝ.

— Разбирам, че от години не си бил с жена — рече тя. — Но не е оправдано цялото ти същество да се стреми само към сексуални завоевания.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че съм похотлив? — пожела да уточни той.

Тя отново се опита да го удари, но преди да успее, Джаред сграбчи ръката ѝ и я дръпна при себе си. Тя обърна глава към него. В погледа ѝ се четеше несигурност и очакване. Мъжът се повдигна на

лакът, искаше да бъде нежен с нея. Докосна лицето ѝ, като я гледаше в очите.

— Според моите изчисления, прекарал съм тук сам повече от пет хиляди дни — рече той. — Мислиш ли, че ще ми навреди, ако се любя два пъти в един и същи ден?

Виктория се засмя.

— О, няма нищо ненормално в това, Джаред Уайлд! Единственото, което те отличава от другите мъже по света, е брадата и косата ти.

— Опитваш се да ми кажеш, че трябва да отида на бръснар, така ли?

— Всъщност започнах да свиквам с пещерния ти вид — подразни го тя. — Освен това може да си ужасно грозен без дългата си коса и брада. Въпросът е не как изглеждаш, а как се чувстваш, пещерняко!

Устните му леко се притиснаха към нейните.

Виктория мълчаливо се вгледа в очите му, сякаш не беше сигурна дали да отговори на целувката му. Изглежда чакаше какво ще се случи след това.

Джаред отново бе подложен на изпитание. Беше възбуден от толкова дълго време, че първото му желание бе да отхвърли завивката настрана и да я обладае. Искаше отново да проникне в нея, да усети как тя се движи под него и го предизвиква да ускорява ритъма, все по-силно и по-бързо. Копнееше да гледа лицето ѝ, когато се отдава на удоволствието да се любят.

Той протегна ръка и отметна кожата. Очите ѝ заблестяха, докато следеше как мъжът бавно започна да гали гърдите, след това докосна зърната ѝ и те предизвикателно се изправиха. Тя простена, блесналите ѝ от страст очи приковаха неговите, докато той продължаваше любовната игра. Пожелал да опознае тялото ѝ докрай, той плъзна ръка към хълмчето в долната част на корема ѝ. Когато пръстите му погалиха разтопената сърцевина между бедрата ѝ, жената простена силно в молба.

Джаред преглътна с усилие. Сърцето му биеше лудо и цялото му същество копнееше да навлезе в нея и да се освободи от напрежението. Но в същото време искаше да ѝ достави удоволствие. Искаше го,

колкото и собственото си задоволяване. Нека Виктория да го желае, колкото и той нея.

Започна да я гали и тя притвори очи. Дългите ѝ мигли се открояваха върху бледата кожа и тя изглеждаше неземно красива. Отблясъците на огъня подчертаваха скулите ѝ, пълните ѝ устни и той можеше да види всеки удар на сърцето ѝ по изпъкналата вена на гърлото ѝ.

Целуна я с копнеж и Виктория му отвърна. Тялото ѝ се извиваше под ласките му...

Джаред позволи на пръстите си да потънат няколко пъти в горещия басейн, преди да продължи да я възбужда.

Виктория хвана ръката му, за да увеличи натиска. Най-накрая, неспособен да издържа повече, той я притисна под тялото си. Погледна я да провери дали е готова и тя обви крака около кръста му. Тогава навлезе в нея с един-единствен тласък.

Този път движенията му бяха по-бавни, отмерени и предпазливи. Виктория се напрегна да получи още повече от него, но той винаги се отдръпваше, само толкова, колкото да я държи на ръба на желанието, само колкото да ѝ откаже пълното удовлетворение, за което тя копнееше.

Виктория се извиваше към него, стенойки от удоволствие, молейки за още, но той все се отдръпваше. Щеше да я изведе до екстаза, дори това да го убиеше. Внезапно Виктория заби нокти в гърба му и извика името му. Звукът отекна в пещерата и той потрепери в очакване. Никога не беше изпитвал такова върховно удоволствие и такова неистово желание.

— О, Господи! — извика тя, останала без дъх. — О, Господи! Не спирай! Моля те, не спирай!

Това можеше да бъде и неговият вик, защото нейното удоволствие бе и негово, нейното желание и негово. Сърцето на Джаред препускаше лудо, слабините му бяха готови да експлодират и той не можеше повече да се контролира. Пръстите ѝ се впираха в гърба му, като го подтикваха да даде всичко, на което е способен. Ритъмът му се усили неимоверно и от гърлото му излизаше стон при всеки тласък.

Стиснала зъби, Виктория бе на ръба между агонията и екстаза. Границата беше незабележима. Те се притискаха диво един към друг.

Стенанията ѝ преминаха в молба, молбата в ликуващ вик и мъжът експлодира в нея.

Останал без дъх, Джаред се отпусна върху тялото ѝ. Беше толкова изтощен, че не можеше да помръдне. В продължение на минути той остана да лежи върху нея неподвижно, като опитваше да се съвземе и да си поеме дъх. Не бе имал и представа, че сексът може да бъде толкова всепоглъщащ, че една жена може да се отдаде на мъж толкова пълно и така да доминира над чувствата му със своето покорство и смиреност.

Виктория също лежеше отпуснала ръце и крака и само гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бързо. Той успя да повдигне глава, за да може да я вижда.

Лицето ѝ беше като на ангел. Затворила очи, тя изглеждаше спокойна и блажена, сякаш се бе пренесла в някакъв далечен свят. Над горната ѝ устна проблясваха капчици влага. Вратът и раменете ѝ все още бяха зачервени. А от време на време от устните ѝ се откъсваше стон.

Въпреки че със сетни сили държеше главата си изправена, той не можеше да откъсне очи от нея. Чувството, което изпита — топлотата, близостта, единението им — беше толкова силно, че сърцето му се сви. Виктория! Беше притежавал тази жена и тя го бе притежавала изцяло. Това беше най-прекрасното нещо, което му се беше случвало някога. Очите му заблестяха и една сълза се търколи по бузата му.

В този миг тя отвори очи. Изглеждаше като някой, който току-що се е върнал към живота. На устните ѝ разцъфна усмивка. Още една сълза се изтърколи и се скри в брадата му. Тя се протегна и избърса бузата му с хладните си пръсти. Усмихна се отново, сякаш му казваше, че го разбира. Долови необяснима сила в спокойствието ѝ и изпита такова благоговение, че се чувства нищожен пред нея.

Джаред сведе глава и притисна лице до нейното. Тази близост му поддейства утешително. Отново изпита необяснимото чувство отпреди малко. Не можеше да го опише с думи. Не знаеше дали тя чувства същото, защото младата жена остана да лежи мълчаливо.

Джаред затвори очи и се сгуши до нея. Харесваше му, че все още са заедно, че намираха спокойствие и удоволствие едни с друг. Тя го прегърна и Джаред мислено пожела да останат така завинаги, макар да знаеше, че е невъзможно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекараха остатъка от деня пред огъня. От време на време разговаряха, но най-вече просто лежаха в прегръдките си или се държаха за ръце и мълчаха.

Виктория изпитваш странно спокойствие и удовлетворение. Нищо друго нямаше значение, освен че е тук, с него. Въпреки изтощението, тя продължаваше да усеща импулсите на онова дълбоко чувство на щастие, че живее и диша до своя любим.

Джаред стана само колкото да донесе купа с храна от килера. Хранеха се един друг с нежна загриженост и на Виктория ѝ се струваше, че цялата вселена се побира в тази пещера и цялата човешка раса е олицетворена в образа на този мъж.

Любовта им бе толкова истинска, толкова съкровена, че тя усещаше тялото и душата си преродени. Всичко, което преди беше важно за нея, сега бе изгубило значението си.

Джаред почти не говореше, но често я докосваше, изразявайки по този начин любовта си. Небрежно си играеше с косата ѝ или с пръстите ѝ. Нежно я целуваше или я милваше. Веднъж дори притисна ухо до гърдите ѝ и остана така в продължение на минути. Най-накрая тя не издържа и го попита какво прави.

— Слушам сърцето ти.

— И какво ти казва то?

— Всичко... Ние си принадлежим...

Тя споделяше това му чувство. В този миг Джаред Уайлд наистина беше всичко за нея.

Не забелязаха кога се стъмни. Дали смяната на деня с нощ означаваше, че трябва да спят, или това се отнасяше само за простосмъртните. Тя се вгледа в лицето му. Изпиталите върховно щастие не се ли докосваха до вечността? За няколко часа или цяло хилядолетие, той беше нейният свят. Едва ли някой бе в състояние да измери щастието...

— Ако можеше да избереш най-прекрасното място на земята в този миг, къде би предпочела да бъдеш? — рече той, свел очи.

— Тук.

— Наистина ли?

— Да, наистина! — Тя прокара пръсти през обърканата му коса.

— Днес ти ме накара да го разбера.

Той вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна. — А ти кое място би избрал?

— Друго място ли...

Тя се засмя и се наведе да целуне челото му.

— Бих бил навсякъде, стига да съм с теб — добави той.

— Роден дипломат!

— Просто съм прагматик по природа.

— Коего ме накара да си спомня, че май трябваше да разтопиш сняг — нямаме вода!

— Мразя да обличам мокри дрехи и да излизам навън — изръмжа лениво той.

— Може да почака до сутринта, нали?

— Не, трябва да го направя сега. Необходимо е време снегът да се разтопи.

— Ще ти помогна.

— Не, остани да топлиш леглото.

Джаред откачи риза и панталони от въжето, нахлузи ги, след това взе едно ведро и започна да носи сняг в големия варел в дъното на пещерата. Направи около дванайсетина разходки и когато накрая затвори вратата и се върна в леглото, беше се вкочанил от студ.

— Не ме докосвай, Джаред Уайлд! — изпищя тя, когато той се опита да се сгуши в нея.

— Следващия път ти ще го направиш — заплаши я той.

— Предложих да ти помогна.

— Виктория, не знаеш ли, че жените са създадени от Господа да стоплят мъжете в леглото и да им осигуряват удобства?

— Грещиш! Приятелят на Робинзон Крузо, Петкан, е бил мъж и, макар и дивак, е...

— Кой донесе водата току-що? Ти или аз?

— Да... — повлече тя. — Като си помисля, от теб май би излязъл един много добър Петкан.

Той я прегърна мечешки и тя отново запищя, защото беше много студен. Не след дълго Джаред се стопли и те останаха да лежат прегърнати. Той бе склонял глава върху гърдите ѝ, а тя си играеше с косата му.

— Зимата едва сега започва, нали? — попита Виктория.

— Да, в началото на зимата сме.

— В началото на декември по-точно — рече тя тъжно и продължи да милва главата му. — От колко дни съм тук?

— От седем.

— Наближава Коледа.

Той не каза нищо.

— Пропускаш ли си някога Коледа? Мислил ли си за другите, които празнуват?

Джаред стана сериозен.

— През първите години. Втората или третата зима Маки ми даде транзистор и батерии. Слушах коледна музика през целия декември. Това ме накара да се почувствам още по-тъжен и самотен. В пристъп на отчаяние го хвърлих от скалата...

Разказът му я накара да се върне към настоящето. След като бе преживяла такова дълбоко удовлетворение, Виктория не искаше да мисли за бъдещето. Джаред може би усети безпокойството ѝ, защото побърза да я целуне нежно.

— Не мисли за това. Започнах да свиквам с теб, Виктория — целуна я той отново.

— Знаеш ли, и на мен ми харесва...

Отново се любиха, но по-нежно отпреди. Въодушевлението ѝ обаче, не бе по-малко. Ласките на Джаред я възпламеняваха и тя жадуваше да бъде постоянно с него.

Изпитваше неутолимо желание да бъде обичана. Не можеше да му се насити, нито пък той се уморяваше да бъде мил с нея. Бяха се прирастили един към друг дотолкова, че ако единият заспеше, другият с интимна ласка го събуждаше и отново започваха любовната игра.

Виктория забрави колко пъти се любиха тази нощ, но всеки път беше различен и вълнуващ. От време на време устните им се сливаха в безпаметно дълга целувка. Веднъж я издебна неочаквано и докато

навлизаше в нея, сенките им танцуваха по стените на пещерата и тя виждаше как потреперва и изнемощява от силата на оргазма си.

На сутринта тя се събуди от миризмата на яйца и кафе. Седна и видя, че Джаред вече бе свалил изпраните дрехи. Бе се облякъл и правеше закуската.

— Защо не ме събуди?

— Ти спеше толкова сладко, че сърце не ми даде.

Тя разтри очи. Наистина ли се бяха любили толкова пъти? Без съмнение, беше преживяла ден, изпълнен с най-невероятните сексуални усещания, откакто се помнеше. Джаред беше страхотен мъж.

— Сложих някои дрехи до огъня, за да можеш да ги облечеш — рече той. — Може да са малко влажни, но съвсем скоро ще изсъхнат от топлината на тялото ти.

— Искam първо да се изкъпя.

— По-добре преди това си изяж закуската. Но ако ще се къпеш, снегът още не се е стопил и водата е ледена.

— Не може ли да стоплим малко?

— Газта е на привършване, но ще опитаме на огъня. След закуска обаче.

Тя обу мокасините си и отиде до прозореца. Бурята, вилняла два дни, бе утихнала, ала вятърът продължаваше да фучи и да прониква през пролуките.

— Спряло е да вали — рече тя и потрепери.

— Не за дълго. Мисля, че се задава нова снежна буря.

Виктория зарея поглед отвъд заснежената долина. Попаднали в това девствено кътче, двамата оставаха изолирани от целия свят. Но въпреки че все още изпитваше някои опасения, вече не приемаше уединението им толкова трагично.

Беше й дал много, дарявайки я с любовта си, и за съвсем кратко време двамата се бяха сближили неимоверно.

Виктория го погледна с нескрито възхищение. Спомените от изминалата нощ я възбудиха и тя отново усети топла вълна да се надига у нея. Тялото й потръпна при тайната й мисъл.

Загледа се в снежния пейзаж и се опита да обмисли положението, в което се намираше. Представата за цяла една зима с

нощи като предишната, беше прекалено хубава, за да е вярна. Бъдещето криеше толкова неизвестности.

Беше ли убила Стив Парнъл? Или той е оживял и вече е разказал на всички историята за появата на Джаред? Мистериозното ѝ изчезване без съмнение щеше да потвърди думите му. Сигурна беше, че ако наистина се е добрал до града, е представил себе си в най-добра светлина за сметка на Джаред. Можеше да се очаква скоро неговата версия да се разпространи и извън Едгър. Нищо чудно дори националните медии да я подемаат и рано напролет из планините да плъзнат репортери и снимачни екипи.

Всъщност кой се интересуваеше, че тя е изчезнала? Рандъл Макфърсън беше вън от живота ѝ и просто нямаше кой да се тревожи за нея. Професор Уолтър щеше да бъде загрижен, защото и той имаше дял в предисторията на това приключение, макар в никакъв случай да не може да бъде обвиняван за случилото се. По програма през пролетта Виктория трябваше да чете два курса лекции, но катедрата по антропология лесно щеше да ѝ намери заместник. А тъй като не бе предплатила наема си, хазайката щеше да изнесе нещата ѝ и да ги складира някъде.

Всички тези грижи ѝ изглеждаха толкова абстрактни и отдалечени във времето и пространството, че ѝ бе трудно да разсъждава разумно. Дали преживяното е Джаред временно я бе пренесло в страната на фантазиите, или щеше да сложи траен отпечатък върху целия ѝ по-нататъшен живот? През април трябваше да поднови договора за наема на ранчото. Нима трябваше да мисли за това, след като не знаеше какво ще се случи до Коледа?

— Ще закусваш ли — попита Джаред, — или предпочиташ да прекараш цялата сутрин в мечти?

Той пристъпи зад нея и я прегърна.

— Може пък да си припомням изминалата нощ...

— Припомняше ли си я наистина?

— Да, и някои други неща...

Той я целуна по шията.

— Щях да се чувствам ужасно, ако вече си забравила...

— Може да казват каквото искат за теб, Джаред, но със сигурност човек не може да те забрави лесно.

Той се усмихна.

— Все пак, бих бил нещастен, ако остана само със спомените за любовта. След закуска имам малко работа.

— Каква?

— Е, като за начало, трябва да щавя кожата на елена. Оставих я навита в склада.

— Как се прави това?

— Трудно. И не е особено приятна работа.

Джаред се оказа прав за щавенето. Виктория го наблюдаваше, докато остъргваше от кожата останалото месо и козина. Миризмата стана непоносима, когато се зае да я опуши на огъня, за да унищожи гнилостните бактерии.

Докато той привършваше работата си, Виктория стопли няколко ведра вода и я изля в големия варел, смеси я със студена и си направи една хубава баня. Джаред я наблюдаваше.

— Ще стопля вода и за теб — рече тя, — но няма да ме докосваш с тези ръце, докато не се изкъпеш.

Тя облече риза и панталони, среса косата си и му стопли вода, точно когато той приключи и простря кожата да съхне до огъня. Докато се къпеше, тя навлече палтото и шапката му и излезе навън да загребе още малко сняг. Беше повече от благодарна да глътне малко чист въздух.

Вятърът се бе усилил. Джаред вероятно бе прав, че се задава нова буря. Това означаваше, че незнайно колко време ще останат заложници на зимата. Виктория отправи тревожен поглед към небето и побърза да се прибере вътре.

Джаред се бършеше, когато тя изпразни последното ведро сняг.

— Как е времето?

— Отвратително.

— Ами тогава не ни остава нищо друго, освен да забравим за останалия свят, и да се отдадем на нашите малки радости — подхвърли той е усмивка.

Тя остави ведрото и го погледна. Бе опознала това тяло, знаеше как ухае, какво е на вкус... Той се възбуди само от погледа ѝ, но тревогите я бяха направили нервна и явно не бе в настроение за интимности. Джаред се протегна, хвана ръката ѝ и я притегли към себе си.

— Джаред, не мислиш ли, че е грешка да използваме секса като прикритие? Не можем да избягаме от реалността.

— Нима така възприемаш нещата?

Тя склони глава на гърдите му.

— Не знам какво да мисля.

Той захвърли шапката ѝ настрани и прокара пръсти през косата ѝ.

— Какво те тревожи?

— Може и да преувеличавам опасността, но неизвестността ме измъчва. Нима не си даваш сметка, че не знаем дали Стив Парнъл е жив, дали ни търсят, не знаем какво ни очаква... Не знаем дори как ще прекараме Коледа!

Той замълча, преди да отговори.

— Искаш ли елха? Мога да намеря. Ще направим играчки. Е, ще минем без лампички.

Тя оцени опита му да разсее тревогите ѝ.

— Ами останалите неща?

— Имаш предвид подаръците, коледните песни и самия дядо Коледа ли?

— Не, глупчо, имам предвид другите неща.

— Нека да се заемем първо с Коледа, а за всичко останало ще мислим после.

Джаред не искаше да избързват. И с право, след като не бяха наясно какво става в Едгър и не можеха да се намесят, нито да си отговорят на някои въпроси.

— Как можеш да си толкова спокоен при такова кризисно положение? — с отчаяние възкликна тя.

— Кризисно положение ли казваш?

— А ти как го наричаш? Не сме на летен лагер!

Той обхвана лицето ѝ в длани и я погледна в очите.

— Нека да хапнем по една хубава пържола за вечеря и да се опитаме да не мислим какво ни очаква. Да се насладим на мига и да бъдем щастливи.

— Ти постоянно заобикаляш проблема! Не осъзнаваш ли сериозността на нещата? Щом стане трудно, и бягаш! Направил си го на осемнайсет, но сега си възрастен човек. Няма ли най-сетне да се изправиш лице в лице с живота?

Той сведе очи и Виктория видя, че го е наранила.

— Съжалявам, ако съм ти причинила болка. Не исках да съм толкова неделикатна. Не трябваше да си го изкарвам на теб.

— Да си го изкарваш на мен? Какво? Не разбирам.

Тя взе кърпата от ръцете му и изтри гърдите и раменете му.

— О, не знам защо започнах този разговор. Безсилието ме измъчва. — Тя го целуна по брадичката. — Ще наистинеш, ако стоиш така гол. Облечи се и ще ти помогна да приготвим вечерята.

— Да, мамо — засмя се Джаред.

Тя го шляпна и се отпусна за малко в люлеещия стол. Когато свърши с обличането, мъжът седна с кръстосани крака пред нея и рече:

— Когато те терзаят безрадостни мисли, най-добре е да си намираш някаква работа. Реших да ти направя зимно палто, за да можем да излизаме заедно, когато времето е хубаво. Можеш да ми помагаш. Ще започнем утре сутринта. А когато се почувстваш неспокойна или отегчена, вземи и почети някоя от моите книги. Има да четеш цяла зима.

Виктория се облегна и хвана ръцете му.

— Може да изглеждам смешна в твоите очи, но аз дойдох в щата Вашингтон с намерението да опитомя дивака от Едгър. Исках да те наблюдавам и да открия какво въздействие са оказали върху теб годините самота. Надявах се с повече късмет да те убедя да се върнеш с мен в цивилизацията. Но, знаеш ли, аз съм тази, която се промени. Сега гледам с други очи на твоето отшелничество.

Той я притегли в скута си и я притисна към себе си.

— Не мога точно да преценя как ти се е отразил престоят тук, но се убедих, че човек може да получи много, когато сподели живота си с друг.

Тя отпусна глава на рамото му и въздъхна.

— Ти си толкова добър, умееш да даряваш ласки... Но струва ли си да живеем под вечната заплаха от преследване?

— Така ли се чувстваш наистина?

— Да, сякаш стоя в подножието на планина и само ако извикам, върху мен ще се срути лавина и ще ме затрупа.

— Снеговете през зимата са като потоците през пролетта.

— Писателят Дейвид Торо ли го е казал?

— Не, Боб Симънс, учителят ми по баскетбол.

— Той ли те дари с цялата тази мъдрост, Джаред? — засмя се Виктория.

— Не, с нея се сдобих през всичките тези години на очакване.

— В очакване на какво?

— На теб.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не спря да вали през цялата нощ и през целия следващ ден. Виктория си внуши, че страда от клаустрофобия. Джаред я разсейваше, като я караше да му помага при шиенето на палтото от еленова кожа. Каза ѝ, че досега си е ушил три. Веднъж Маки му дал яркосиня канадка, но било прекалено опасно да я носи, тъй като лесно можел да бъде забелязан. Затова предпочитал саморъчно направените си палта.

Работиха през целия ден, кроиха, шиха и накрая докараха палтото по мярка. Джаред го поръби със заешки пух, като използва и последните кожи, които откри в склада.

На следващата сутрин стана рано, за да довърши ръкавите и яката и когато Виктория се събуди, палтото беше готово. Той ѝ го подаде, като се усмихваше гордо.

Виктория го облече и се завъртя. Въпреки че шевове бяха груби и вместо копчета или цип имаше връзки, на нея ѝ харесваше, защото той ѝ го беше ушил.

Виктория отиде до прозореца да провери какво е времето.

— Слава Богу! Небето е ясно. Ако беше повалял още малко сняг, щеше направо да ни затрупа.

— Какво ще кажеш да се поразходим малко, след като хапнем, разбира се — предложи Джаред. — Тъкмо ще провериш дали ти топли палтото.

Наложи се да прокопаят тунел, за да излязат. Слънчевите лъчи искряха по девствено чистия сняг и щом се отдалечиха от входа на пещерата, двамата започнаха да се придвижват по-лесно напред. Не навсякъде снегът бе толкова дълбок и те продължиха разходката си, като вдишваха ледения въздух и се наслаждаваха на изгледа.

Застанаха на една издадена скала, от която се разкриваше зашеметяваща панорама — долината ниско долу и покритите със сняг планини, които я обграждаха. Дълго време останаха така, съзерцавайки благоговейно красотата на природата.

Виктория бе скрила лице зад рамото му, за да се предпази от острия вятър, а Джаред грижовно бе обгърнал раменете ѝ. Близко до него тя се чувстваше безкрайно щастлива. Той наистина беше необикновен мъж!

Правенето на любов се бе превърнало в начин на живот за тях през последните дни. Дори вчера, когато шиха палтото, докато си почиваха, се любиха сред парчетата кожа. Джаред бе държал главата ѝ и я бе гледал право в очите, докато свършваше, шепнейки в забрава името ѝ.

И тя бе почувствала безмерната му любов. С всеки изминал ден ставаше ясно, колко силни чувства изпитват един към друг.

Връзката им бе източник на радост, но и причина за тревоги. Виктория се страхуваше да не забременее, но дори да внимаваха, риск винаги съществуваше. Животът, който водеха, бе като бомба със закъснител. Тя не можеше да си позволи любовта ѝ към Джаред да замъгли разсъдъка ѝ.

— Е, как е палтото? Добра работа ще ти върши, нали?

— Това е най-хубавото палто, което някога съм имала!

Той се усмихна и Виктория се надигна на пръсти да го целуне.

— Да се разходим ли още малко, Виктория?

— Първо искам да ти задам един въпрос.

Джаред усети безпокойството в гласа ѝ.

— Какво има?

Тя прехапа устни.

— Последните няколко дни бяха най-прекрасните в живота ми. Беше наистина необикновено преживяване да бъда с теб.

— За мен също.

— Знам, че си загрижен за мен, но...

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че ние жестоко се мамим. Това не може да продължава. Не и по този начин!

— Защо?

— Джаред, не мога да остана тук завинаги. Някак не е истинско... Сякаш изживяваме красива фантазия.

Той се умълча.

— Не разбираш ли?

— Тук съм от толкова години — рече той — и съм щастлив.

— Да, но... аз не съм като теб. Моят живот е бил по-различен...

Той не ѝ отговори, дори не я погледна. Изведнъж всичко ѝ се стори безнадеждно. Как да проникне в душата му? Какво очаква той — че ще остане да живее в пещерата като негова любовница?

— Кажи ми какви планове имаш. Как си представяш бъдещето?

Джаред я погледна с тъмносините си очи и тя усети непоколебимостта му. Но стоеше и чакаше. Най-накрая той се осмели:

— Обичам те, Виктория! И искам това да продължи вечно.

Думите му стоплиха сърцето ѝ. И въпреки суровостта и мъжествеността му, в този момент той ѝ се стори невинен и искрен като момче. Почти си го представи как казва същите слова на Трейси, неговата любима от гимназията. И тогава е страдал, както страдеше сега. Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя се протегна и придърпа главата му, за да го целуне. Устните им се докоснаха, но Джаред побърза да се отдръпне.

— Не се разстройвай заради мен — помоли го тя.

— Какво искаш? Какво възнамеряваш да правиш?

— Искам да останем заедно, но не тук.

Той поклати глава.

— Не!

— Знам, ти каза, че не искаш да се върнеш, че никой не те очаква в Едгър. Не това ти предлагам. Можеш да дойдеш с мен в Калифорния. През пролетта договорът за наема на ранчото изтича. Не е като в големия град, нито като в Едгър. Природата ще ни заобикаля отвсякъде, Джаред! Лесно ще се приспособиш. Аз ще ти помогна.

Той отново се загледа в заснежените върхове.

— Не, не мога.

— Защо? Страхуваш ли се?

Той поклати глава.

— Не, не е заради това.

— Тогава заради какво?

Той мълчеше.

— Джаред, кажи ми! Нима не разбираш, че не можеш да бягаш вечно от този проблем? Изминали са години и трябва да забравиш случилото се. Не бива да съсипваш целия си живот!

— Ти не разбираш...

— Не, не разбирам! Защото не ми казваш какъв е проблемът.

Той отново се обърна към нея и я погледна тъжно. Опитва се да каже нещо, но гласът му секна.

— Тод... Парнъл... не умря случайно.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Какво означава това? Какво искаш да кажеш?

— Аз исках да го убия! Умря, защото исках той да умре!

Беше шокирана. Това бе последното нещо, което бе очаквала да чуе от него.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си го направил нарочно?

— Да. Бях побеснял тогава. Тод ме тормозеше от доста време, главно заради Треиси. Същата нощ се опита да ме предизвика да се бием. Каза някои ужасни неща за Треиси само за да ме подлуди. Не можех да издържам повече. Чашата на търпението ми преля. Започнахме да се бием и нещо сякаш ме подтикваше отвътре. Не можех да престана да го удрям. Спрях едва когато разбрах, че е мъртъв.

— Но Треиси е свидетелствала, че се е случило при самоотбрана. Ти просто си се защитавал!

— В началото наистина беше така. После загубих контрол над себе си. Не спрях да го удрям, макар да знаех, че ще го пребия.

— Това не те прави убиец. Законът взима под внимание всички обстоятелства. Прокурорът е преценил, че не бива да предявява иск.

— Треиси е излъгала заради мен. Знаех, че ще го направи. Затова реших да си отида и никога повече да не се върна.

— Но, Джаред, минали са години!

Той я хвана за раменете. Очите му бяха замъглени от сълзи.

— Знам какво направих и живея със съзнанието за вината си. Нищо не може да промени случилото се. Моето отшелничество е моето наказание. За мен няма давност!

— Ако си направил грешка, вече си си платил за нея.

— Животът ми свърши, когато напуснах Едгър — рече той. — До края на дните ми ме очаква само безрадостно съществуване.

— Но сега нещата са различни. Вече не си сам, аз...

— Ти не искаш да останеш с мен!

Беше на ръба на отчаянието. Сега животът на Джаред ѝ изглеждаше двойно по-трагичен.

Виктория не намираше думи, с които да го успокои. Всичко, което можеше да направи за него, бе да го прегърне. Започваше да разбира, че нещата са извън нейния контрол. С огромна тъга тя призна пред себе си, че ако го напусне, ще го изгуби завинаги.

Откровението на Джаред оказа чувствително въздействие върху отношенията им. Виктория не се съмняваше, че той преувеличава вината си. Наказанието, което сам си бе отсъдил, беше изгнание. Нищо чудно, че толкова ревностно пазеше самотата си.

През следващите дни тя се опитваше да поднови разговора, но Джаред отказваше. Единственото нещо, което имаше значение за него, бе дали тя възнамерява да остане при него, или не.

Безизходното положение се усложняваше и от опасенията ѝ да не забременее. Когато му обясни някои деликатни моменти, той я увери, че разбира и ѝ обеща да се въздържа от контакти, докато трае месечното ѝ неразположение, но в крайна сметка напрежението между тях се увеличи.

В продължение на около седмица живяха като в сън. Уж бяха приятелски настроени един към друг, но близостта и топлотата в отношенията им бяха изчезнали. Джаред продължаваше да бъде мил, но все повече се затваряше в себе си. Виктория не можеше да се примири с това, което се случваше между тях.

Първата нощ той поиска да се оттегли в спалнята, но тя настоя да остане. Той се съгласи, дори я държа в прегръдките си през цялата нощ, но на третия ден каза, че му е прекалено трудно да спи до нея и да не могат да правят любов.

Тя му призна, че съвсем не е станала равнодушна към него и временното им въздържание не бива да се превръща в наказание за него. И за да му докаже любовта си, тя често го целуваше, но в погледа му винаги се таеше болка, защото знаеше, че трябва да се оттегли. И безкрайно съжаление. Беше му благодарна, че поне не настоява.

Почти не излизаха от пещерата, тъй като времето беше променливо. А и Джаред имаше доста работа. Виктория чистеше и подреждаше, но и двамата се отдадоха най-вече на четене.

Веднъж, някъде към средата на месеца, се случи ясен ден. И двамата бяха започнали да се чувстват наистина като затворници, затова решиха да се поразходят. Въздухът беше леден, но разходката

повдигна духа на Виктория. Джаред също изглеждаше малко по-ведър и тя бе довольна.

Когато стигнаха до билото на хълма, където имаше съвсем малко сняг заради вятъра, Виктория започна да тича, радостна, че може да се раздвижи и да се ободри въпреки студа. Тя се обърна и помахна на Джаред да я последва. Извика му да се състезават до оголените скали отсреща, които се виждаха на около стотина метра.

Той тръгна след нея. Скоро състезанието се превърна в лудо преследване. Джаред я заплаши, че щом я хване, ще натрие лицето ѝ със сняг. Тя му извика през смях, че горчиво ще съжалява, ако посмее да го стори. Имаше трийсетина метра преднина и продължаваше да тича с всичка сила, като се хлъзгаше по заледената на места земя.

На двайсетина метра от скалите, Джаред я настигна, сграбчи я през кръста и я хвърли в една преспа.

— Ах, ти! — извика тя, когато се надигна от снега, плюейки. Джаред се смееше, докато тя, затънала до кръста, риеше снега наоколо и се мъчеше да го отърси от очите и косата си. — Почакай само да те хвана!

— И какво ще направи едно петдесеткилограмово слабаче като теб, ако ме хване? — подигра ѝ се той като избяга встрани.

— О-о-о! — извика тя, сочейки го обвинително. — Не си подобър от самонадеяните каубои у дома, които казваха, че не мога да участвам в родео, защото съм момиче.

— И грешаха ли?

— Да, умнико! И ти също!

Виктория загреба шепа сняг и го замери. Завари го неподготвен и го улучи право в лицето. Сега Джаред плюеше сняг. Тя закрещя от удоволствие, хвърли се върху него и го събори по гръб. Завряла лице в неговото, тя възтържествува:

— Никога повече не ме наричай слабаче, господинчо! Иначе ще ти се случи нещо наистина лошо!

— Ама че наивник съм бил, когато те спасих! Винаги си патя от прекалена добросърдечност.

— Твоят живот, господин Супермен, е подчинен на инстинктите ти — прошепна тя и гласът ѝ се промени от внезапното безпокойство, което я връхлетя. — Знам, че си див по сърце.

Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго, дъхът им се смесваше, и те продължаваха да се гледат в упор. Изведнъж Виктория сведе глава и устните им се докоснаха нежно.

Гладът, изострил се по време на въздържанието им, избухна и те започнаха да се целуват с настървение. Виктория чувстваше, че изнемогва от страст и леко ухапа устните му. Целуваха се толкова лудо, че тя се изненада, когато Джаред внезапно се отдръпна. Премигна и видя тревогата, изписана на лицето му.

— Какво има?

— Шшт!

Той се послуша. В този миг го чу — звук от мотор. Първата й мисъл бе, че е хеликоптерът. Но звукът беше различен. Тя се измъкна от прегръдките му и понечи да се изправи, но Джаред я задържа.

— Не мърдай!

Виктория го погледна и видя самолета. Беше на малко повече от триста метра височина и летеше почти над тях.

— Не трябва ли да се скрием?

— На открито сме и лесно ще ни забележат. Всяко движение би привлякло погледа. Единственият ни шанс е да стоим неподвижно.

— Какво ще стане, ако ни видят?

— Предполагам, зависи кой е в машината. Всеки пилот, който познава областта, ще сигнализира, ако ни види. А властите знаят, че никой няма да е тук по това време на годината, освен ако нещо не е наред.

— Освен ако сме ние — добави тя.

— Да, освен ако сме ние.

Самолетът отлетя. Така и не стана ясно дали ги е забелязал, или не.

— Какво мислиш, Джаред?

— Предполагам, че не са ни забелязали. Но човек никога не знае. Ако ги бях чул по-рано, щяхме да успеем да се скрием в скалите.

— Грешката е моя.

— Не, проблемът е, че ужасно много ми харесваш...

Виктория отново се отпусна върху него и го целуна леко.

— И ти ужасно много ми харесваш!

— Това е истинският проблем, нали?

Тя поклати глава.

- Какво имаш предвид?
- Тъй като вече сме в безопасност, мисля, че проблемът отпада.
- Да не би да предлагаш нещо, Виктория?
- Ами, да.

Джаред запали буен огън, за да затопли пещерата. Бяха се любили безумно, неспособни да се наситят един на друг. Скоро след като удовлетвори дивата си необузdana страст, започнаха отново. Когато най-сетне се отдръпнаха един от друг, и двамата лепнеха от пот и Виктория се чувстваше напълно изтощена.

Остана да лежи по гръб с отпуснати безжизнено ръце. Вътре в нея възбудата все още слабо пулсираше, макар оргазмът ѝ да отминаваше. Дори пръстите на ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали.

И Джаред лежеше обезсилен. По дишането му можеше да каже, че е в същото състояние като нея. Не се докосваха, но душите им си принадлежаха, слети в една.

— Винаги ли си така всеотдайна?

— Имаш предвид с други мъже?

— Да.

— Господи, не!

— Защо?

— Защото едва ли някой мъж е толкова умел в любовта като теб, Джаред.

Харесваше му да ласкаят самолюбието му, но Виктория говореше самата истина. Беше си заслужил комплиментите.

След няколко минути той се повдигна на лакът, наведе се и я целуна по устните. След това стана и отиде до прозореца. Виктория забеляза, че той се взира в небето. Досети се, че мисли за самолета.

Любиха се отново, този път по-бавно и по-нежно отпреди. После дълго мълчаха и Виктория заспа в прегръдките му.

Този ден беше изкупление за тревожната седмица. Топлотата и близостта им се бяха възвърнали, но никой от тях не беше забравил, че живеят на заем.

На следващата вечер, след като стоплиха вода и се изкъпаха един друг, се любиха нежно под завивката. След това Виктория положи глава на рамото му и му разказа за баба си и за ранчото.

Джаред изслуша историята и накрая каза:

— Загубих представа за времето. Скоро не е ли Коледа?

— Да, след два дни.

— Ти си ги броила!

— Обичам Коледа — просто призна тя.

— Защо не ми каза, че е толкова скоро? Нали говорихме, че ще украсим елха...

— Наистина ли искаш? Мислех, че тогава просто беше вежлив.

— Съжалявам единствено, че нямаме подаръци и хартия да ги опаковаме.

— Какво щеше да ми подариш, ако можеше да отидеш в магазин?

Той помисли за момент.

— Предполагам електричество, течаща вода и водопровод. Всичко, което ще те задържи тук.

Тя го побутна лекичко.

— Мъжете просто обичат практични подаръци, нали?

— А ти какво би ми подарила?

— Толкова е близо до ума! Сила, за да си простиш. — Той замълча. — Това, което не разбираш — продължи тя, — е, че останалата част от света вече ти е простила за Тод Парнъл.

— Не, не съм сигурен в това.

— Не можеш да съдиш за всички по Стив Парнъл. Той и брат му явно винаги са създавали проблеми. А Стив е просто един антисоциален тип. Той не е добър човек.

— Мисля, че говорехме за Коледа. Утре ще бъде хубав ден. Ще взема брадвата и ще сляза в ниското, за да намеря едно наистина хубаво коледно дърво.

— Добре — примири се тя. — А докато те чакам, ще се опитам да направя някакви играчки.

На следващата сутрин той наистина се приготви да тръгне. Виктория го наблюдаваше, докато си обличаше палтото, шапката и ръкавиците. Когато беше готов, тя се сгуши в него.

— Бъди добро момиче, докато ме няма! — предупреди я той и я потупа с пръст по носа.

— И ти бъди внимателен! Не искам да ти се случи нищо лошо.

— Господи, Виктория, започваш да говориш като истинска майка.

Тя дръпна брадата му.

— Обзалагам се, че ще се изчервиш от тези си думи, когато забременея.

— Знаеш, че животът в планината и без това е суров. Само бебе ни липсва!

— Повярвай ми, все още няма за какво да се тревожиш.

Той преглътна трудно.

— Знам.

Виктория хвана ръката му и я притисна до гърдите си.

— Обичам те, Джаред! Искам да го знаеш.

Очите му блестяха, когато я погледна.

— Това е най-хубавото нещо, което ми е казвал някой от петнайсет години насам.

После я целуна, взе брадвата и излезе.

Виктория затвори внимателно вратата и я подпря с камъка. Обърна се и огледа пещерата, превърнала се в неин дом в продължение на около месец. Джаред го нямаше и сега всичко ѝ се стори пусто. Не беше оставала сама от онзи път, когато той беше на лов. Колкото и да бе примитивно това място, бе го споделяла с Джаред и ѝ бе скъпо.

Седна в люлеещия се стол и се вгледа в потрепващите пламъци на огъня. Опита се да мисли за бъдещето, но ѝ беше трудно да си представи времето след Коледа. Беше ли заприличала на Джаред? Нима вече живееше ден за ден и се бе посветила единствено на настоящето?

Не беше се замисляла сериозно как и къде ще живее. Снеговете и любовта на Джаред я бяха накарали да направи по-лесния избор. Означаваше ли това, че се е предала и остава тук до пролетта?

Виктория не искаше да мисли за това точно сега. Дълбоко в себе си тя се тревожеше за Джаред, което изглеждаше малко глупаво. Та той беше доказал, че може да се грижи за себе си по-добре от всеки друг! Нима можеше да се върне в Калифорния и да престане да мисли за него? Не! Постоянно щеше да си го представя как седи сам в пещерата или как се разхожда до водопада...

Тя придърпа люлеещия се стол близо до прозореца и се опита да почете. Но не можеше да се концентрира. Опита да си намери някаква

работа, но нямаше много какво да се прави.

Не беше много гладна, но изяде една ябълка. Свърши, сложи ръце на хълбоците си и извика високо:

— О, по дяволите!

Май започваше да полудява.

Спасението бе да излезе навън, да глътне малко чист въздух и да се поразтъпче. Бързо се зае да навие кожи около краката си, облече си палтото, ръкавиците и шапката, и излезе. Мраз бе сковал всичко наоколо и вятърът бе стихнал, което бе необичайно. Слънцето се мъчеше да проникне през облаците.

Тя си проправи път през снега към билото на хълма, където обикновено се разхождаха с Джаред. Почувства се някак особено тук без него. Толкова бе свикнала с компанията му, че сега изпита безкрайна самота. Наистина го обичаше и това я тревожеше.

Ако любовта ѝ беше истинска, как щеше да живее без него? Нима щеше да идва в планината да го вижда? Трябваше ли да живее в неговия измислен свят или трябваше да се върне в своя собствен?

Виктория така бе потънала в мисли, че не чу самолета. Когато звукът от мотора накрая я извади от унеса ѝ, тя видя гигантската птица да лети над долината. Застана в ужас. Беше застанала на открито, на върха на хълма и на петдесет метра наоколо нямаше къде да се скрие.

Спомни си думите на Джаред, че и най-малкото движение би привлякло погледа и застана неподвижно като Статуята на свободата в залива на Ню Йорк. Бавно се сниши, за да стане по-незабележима.

За неин още по-голям ужас самолетът плавно се издигна и направи кръг към веригата хълмове откъм нейната страна. И тогава се насочи точно към нея. Този път не отлетя, както винаги досега. Задържа се, закръжа като гигантски лешояд, съзрял труп на заснежената земя.

След третия лупинг, все по-ниско и по-ниско, стана ясно, че са я забелязали. Тя се стъписа при мисълта, че е издала Джаред. Ако случайната ѝ грешка завършеше с идването на властите, той никога нямаше да ѝ прости. И тя никога нямаше да си прости.

След пет мъчителни минути самолетът най-накрая отлетя в посоката, от която бе дошъл. Виктория не знаеше какво да мисли, нито какво да прави. Поне не я бяха видели да излиза от пещерата. Беше на около стотина метра от нея и знаеше, че трябва незабавно да се скрие.

Изтича до пещерата. Когато се озова вътре, усети, че се бе изпотила от напрежение. Сърцето ѝ лудо препускаше. Испита ужасното чувство, че светът, който бе оставила зад себе си, отново бе навлязъл в живота ѝ. Въпросът бе дали светът, който бе открила с Джаред, ще бъде разрушен.

Когато вече се бе спуснал по склона, Джаред чу самолета за първи път. Досега внимателно бе избягвал дълбокия сняг, тъй като имаше опасност от лавини, но когато го видя, се разтревожи и навлезе в гъстата гора.

В продължение на няколко минути следи как самолетът кръжи над хълма, недалеч от пещерата. Дали пилотът бе забелязал нещо? Джаред беше минал през този район, когато се спускаше и следите му в снега сигурно се забелязваха. Съмняваше се, че точно това бе привлякло вниманието на пилота. Трябва да беше забелязал нещо друго.

Самолетът, прелетял над тях миналата седмица, го беше разтревожил не на шега, а сега безпокойството му се бе удвоило. Реши да се върне в пещерата веднага щом намери елха за Виктория.

Спусна се още стотина метра надолу по хълма и стигна до една горичка от борове, откъдето сечеше дърва за огрев. Виктория бе споменала, че иска някое двуметрово дърво и той се огледа наоколо. Навлезе в гората, като внимателно избираше, докато накрая намери това, което търсеше. Беше съвсем малко по-високо от него и беше стройно и клонесто. Представи си как ще се усмихне Виктория, когато го внесе в пещерата.

Започна да сече и дървото падна на шестия удар. Окастри пониските клони и го повлече, като се стремеше да се връща точно по дирята, която беше оставил на идване.

Последния път, когато бе имал коледно дърво, майка му умираше. Беше му дала пет долара и ключа от колата ѝ, за да купи някое. Всичко, което можа да намери за тези пари, беше едно малко хилаво дръвче. Сложи го в спалнята ѝ, за да може да го вижда и го украси. Тя почина месец по-късно, на сутринта след големия им мач с „Чехалис“.

Джаред винаги си бе мислил, че това ще си остане последният път, когато бе споделял Коледа с някой много близък за него човек. Ала

сега, когато Виктория бе му станала толкова скъпа, празничното очакване се бе завърнало в сърцето му и той мечтаеше да празнуват двамата.

Вече бе започнал да се изкачва обратно по планинския склон, когато отново чу в далечината звук на мотор. Вдигна поглед и накрая забеляза хеликоптер, идващ откъм долината. Самолетът беше забелязал нещо и сега хеликоптерът идваше да разузнае.

Пилотът насочи машината право към хълма. За негово най-голямо учудване хеликоптерът направи няколко кръга над равното било и се приземи. Джаред изпадна в паника — машината бе толкова близо до дома му. Бяха ли забелязали пещерата? Той стоеше безпомощно и гледаше към хълма, заслушан как звукът от мотора постепенно заглъхва.

— О, Господи! — простена отчаяно с натежало сърце.

Трябва да беше издирващата експедиция. Нямаше място за съмнение. Виктория бе в опасност!

Той бе на около три километра от пещерата, а освен това трябваше да се изкачва. Щеше да му отнеме най-малко час. Захвърли дървото и започна да се изкачва по заснежения склон, помагайки си с ръце и крака. След минути леденият въздух вече пареше в дробовете му и той се задъха. Но нищо не можеше да го спре в желанието му да стигне колкото се може по-скоро при Виктория!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отне им само петнайсет минути да я намерят по следите в снега. Виктория седеше в люлеещия се стол на Джаред, когато първият полицаи нахлу през вратата с насочена карабина.

— Останете по местата си! — изкрещя той.

Още двама го следваха — единият беше с бейзболна шапка, а другият с плетена скиорска шапка. И двамата бяха облечени с патрулни канадки и шерифски значки. Бяха въоръжени.

— Къде е Уайлд? — извика първият.

— Джаред не е тук — рече тя с немощен глас.

Цялата трепереше от уплаха. Полицаяте бяха готови да стрелят при първия опит за неподчинение.

— Провери, Джим — нареди мъжът с бейзболната шапка.

Джим му подаде пушката си, извади пистолет и фенерче и се втурна да претърсва пещерата. Погледна в спалнята и склада и се появи с пушката на Джаред.

— Чисто е — съобщи той и прибра оръжието си.

— Провери жената!

Полицаят накара Виктория да се изправи и я обискира. Когато свърши, ѝ нареди да седне отново. Тогава онзи с бейзболната шапка приближи към нея и я погледна в упор.

— Вие ли сте госпожица Рос?

— Да — каза Виктория.

— Боя се, че трябва да ви арестувам.

— За какво?

— За нападение над Стив Парнъл.

Тя премигна няколко пъти.

— Но той се опита да ме изнасили!

— Госпожице, не е моя работа да разследвам това. Издирваме ви от седмици, без да сме сигурни труп или беглец търсим. — Той се огледа наоколо. — Предполагам, това е скривалището на Джаред.

— Да, така е. Джаред ми спаси живота. Ако не беше той, отдавна да съм мъртва.

Другите двама продължаваха да претърсват.

— Господи! — възкликна Джим. — Тук има провизии за цяла година. Погледни всичко това, Рог. Този тип е живял тук години. Значи Парнъл се оказа прав.

— Къде е Уайлд сега, госпожице Рос? — попита полицаят, който явно ръководеше операцията.

— Потегли тази сутрин. Не знам кога ще се върне. Може да е след дни.

— Сигурно се крие някъде наоколо, Рог — усъмни се единият от полицаите.

— Слушайте — рече Виктория, — това, което се случи между мен и Стив Парнъл, няма нищо общо с Джаред. Няма защо да го тревожите. Той ми направи услуга. Донесе ме тук ранена и умираща. След това паднаха снеговете и беше невъзможно да тръгна.

— Един от патрулните ни самолети ви е забелязал тази сутрин, госпожице Рос. Не сте се държали като човек, които отчаяно иска да бъде спасен.

— Не, защото съм загрижена за Джаред. Той може да стане невинна жертва на всичко това. — Тя се изправи. — Вижте, ако възнамерявате да ме арестувате, нека да приключваме. Възнамерявам да заведа дело срещу Стив Парнъл. Не се съмнявам, че ще си получи заслуженото.

— Искам да поговоря с Уайлд. Според Парнъл, дивакът е бил свидетел на раняването му. Ако наистина е така, ще се наложи да го разпитаме и трябва да го вземем с нас.

— Джаред не може да ви помогне. А и няма да се върне скоро. Не и докато сте тук.

Офицерът се обърна към един от колегите си полицаи:

— Джим, върни се до хеликоптера и попита Бен колко можем да останем.

— Настоявам да тръгнем веднага!

— Седнете, госпожице! Ще тръгнем, когато аз наредя.

Виктория се подчини. Беше несправедливо така да нахлуят. Джаред не го заслужаваше. Всичко бе по нейна вина.

Молеше се той да не се връща, докато са тук. Джаред не беше споменава за други скривалища. Ала дори да имаше, той бе загубил единствения дом, който бе обитавал от петнайсет години насам. И сега, след като знаеха, че е жив, хората от градчето нямаше да му дадат покой. А ако полицията не се върнеше пак, пресата или някои други щяха да го сторят.

— По дяволите! — изруга единият полицаи, като вдигна една от саморъчно изплетените кошници на Джаред. — Този тип наистина се е приспособил към пещерния начин на живот. Не мога да повярвам.

— Да, но откъде е взел останалите вещи? Нищо чудно да ги е откраднал отнякъде.

Рог погледна Виктория.

— Джаред разказвал ли ви е нещо, госпожице Рос? Как е оцелял през всичките тези години? Намъкнал е тук какво ли не, като катерица!

— Мога да ви уверя, че той е напълно нормален. И не е направил нищо лошо никому.

Джим се върна след няколко минути.

— Можем да останем половин час — доложи той, — най-много един.

Рог си спали шапката и разтърси глава, след това погледна Виктория.

— Моля ви, толкова ми се струпа напоследък, нека да тръгваме — рече тя.

— С Джим можем да останем да го почакаме — предложи полицаят. — Ще ни вземат сутринта.

— Не, недейте! — помоли Виктория. — Джаред не заслужава да му устройвате засади.

Рог си нахлупи шапката.

— Имате ли палто, което да облечете?

Тя взе палтото, което Джаред ѝ беше ушил. Офицерът го погледна и процеди:

— Този Уайлд трябва да е страхотен!

— Да, такъв е — рече тя и го погледна в очите. — Моля ви, оставете го на мира!

Той въздъхна и направи знак на другите двама.

— Хайде, момчета, да се омитаме оттук.

Джаред бели е на около двеста метра от хълма, когато чу да палят двигателите. Не можа да види машината, докато тя не се издигна над билото на планината и те полетя над долината. Той стоеше и гледаше хеликоптера, затънал до пояс в сняг, изпотен и отчаян. Беше закъснял.

Знаеше, че Виктория си е отишла. След двајсет минути той прекоси мястото, където се бе приземил хеликоптерът. Следите бяха предимно от ботуши, но имаше и други, по-малки, от мокасини.

Когато доближи пещерата, се усъмни дали не са му устроили засада. Спря пред входа и се поколеба. Тогава осъзна, че всъщност вече не го е грижа. Щом бяха отвели Виктория, нищо друго нямаше значение за него.

Пещерата беше празна. Огънят догаряше. Извика името ѝ, но не получи отговор. Огледа се и забеляза, че са претърсвали, но не много усърдно. Строполи се на сламеника, където бяха спали заедно, където се бяха любили...

По лицето му тихо се застинаха сълзи.

Съблече палтото, свали шапката си и остана по пропитата с пот риза. Отпусна отчаяно глава и нададе вой като смъртно ранен звяр.

Стана и се облече преди изгрев — слънце. Хапна набързо и излезе, когато първите слънчеви лъчи проблеснаха от изток. Проправи си път до хълма и започна да се спуска по склона на планината.

Никога не бе предприемал такова пътуване в средата на зимата. Но нямаше да се откаже, дори ако трябваше да пропълзи целия път. Беше сит, отпочинал и си бе възвърнал силата. Слава Богу, че трябваше да се спуска, а не да се изкачва.

Пътят му беше познат. Оттук бе минавал безброй пъти на гръб с масата, с люлеещия се стол, с тежки туби и стотици килограми провизии, но никога не го бе правил при такъв дълбок сняг и температури под нулата.

След няколко часа преодоля най-стръмната част от пътя и навлезе в гористата клисура, която скоро се разшири в каньон. Напредваше бавно. Около обяд спря да си почине край потока, пийна ледена вода и яде малко от храната, която носеше.

Трябваше да продължи прехода, без да спира, и да се опита да стигне преди мръкване. Не беше си взел завивка. Погледна небето и

разбра, че не разполага с много време.

Продължи, като следваше течението на потока през гъстата гора. Когато слезе в подножието на планината, вече почти се бе стъмнило. Последните един-два километра бяха същински ад.

Най-накрая, олюлявайки се, той се добра до хижата на Маки Бийн. Съзря мъждива светлина да се процежда през прозореца и сърцето му лудо заби с надежда.

Джипът на Маки беше паркиран до къщата. Снегът почти го беше затрупал. Приятелят му не го беше карал от доста време, може би от седмици. Джаред почука на входната врата. Когато не получи отговор, той бутна вратата и влезе. Всекидневната тънеше в боклуци и прахоляк, както обикновено. Керосинов фенер се мъдреше на масата наред с празна бутилка от уиски.

— Маки! Маки, тук ли си?

Не получи отговор. Отзад имаше малка спалня. Джаред взе фенера и се запъти натам. Маки се бе проснал на леглото и хъркаше невъобразимо. Въпреки че беше облечен, наполовина се бе покрил със завивките. Легнал с ботушите, Маки бе изпаднал в пиянско вцепенение, което впрочем бе едно от обичайните му състояния.

Джаред вдигна високо фенера и разтърси рамото на стареца.

— Маки! Събуди се! — Последва глухо ръмжене. — Маки, аз съм — Джаред! Трябва да взема джипа ти.

Всички опити да го свести се оказаха безплодни. Джаред огледа стаята. Въздухът бе застоял и миришеше на гнило. Зачуди се дали би могъл да открие ключовете в този безпорядък. Искаше да тръгне за Едгър веднага. Но може би бе по-добре да почака до сутринта.

Въздъхна примирено, свали ботушите на Маки, след което зави стареца с одеялото. Върна се в предната стая и се стовари на овехтелия скърцащ стол. Беше изтощен, но знаеше, че няма да може да заспи. Мисълта за Виктория не му даваше покой. През целия ден си бе представял лицето ѝ, изпитвайки смътна тревога пред неизвестността.

Решението да я последва дойде спонтанно. Не можеше да остане в пещерата и да агонизира бавно. Животът му вече нямаше никакъв смисъл без нея.

Когато си почина малко, Джаред стана, свали си палтото и запали огън. След това се разтършува да намери нещо за ядене. Когато задоволи глада си, той отиде пак при Маки, Старецът не бе помръдвал.

Когато тръгна към вратата, Джаред ненадейно съгледа образа си в пукнатото огледало над скрина с чекмеджетата. Взя се в буйната си коса и брада. Значи това беше мъжът, чието лице Виктория бе виждала дни наред и в когото се бе влюбила.

Той затвори очи и опита да си представи как изглежда без брада — беше момче, когато се бе бръснал за последен път. Знаеше, че много се е променил, и че дори да си махнеше брадата, нямаше да е същият. Но това беше неизбежно след толкова години. Но щом бе решил да се върне в Едгър, не биваше да се появява там като дивак.

Отвори горното чекмедже на скрина и потърси ножица. Скоро откри една и се залови да подстриже брадата си. Намали я съвсем, след което подряза и косата си някъде до яката, като я подравни, доколкото можа.

Маки използваше бръснач, но Джаред не можа да го открие в чекмеджето. Повдигна фенера и се огледа из стаята. Забеляза го в ъгъла, заедно с легенче мръсна сапунена пяна.

Успя да се избръсне, като се поряза само няколко пъти. Свърши и се взря в образа си.

Не можа да се познае. От огледалото го гледаше гладко избръснат мъж — мъжът, в когото се бе преобразил през последните няколко седмици благодарение любовта на Виктория. Бавно, но сигурно тя му бе помогнала да смени старата си кожа и той вече не беше някогашният подивял отшелник.

— Виктория — промърмори той, — надявам се да ме харесаш повече като нормален човек.

От порязаните места течеше кръв и той залепи малки късчета хартия, за да спре кръвенето. След това събра кичурите коса от грубия дъсчен под и ги изхвърли в кошчето. Дължеше на Маки едно чистене, но беше много уморен.

Сложи още няколко цепеници в огъня и се строполи в продъненото кресло. Само че затвори очи, и заспа дълбоко.

Рано на следващата сутрин Джаред събуди Маки. Старецът се взря в него с мътен поглед и премигна няколко пъти. Черепът му бе покрит с рядка посивяла коса, а червеният му нос ярко контрастираше с бледата болнава кожа на лицето. Необходими му бяха няколко секунди да осъзнае кого вижда.

— Какво? Кой, по дяволите... — Той го изглежда подозрително. — Джаред, ти ли си?

— Да, аз съм.

— Какво се е случило с теб?

— Снощи имах малка схватка с бръснача ти. Надявам се, не възразяваш.

— Но какво правиш тук?!

— Трябва да ме закараш до градчето, Маки. Наистина е важно.

Маки поклати глава, очевидно съзнанието му още бе замъглено от алкохола.

— Никъде не мога да те закарам, синко. Не съм се качвал на джипа от три седмици. Не знам дори дали ще запали.

— Трябва да стигна в града на всяка цена!

Маки затвори очи. Очевидно го болеше глава.

— Дай ми малко време, синко. Все едно, че съм в ада!

— Маки...

Старецът стисна очи от болка и Джаред разбра, че е безполезно да го моли. Излезе от стаята и се огледа. Дали да не тръгне пеша за града? Щеше да му отнеме целия ден. По-добре да остави Маки да си почине още няколко часа.

В девет часа старецът още не бе дошъл на себе си. Около десет часа обаче Джаред реши да опита пак.

— Маки, по-важно е от всичко, което си правил някога за мен! Целият ми живот зависи от това!

Маки отвори око и го изглежда.

— Това наистина ли си ти, синко?

— Аз съм, Маки.

— Тогава върви и, ако можеш, запали проклетата машина! Ключовете висят на една кука в килера до кухнята. — И той отново спусна клепачи.

Джаред го потупа по рамото. После взе ключовете, облече си палтото и излезе. Клоните на дърветата бяха неподвижни. Наоколо цареше покой като в църква. Измете снега от колата и влезе в купето. Разгледа таблото. Господи, притесни се той, какво се правеше най-напред?

Натисна съединителя и завъртя ключа. Двигателят изръмжа немощно и млъкна. След доста борба моторът кихна няколко пъти и

накрая запали.

— Дръж се, Виктория! — извика той радостно. — Идвам!

Имаше около метър сняг по пътя и беше невъзможно да кара бързо, защото щеше да излети в канавката. Докато стигне до магистралата, мина почти час.

Асфалтираният път, който минаваше през долината, му се стори някак странен, а превозното средство, което профуча покрай него, още повече. Една кола се зададе в отсрещното платно, после някакъв джип и един пикап с каравана. Джаред не можеше да седи там целия ден и да гледа колите, затова, когато стана чисто, излезе на магистралата.

Почти веднага го застигна кола. Джаред погледна скоростомера. Караше едва с дваисет и пет километра в час. За него и това беше бързо. Вдигна на четирийсет, за да не пречи на движението.

Сърцето му биеше силно и той стискаше притеснено волана, сякаш сега се учеше да шофира.

— Надявам се, че ще го оцениш, Виктория — промърмори той. — Чувствам се като в ада.

След като измина няколко километра, самообладанието му взе да се възвръща, въпреки че продължаваше да се взира впечатлен в блестящите коли. Къщите и другите сгради покрай пътя също му изглеждаха странни. Хижата на Маки Бийн и тоалетните при къмпинга, бяха единствените постройките, които бе виждал от години.

Наближаваше Едгър, защото околността вече му се струваше позната. Отмина бензиностанцията, откъдето преди зареждаше бензин. Спомени нахлуха в главата му. Чувстваше се като възкръснал.

Но въодушевлението му бе помрачено от страха, че нещо ужасно може да се е случило на Виктория. Държеше много на нея и не можеше просто да сложи край на връзката им. Трябваше да я намери и да ѝ каже, че я обича.

Стигна отбивката за Едгър. Почти всичко, което виждаше наоколо, му беше познато, но някак чуждо. Мина покрай магазина за рибарски принадлежности, откъдето някога си купуваше стръв. Чудеше се дали ще срещне някой стар приятел и дали ще го познаят.

Къщата на госпожа Несбит си беше на старото място, вдясно от пътя, и лампичките на коледното дърво просветваха през прозореца. Забравил бе, че е Коледа. Когато мина покрай къщата, си помисли, че госпожа Несбит никога преди не бе украсявала така празнично дома

си. По верандата се виждаха деца и той си помисли, че тя може би вече не живее тук.

Джаред мина по улицата, водеща към къщата на майка му, и погледна натам. В гърлото му бе заседнала буца. Почти очакваше да види майка си в старата ѝ кола.

След минути стигна до центъра. Сградите, познали от детството му, си бяха същите, с изключение на една-две нови. Джаред отби встрани и огледа улицата. Очите му търсеха някакъв признак за присъствието на Виктория. Не знаеше къде да я търси. Дали да спре някой на улицата и да попита за нея?

Излезе от колата. Улицата пустееше. Беше облечен с палтото си от еленова кожа и си помисли дали да не го остави в колата, за да не привлича вниманието, ала реши, че бездруго веднага ще го забележат. Без съмнение появата му щеше да предизвика сензация.

Тръгна по тротоара, мина покрай няколко празни магазина и стигна до бара. Не изглеждаше така, както си го спомняше. Отпред се мъдреше нова табела. Не можеше да си спомни старото име на заведението, но дочу отвътре смях и реши да попита за Виктория.

Джаред отвори вратата. В първия момент не можа да види почти нищо, освен огледалото с коледните лампички зад бара и тъмните сенки на посетителите. Гласовете им мигом заглъхнаха и се възцари мъртва тишина.

Той остана неподвижен, докато очите му свикнаха с тъмнината и бавно започна да различава лицата на присъстващите. Бяха около шестима — зад бара едър мъжага с брада, който му се стори познат, някаква жена на средна възраст седеше с по-стар мъж в дъното и други двама на съседната маса. В близкия край на бара обаче забеляза ужасно познато лице. Стив Парнъл!

— Исусе Хр... — изфъфли Парнъл и застина с отворена уста. Тресна на бара бутилката бира и се изправя.

Всички бяха затаили дъх и вперили очи в Джаред.

Той стрелна Парнъл с поглед и попита:

— Къде е Виктория?

— Момчета — рече Парнъл и огледа бара, — знаете ли кой се отби току-що да ни каже здрасти?

— Къде е Виктория? — изрева Джаред.

— Това е дивакът, за когото само аз твърдах, че съществува — оповести Парнъл тържествуващо. — Добре го погледнете, приятели! Това е Джаред Уайлд. Обръснал си е брадата, но пак си е той.

— Милостиви Боже!

— Наистина ли е той?

Джаред огледа глуповатите физиономии и повтори:

— Моля ви, може ли някой да ми каже какво е станало с Виктория?

— Какъв е проблемът, Уайлд? — процеди Парнъл. — Самотен ли се чувстваш без приятелката си? Май ти е харесала онази сладурана и си слязъл от планината след нея?

Джаред пое дълбоко дъх, за да се успокои и отново повтори:

— Просто ми кажи къде е тя, Парнъл!

— Уайлд, не бих ти казал дори колко е часът!

Един дълъг миг те се измерваха ядно с поглед, докато до тях приближи барманът и рече, невярващо клатейки глава:

— Ама ти наистина си Джаред Уайлд! Не знам дали ме помниш. Името ми е Дан Хенсън. Играехме заедно баскетбол...

Джаред веднага бе разбрал, че го познава и сега побърза да стисне предложената му ръка.

— О, да спомням си! Здравей, Дан! Знаеш ли нещо за момичето, което търсеха с хеликоптера? Името ѝ е Виктория.

— Да, всички видяхме как хората на шерифа я отведоха.

— Къде?

Барманът продължаваше да го гледа недоверчиво, като че ли Джаред беше някакъв призрак.

— Разпитаха я и я пуснаха. Миналата нощ преспа при Анна Нортън, защото полицията не ѝ разреши да замине. Може би трябва да питаш Стив какво става. Тя е предявила иск срещу него.

Стив Парнъл отново се бе върнал на мястото си. В погледа му просветваше омраза. Беше полупиян.

— Знаеш ли, Уайлд — запелтечи той, — не мога да повярвам, че те виждам! Години те търсих из горите, а сега ти сам пристигах тук с валсова стъпка...

Джаред не обърна внимание на подигравката му и се обърна към Дан Хенсън.

— Къде живее Анна Нортън?

Парнъл бутна Джаред в гърдите.

— Хей, пещерняко! На теб говоря! Имах си причина да те търся през всичките тези години и ти чудесно знаеш защо, нали?

Джаред погледна хладно Парнъл в очите и замълча.

— Ти уби брат ми, кучи сине! И избяга!

— Хайде, Стив — опита се да го дръпне настрани барманът и рече: — Успокой се.

Парнъл се освободи и кресна:

— Гледай си работата! Ще накарам този мръсник да си плати!

Дан Хенсън отново се опита да хване Парнъл. Но онзи го блъсна и барманът едва не се прекатури назад, докато в същото време Парнъл изненадващо удари Джаред в корема и той се преви. Парнъл му бе изкарал въздуха.

Джаред го изглежда със зачервено от болка лице и сви юмруци. Парнъл се втурна и отново удари Джаред, този път по главата.

Всички присъстващи скочиха и закрещяха. Барманът се съвзе и понечи да обуздае Парнъл, но другите го възпряха. Парнъл отново приближи към Джаред и му нанесе няколко силни удара. Но внезапно отстъпи назад. Лицето му бе станало алено.

— Какво има, Уайлд? — изхриптя той. — Страхуваш ли се?

— Бий се с него, Джаред! — извика някой, когато Парнъл отново вдигна юмрук.

— Не! Не искам да го пребия.

Парнъл се изсмя.

— Кой, мен ли?!

Джаред се наведе светкавично и сграбчи Парнъл, като му изви ръката отзад.

— Казах ти да спреш! — процеди той досами ухото му. — Трябва ли да те поваля на земята, за да разбереш?

Парнъл опита да се освободи, но Джаред се оказа по-силен. Накрая онзи се предаде и Джаред го блъсна към Дан Хенсън, който го накара да седне на един стол.

Джаред изтри струйката кръв в ъгълчето на устата си и се обърна към хората:

— Ще ми кажете ли най-сетне как да намеря Виктория?

— Ей сега ще се обадя на Анна, Джаред. Просто седни и пийни една бира.

— Добре, но веднага, Дан. Моля те!

Барманът сложи ръка на рамото на Парнъл и го побутна:

— Хайде, иди си вкъщи, стари приятелю. Става прекалено опасно, когато и двамата сте тук.

Парнъл неохотно отиде до вратата, подкрепян от Дан и излезе, олюлявайки се. След това барманът хвана Джаред за ръката и го поведе към една от масите в дъното на помещението, където се бяха струпали другите клиенти и наблюдаваха развоя на събитията.

— Предполагам, не си пил бира от доста време, съотборнико! Каква искаш?

— Обади се на Виктория — спря го Джаред — Дошъл съм единствено заради нея.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Виктория реши да се разходи край реката. Беше се отдалечила на повече от километър от къщата на Анна, когато чу сирена. През дърветата видя колата на шерифа да профучава със запалени светлини към Едгър. Подобни гледки я изнервяха. Може би защото си бе имала работа с полицията.

Всъщност неприятностите ѝ се изчерпаха с даването на показания. Помощник-шерифът, който се занимаваше със случая, ѝ каза, че версията на Стив Парнъл още в самото начало будела съмнения. Дори го подозирали, че е замесен в нейното изчезване. Помолиха я да остане още няколко дни, докато областният съдия преразгледа случая.

Всички, с които бе разговаряла, проявиха повече интерес към Джаред, отколкото към нея или към Парнъл.

— Как изглежда? — постоянно разпитваха те.

Бяха ѝ задавали този въпрос стотици пъти.

Виктория отказваше да им съобщи подробности и само повтаряше, че Джаред е просто един самотник, който иска да бъде оставен на мира. Надяваше се да я разберат, но уви! Половин дузина репортери ѝ бяха телефонирали, а един дори бе обсадил вратата на Анна. Виктория не им даде никаква допълнителна информация, само ги помоли да не нарушават уединението на Джаред. Но те останаха глухи за молбите ѝ.

Виктория беше разказала истината единствено на Анна и я беше помолила да ѝ съобщи, ако научи новини за него.

— Какво мислиш да правиш, скъпа? — бе я попитала Анна предишната вечер. — Ще се върнеш ли в Калифорния?

— Предполагам. Щом се изяснят нещата, няма смисъл да оставам в Едгър, след като няма да мога да се виждам с Джаред.

— Може би той ще размисли дали си струва да живее сам.

Виктория беше поклатила глава.

— Не, не мисля, че би променил начина си на живот.

— Може би твоето заминаване го е разтърсило повече, отколкото предполагаш.

— Със сигурност не го е понесъл леко. Но и двамата знаехме, че все някой ден всичко ще свърши. — Очите на Виктория се бяха напълнили със сълзи. Анна не ѝ бе задавала повече въпроси.

Когато Виктория се върна в къщата на Анна Нортън, вятърът отново се бе усилил и прехвъркваше сняг. Докато вървеше по пътеката към старата дървена къща, тя видя възрастната жена да стои на прозореца. Още преди Виктория да е изкачила всички стъпала, Анна се втурна навън, останала без дъх.

— Джаред се върна, скъпа! Обади се от бара преди час и половина. Той е там, чака те!

— О, Господа! — само можа да извика Виктория.

— Мисля, че е по-добре да отидеш направо в бара. Вече се е сблъскал със Стив Парнъл. Извикали са шерифа.

Значи затова виеше сирената! Страх замъгли радостта ѝ. Виктория изтича до колата си. Беше с палтото, което Джаред ѝ беше ушил.

Подкара бързо и за броени минути пристигна в центъра. Там сякаш щеше да има представление. На улицата се виждаха поне петнайсет-двайсет превозни средства, включително и двете полицейски коли на Едгър. Пред бара се беше събрало любопитно множество.

Виктория паркира и забърза натам. Когато мина покрай една от полицейските коли, забеляза Стив Парнъл да седи на задната седалка с наведена глава. На входа стояха двама полицаи. Виктория разпозна единия. Беше от тези, които я арестуваха.

— Здравейте, госпожице Рос! — поздрави той и ѝ отдаде чест. — Радвам се, че дойдохте.

— Какво се е случило?

— Преди малко Джаред и Стив Парнъл се скарали. Стив уж си отишъл у дома, но скоро довтасал с пушка, като заплашил, че ще застреля Джаред. И наистина стрелял, но не улучил!

— Благодаря ти, Господи! Къде е сега Джаред?

— Вътре. Чака ви.

Виктория влезе и присви очи в мрака. Шерифът седеше на бара и говореше с бармана. Джаред не беше с тях.

— Къде е той? — попита веднага тя.

Шерифът ѝ посочи тъмния ъгъл на бара. Виктория отправи поглед натам и забеляза някакъв мъж да се надига от стола. Имаше същия ръст и широки рамене, но не беше с брада, нито с толкова дълга коса. Господи, та това беше Джаред!

— Какво се е случило с теб? — попита го тя тревожно, като обходи с поглед лицето му, което познаваше наполовина.

— Опитвам се да следвам модата — усмихна се той и протегна ръце към нея.

Тя се засмя и се хвърли в прегръдките му. Целунаха се и той я завъртя шеметно.

— Толкова съм щастлив, че те виждам! — прошепна в ухото ѝ. — Добре ли си? Не можеш да са представяш колко се тревожех!

Виктория обхвана в длани гладко избръснатото му лице.

— Добре съм. Нека те погледам...

— Как изглеждам?

Джаред сякаш се беше преобразил. Не можеше да повярва, че този страхотен мъж, беше същият, в когото се беше влюбила.

— Май си отвикнал да си служиш с бръснач... — Тя нежно докосна порязаната му брадичка, след което придърпа главата му и устните им се докоснаха. — Какво те накара да дойдеш? — прошепна.

— Ти, Виктория! Не можех да те оставя да си заминеш!

Устните им се сляха в безкрайна целувка в двамата сякаш забравиха за останалия свят. Когато най-накрая той се отдръпна в очите ѝ имаше сълзи.

— Не мислех, че ще те видя някога отново.

— Не съм забравил предложението ти за ранчото — рече Джаред. — Толкова искам да видя мястото, където си израснала! Постоянно си мисля за думите ти, че е време сам да си простя... Провидението те изпрати, за да ме спасиш, Виктория!

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата, учудвайки се на мекотата ѝ. Невероятно! Допреди часове съвместният им живот бе изглеждал обречен и невъзможен, а ето че сега Джаред е тук, пред нея, изпълнен с надежди за бъдещето!

— Веднъж всичко да приключи и изчезваме оттук, Джаред! Копнея да те заведа у дома.

— Първо трябва да поговоря с тях за Стив. Не ми се ще да го тикнат в затвора.

— Защо? Той го заслужава.

— Права беше, че най-важно е човек да постигне мир със самия себе си. Искam да се помиря със Стив. Когато се сбихме, не си позволих да го нараня. Съзнавах, че не бива...

Виктория се усмихна.

— Ти си изумителен! Обичам те, Джаред!

— И аз те обичам! — Той я прегърна и я завъртя, като нежно милваше косата ѝ. — Сега, след като съм тук, вече съм доволен. Но хората наистина са странни. Задават толкова много въпроси, и то всички едновременно. Винаги ли е така?

Тя се засмя.

— Мисля, че като начало на твоята адаптация, трябва да продължим с разходките из гората.

Той обхвана лицето ѝ с длани и се вгледа в нея с прекрасните си сини очи.

— Това твое ранчо да не е близо до някоя пещера?

— Не. Но винаги можем да загасим лампите, да запалим огън в камината и да си представяме...

Издание:

Джанис Кайзър. По закона на сърцето
ИК „Арлекин България“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.